

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2006-07

44

*Yıl:2 *24 Mart-6 Nisan 2006 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

**Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, sömürünün,
baskı ve zulüm politikalarının çözümü bellidir**

Bahar isyanıdır isyan dağlarda

Sürecimiz; emperyalizm ve her türden yerli uşaklarının kitlelerin kafalarını bulandırdığı, devrimci ve komünistlerin ise bu saldırılar karşısında kitlelerin kafalarını açmada ve örgütlemeye yetersiz kaldığı; düşmanın saldırılarının kapsamlı olduğu, buna karşı gelişen kendiliğinden kitle hareketlerinin yönlendirilmesinde ve saldırıların karşılanmasında devrimci ve komünistlerin yeterli olamadığı, devrimcilerin ve komünistlerin önderliğinde geliştirilen kimi direnişlerin ise tecrit edildiği; buna paralel yığınların, tasfiyeciliğin ve devrime sırt dönmenin revaçta olduğu bir süreçtir.

Tam da bu nedenle bizler; Başkan Mao tarafından genel ilkeleri ortaya konulan ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde politik iktidarın alınmasının temel yolu olan Halk Savaşı stratejisinin ve onun günümüzdeki ön adımı olan gerilla savaşının doğru ele alındığında yenilmez bir güç olduğunu savunuyoruz. Gerilla savaşı bu yenilmezliğini, halkla ilişkisinden, halkın sınıf mücadelesine önderlik etmesinden alır. Yani Proletarya Partisi halka önderlik edebildiği oranda, halkın çeşitli biçim ve içeriklerde gerilla savaşı için örgütlenebildiği oranda başarılı olacaktır.

Alanlarda yakılan Newroz ateşlerine, dağlarda yakılan isyan ateşleri eşlik ettiği oranda insanın insana kulluğunu yaratan bu düzenin sonu yaklaşmış demektir...

Direnişin Dilinden...

Biz 28 arkadaş sendikalı olduğumuz için **24 Kasım 2005** tarihinde haksız olarak işten atıldık. Bunun üzerine sendikanın öncülüğünde fiili olarak direnişe başladık. Bu arada çalıştığımız dönemde sadece servisimizi yapan eski korucu **Fuat Özalp**, çalıştığımız **Cevahir Deri**'nin güvenli üretim yapabilmesi için dışarıdan işçi getirip direnişi kırmak için sermaye sahibi Seyit Ahmet Cevahiroğlu'na paralı köpeklik yapmaya başladı. Bunun üzerine biz dire-

kınlaştığını, dostluklarının nasıl pekiştiğini, işçilerin kendilerine olan özgüvenlerinin nasıl arttığını ve direnmeden hak alınamayacağını gördük. Birbirimize daha çok kenetlenerek direnişimizi devam ettiriyoruz.

24 Kasım 2005 tarihinden bugüne yaşadığımız süreçte işveren işçi sendikasını kabul etti resmi olarak. Taşeron Fuat Özalp'ın resmi olarak ilişkisini bitirdiğini gördük. Fakat gayri meşru varlığını sürdüren taşeron, işverenin ve kendi çıkarlarının savunuculuğuna ve uşaklığına devam ediyor. İşverenle arabuluculuğu üstlenen Tuzla Kaymakamı 14 Şubat'tan bu yana bu sorunun çözümü için adım atmadı.

4 Mart'ta AKP Tuzla ilçe teşkilatının kongresine Başbakan'ın da geleceğini düşünce sesimizi başbakana duyurmak amacıyla sendika yöneticileri, Dünya Deri işçileri ve ailelerimizle beraber kongre salonunun oraya gittik. Orada sorunlarımızı ona iletilecek bir yetkili aradık. Bizlerden 3 temsilciyi Başbakan'la görüştüreceklerini söylediler. Emniyet Müdürü ve AKP'li Belediye Başkan Yardımcısı sözlerinde durmadılar. Bizden bir dilekçe alarak Başbakan'a vereceğini söylediler ve Çevik Kuvvet eşliğinde bizi kongre salonunun etrafından uzaklaştırdılar.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi öncülüğünde bugün direnişimiz 5. ayında devam ediyor. Sendikamız, örgütlü fabrikaların temsilci komitesi delegesi ve biz direnişçiler tek yumruk halindeyiz. Biz direnişçiler, anayasanın vermiş olduğu sendikalı olmak hakkını kullandığımız için işten atılmamıza rağmen, işe sendikalı olarak geri dönmek için direnişimize devam ediyoruz. Buradan işçi sınıfına sesleniyoruz; **KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HIÇ BİRİMİZ!** (Cevahir Deri işçileri)

Bugün arkaya dönüp baktığımızda direnişin ne anlama geldiğini görüyoruz. Bu denli zor bir süreçte direnişçilerin birbirine nasıl ya-

nişçiler, işçilerin yanlış yaptıklarını, yerlerinin bizim yanımız olduğunu anlatmaya çalıştık. Ancak işçi sınıfının ne anlama geldiğini bilmeyen bu insanlar, bizlerle hareket etmek yerine silahlarla sopalarla bizlere saldırdılar. Bizim direnişimizi kırmaya yönelik kavgacı bir tavır sergilediler. Bunun üzerine bizler de kendimizi korumak zorunda kaldık. Bu arada arbedeler yaşandı. Saldırıya uğrayan bizdik ve haksız yere gözaltına alındık. Bizlere yapılan saldırılar sadece Cevahir ve Özalp'le sınırlı değildi. Organize Deri Sanayii Bölgesi'ndeki İşveren Sendikası da bu saldırılara ortak oldu. Bizler bu saldırılara karşı örgütlü bir şekilde tek yumruk halinde cevap verdik. Kanunen haklı olmamıza rağmen yargının ve mülki amirlerin ve kolluk güçlerinin bize yönelik fiziki ve psikolojik baskılarına maruz kaldık.

Bugün arkaya dönüp baktığımızda direnişin ne anlama geldiğini görüyoruz. Bu denli zor bir süreçte direnişçilerin birbirine nasıl ya-

"Zafer direnen emekçinin olacak!"

Dünya Deri direnişimiz 6 Şubat 2006 tarihinde başladı. O günden bu yana çeşitli baskılara maruz kaldık. Gerek işveren, gerek jandarma baskılarına rağmen direnişimizi onurlu bir şekilde sürdürüyoruz. İşten çıkarıldığımız güne kadar fabrikamız sanayiinin gözde fabrikalarından biriydi. Oysa işverenlerimiz, "iş yok, geçici olarak işi durduruyoruz" diyerek resmi kapatma olmadan 37 işçiyi kapı önüne bıraktı. Bizim maddi olarak fazla duramayacağımızı, en kısa zamanda birliğin bölüneceğini sanan işverenimizin bu düşünceleri boşa çıkınca bölge kaymakamlığına dilekçe yazıp; "İşçiler bizi tehdit ediyor. Fabrikamıza giremiyoruz, can güvenliğimiz yok" diyerek ve kaymakam tarafından bir yazı çıkarttırarak, bırakın fabrika önünde durmayı bizi sanayiye sokmaya çalıştılar. Oysa kaymakamla yapılan görüşmeler sonunda kaymakam sendikamıza "bana 1 Mart'a kadar süre verin sorununuzu çözeceğim" diye söz vermişti. Fakat geçen bu süre içerisinde en ufak bir gelişme olmadığı gibi işverenler zaman kazandı. Çalışmaktan, ekmekten başka hiçbir düşüncesi olmayan biz işçilere işverenler "bunlar terörist, bunlar yol

kesenler, bunları çalıştırmam" diyor. Oysa 12 ayın 10 ayını gece gündüz çalışıyoruz. Sırtımızdan büyük kazançlar paralar kazanıyor patronlar. Başbakan Erdoğan'ın bölgemize geldiğini duyduk. Bize sürülen bu lekenin, bu hakaretin düzeltilmesi için Başbakanın gelmesini fırsat bilip ondan yardım isteyip bu durumu çözmesi için istekte bulunacaktık. Fakat AKP ilçe başkan yardımcısının dediği gibi yasalar da, kanunlar da sermayeden yana. Bırakın Başbakana sesimizi duyurmayı bizi sokağa çıkartıp sokağın iki tarafına polis kordonu kurdular. Başbakan'la toplantı sonrası randevu almamıza rağmen bu gelişme olmadı. Yani işçinin direnmekten başka bir yolu olmadığı ortaya çıktı.

Sözün özü sendikalı olduğumuz için, kölelik düzenine son vermek için anayasal hakkımızı kullandığımız için kışın ortasında kapı önüne bırakıldık. İşverenlerimiz şunu bilsin baskılar bizleri yıldıramaz. Onurlu bir şekilde direne direne kazanacağız. Tüm işçi emekçi sınıfı dostlarının desteğini bekliyoruz.

ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK!

(Dünya deri işçileri)

"Bıkmadan, usanmadan mücadelemiz sürecektir"

Biz Gönen'de direnişte olan deri işçileri olarak direnişimizin 250. gününde ilk günkü gibi mücadelemizi kararlılıkla sürdürüyoruz. Çeşitli uygulamalarla patronların saldırılarına maruz kalmamıza, polisin araya girip aracı olmasıyla selam verdiğimiz için bile bizi karakola götürüp ifadeler alınmasına, paralar teklif edilmesine, darp edilmemize rağmen mücadelemizden yılmadık/yılmayacağız.

Milenyum yılında 1800'lü yıllardan kalma koşullarda çalışmak istemiyoruz. Bunun için Deri-İş Sendikası'na üye olduk.

İnsanca yaşamak istiyoruz. Diğer yerlerde duyarlı bazı belediye başkanları direnen emekçinin yanında olup çeşitli yardımlar yaparken burada emniyet, patron ve yandaşları ve belediye başkanı adeta bir ekip halinde çalışıp, bizleri sindirmek istiyor. Çeşitli cezalar kesiliyor; para, yürüyüş yasağı vs. Çadır kuruyoruz, yıkılıyor veya belediye para cezası kesiyor. Esnaf bizi kötü-lüyor. Ancak bıkmadan usanmadan onurlu mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Ta ki sendikalı olarak işe geri dönene kadar. (Gönen Deri işçileri)

BELÇİKA'DA GÖÇMENLER İÇİN EYLEM

Belçika'nın başkenti **Brüksel**'de **26 Şubat 2006**'da Gare de Midi önünde, **Kayıtsız Göçmenler Kayıtsızları Koruma Birliği** (UDEP) tarafından düzenlenen yürüyüşte "Kayıtsızlara özgürlük, reform" şeklinde sloganlar atılarak, ayrıca "Orman kanunlarına hayır" vb. yazılı pankartlar açıldı. Ayrıca "Yaşasın enternasyonalizm" sloganları da atıldı. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı yürüyüşte yerli halkın da yoğun katılımı sevindiriciydi. (Belçika İK okurları)

ALMANYA/BERLİN'DE DOKTORLAR GREVDE

Alman üniversite hastanelerindeki ve devlet hastanelerindeki doktorlar 16 Mart tarihinden itibaren süresiz greve gidiyor. Yapılan bir oylamanın sonucuna göre, 22 bin klinik doktorundan % 98'inin iş bırakma yönünde karar verdiği açıklandı. Doktorlar bu kararın, artık daha uzun süre kötü koşullarda çalışmak istemediklerinin bir sinyali olarak algılanması gerektiğini belirtiyor ve patronların "zamanın ihtiyacına uygun" sözlerine uygun hareket etmeyeceklerini söylüyorlar. Grev ilk etapta sekiz üniversite hastanesinde başlayacak. Doktorlar sendikası, % 30 ücret artışı, düzenlenmiş iş saatleri ve mesailerin tam ödenmesini talep ediyor.

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV SİSTEMİ FELÇ ETTİ

15 Mart'ta Yunanistan'da kamu ve özel şirkette çalışanların 24 saatlik genel grevi başarıyla sona erdi. Yunanistan işçi sınıfına yönelik saldırıların yoğunlaştığı, özelleştirmelerin hız kazandığı bu dönemde, son olarak da, işçilerin toplu sözleşme haklarının gaspına yönelik çalışmalar gerici Yunan devleti tarafından yapılmaktadır. Bu saldırılara karşı işçi eylemleri de çeşitli biçimlerde sürmekte. 15 Mart'taki genel grev, Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu tarafından örgütlendi. Grev süresince şehir içi ve şehirlerarası kara ulaşımıyla, adalarla anakara arasındaki deniz ulaşımı durdu.

FİLİPİNLER'DE BİR YARGISIZ İNFAZ DAHA

Filipinler'de **Luisita Çiftliği**'ndeki tarım işçilerinin sendika liderlerinden 33 yaşındaki **Tirso Cruz**, 17 Mart'ta motosikletli bir kişi tarafından yapılan silahlı saldırı sonucu katledildi. **Birleşik Luisita İşçileri Sendikası** yönetici ve ilercisi Anakpawis Partisi temsilcisi olan Cruz, 16 Kasım 2004'de Luisita Çiftliği'ndeki greve saldırarak katliam yapan devletin vahşetine de tanık olanlardandı. Cruz ayrıca Arroyo karşıtı, "Halk İktidar" talepli eylemlerin de örgütleyicilerindendi. Cruz, uzun zamandır ölüm tehditleri alıyordu.

Filipinler'de yükselen devrim mücadelesine karşı katliamcı, faşist yüzünü her geçen gün daha fazla gösteren faşist Filipinler devleti, olağanüstü halle, yargısız infazlarla mücadeleyi durdurmaya çalışıyor. Ancak her baskı, daha geniş kitlelerin eylemlere desteğini ve daha fazla gencin Yeni Halk Ordusu'na katılımını sağlamaktan başka bir işe yaramıyor.

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Unakıtan; Bir Tüccar!!...

2002 seçimleriyle tanıştığımız AKP hükümeti, aradan geçen 4 yıllık süre içerisinde kendisini hükümet yapan egemen sınıfların isteklerini yerine getirmek için canla başla çalışıyor.

Bir yandan Ortadoğu'daki gelişmeler, öte yandan ülkemizde yaşananlar, hükümeti daha hızlı yol alması için zorluyor. ABD emperyalizminin bölgedeki değişen ihtiyaçları, karşılaştığı engeller, aynı zamanda ülkemiz egemenlerinin de bu değişime ayak uydurmasını zorunlu kılıyor. Afganistan'da kuyruğu kaptıran, Irak'a giren ancak çıkamayan, batağa hergün biraz daha saplanan, ekonomik krizin nefesini ensesinde hisseden ABD giderek saldırganlaşmaktadır. Yaşadığı darboğazdan kurtulmanın zorunlu bir yolu ve aynı zamanda daha büyük bir çıkmazın da kendisi olarak saldırarak, işgal etmek, yıkmak zorundadır.

ABD emperyalizmi için en hayati kararların alındığı, en önemli adımların atıldığı yerlerin başında Ortadoğu geliyor. Politikalarını yaşama geçirmek için bölgedeki devletlerle adeta satranç oynayan ABD, yaptığı hamlelerin başarıya ulaşması için elinden geleni yapıyor. Her olasılığı hesaplıyor ve taşların uyumlu hareket etmesini istiyor. Tam da bu noktada insanlığa, dünya halklarına açtığı savaşta en önemli ve sağlam kozlarından birini ülkemiz hakim sınıfları oluşturuyor. Büyük Ortadoğu Projesi ile önümüzdeki on yıllarda girişeceği katliamların hesabını yapan, katillere kapılarını açan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı, bu maratonda efendilerinin emirlerini harfiyen yerine getirmenin endişesi içindedir.

Son birkaç ay içinde; ABD, Irak, Filistin, İsrail, Suriye ve Ürdün üzerinden yaşanan ziyaret trafiği bile, ülkemizin bu coğrafyada ABD emperyalizmi için kuşandığı misyonu yansıtmaktadır. İran'ın hedef tahtasına konulduğu, suların ısıtıldığı, kamuoyunun hazırlandığı bugünlerde uşakların her pratiği önem taşımaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda yeni bir havaalanı çalışmasına başlayan ve şimdiden "İran'a girmeyeceğiz" çığlıkları atanların içeride de uyumlu bir hat tutturmaları önemli. Çıkartılan yasalar ve hali hazırda Meclis'te bekleyenler uşakların hassasiyetlerini de gösteriyor.

Tarihinin en büyük özelleştirmelerini yapan, KİT'leri, ormanları, kıyıları, limanları satan hakim sınıflar, sınırsız sömürü çağrısına hızlı bir yanıt oldular. Kemal Derviş döneminde çıkardıkları "15 günde 15 yasa" ile işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğini karartmak için cüretli adımlar atan, köylülüğün idam fermanını imzalayanlar gelecekte daha büyük saldırılara hazırlanıyorlar. Emperyalizmin çıkarlarının sözcüsü AKP hükümeti, tüm bunlarla beraber şişirildi ve

piyasaya sunuldu. Bu anlamıyla hükümet üzerinden yürütülen her tartışma, perdenin arkasındaki oyunların yansımasıdır. Gösterime sokulan bu kukla oyununda oyuncuların her söylemi ipi elinde tutanın tavrıdır. AKP ekseninde gelişen tartışmalar, sürecin ihtiyaçlarına ve tıkanma noktalarına da işaret ediyor.

Mal varlığı ile başlayan AKP ve CHP'nin seviyesiz polemikleriyle devam eden tartışmalar, derinlerde cereyan eden çıkar dalaşlarına dikkat çekiyor. AKP'den ayrılarak ANAP'a geçen Erkan Mumcu'nun ardından şimdi de Abdüllatif Şener televizyon ekranlarını süslüyor. Birden bire demokratlığı keşfedilen Şener'e bu ilgi,

nan, milyonlarca insanın sağlığı ile oynayan AKP'nin hizmetlerinden sadece biri "Sağlıkta Dönüşüm Projesidir."

AKP'nin sağlık politikası; "Hastane görmeden ölü!..."

Hükümet, dört yıllık hizmet kervanında en başarılı oldukları alanın sağlık olduğunu iddia etmekte. Rakamların bize anlattığı ise oldukça farklı.

Örneğin; 1999-2006 arasında genel bütçe içinde sağlığa ayrılan pay, yüzde 35'ten yüzde 23'e gerilerken Sağlık Bakanlığının bütçesi ise yüzde 25'ten yüzde 15'e düşmüştür. SSK hastaneleri, özelleştirmenin ilk adımı olarak sağlık bakanlığına devredilirken, sosyal güvenlik kurumlarından gelen para, özel sektöre aktarılmaktadır. Hükümet kamunun ilaç, teknoloji alımı vb. ihtiyaçlarını karşılamak yerine buralardaki potansiyeli özel sektörün gelişimi için kullanmakta. Yani sermayeyi emekçilerin parasıyla emekçilere rağmen güçlendirmektedir. Böylelikle sosyal güvenlik kurumları eriyerek yok olacak, hizmet üretmeyecek ve kamunun parası ile büyüyen sermayenin elinde kalacaktır. Bunun en önemli kanıtı SSK hastanelerinin Sağlık Ba-

lerinde çizdiği profil, emperyalistlerin isabetli bir tercih yaptığını göstermektedir. Halkın yaşamını zehir edecek, dünyasını karartacak, sevdiklerinden koparacak böyle bir proje tam da Unakıtan'ın harcıdır.

Unakıtan'dan bir inci; "Satarım arkadaş!..."

Unakıtan'ın bakanlıkta, hesap uzmanı olarak başlayan serüveni, bakan sıfatı ile sürüyor. 59. hükümetin en büyük, en çok ses getiren icraatlarının altında Onun imzası var. Özelleştirmelerin hükümet içindeki pratik önderi konumunda olan bakan, kamuya ait olmayan diğer hizmetleri ile de dikkatleri üzerinde topluyor. CHP'nin AKP'yi yıpratmak için en zayıf halka olarak gördüğü Unakıtan, yıpranan imajına rağmen emperyalistlerin desteği ile ayakta kalmayı başarıyor. Bakan'ın özel hayatı belki de AKP'den çok ses getirdi/getiriyor. Galataport ihalesi öncesi ihaleyi kazanan sermaye grubu ile sıcak ilişkiler kurduğu ortaya çıktı. Kendisine bağlı Özelleştirme İdaresi'nin TÜPRAŞ özelleştirmesi öncesinde, şirket hisselerini yüzde 14.76'lık bölümünü aracı kurumlar vasıtasıyla yurtdışında yerleşik yatırımcılara 446 milyon dolara sattığı kamuoyuna yansıdı. Satıştan kısa bir süre sonra TÜPRAŞ 4.4 milyara satı-

Maliye Bakanı'na sahip çıkan Erdoğan 'Seyir halindeyiz, hatalar olabilir' de

Yolsuzluğun yeni adı 'tökezlemek'

AKP'nin Kızılcahamam kampında CHP li Baykal'ı eleştiren Erdoğan, "sivil" ve "da ifadelerini yan yana kullanmanın "demokiden uzak bir davranış" olduğunu söyledi. C üzerinden siyaset yapılmaya çalışıldığını bten Erdoğan, TSK'ye de mesaj vererek "YA ordudaki hiyerarşiyi dikkate alacağız" dedi. Parti içinde rahatsızlık yaratan yolsuzluk iddriyle ilgili açıklamalarda bulunan Erdoğan, u soluklu bir yolda olduklarını belirterek "Yoluk esnasında tökezleyenler olabilir. Bizim revimimiz, tökezleyen arkadaşlarımızın hiz koranında geri kalmamalarını sağlamaktır"

"Halen seyir halinde olan bir hükümetiz. Seyir halinde iken yapılan hatalar olabilir, yolculuk esnasında tökezleyenler de olabilir, gücü azalanlar da olabilir. Burada bizim görevimiz tökezleyen, takati çekilen arkadaşlarımıza da omuz verip hizmet kervanından geri kalmamalarını sağlamaktır" sözleri çetenin halk düşmanlığında ısrarını da göstermektedir.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde alternatif yaratma çabalarından bağımsız değerlendirilemez. Renkli hayallerle bezenen, güzel vaatlerle parlatılan AKP'nin yolsuzluklarının aniden açığa çıkarılması ve sunulması ile Ortadoğu'daki gelişmeler arasında sıkı bir bağ mevcut.

Muhalef olmayan muhalefetin AKP'ye yüklenmesi ise esas olarak Maliye Bakanı Kemal Unakıtan üzerinden olmakta. Kullandığı üsluptan çok özelleştirme uygulamaları ile gündeme gelmesi gereken Bakan, hükümetin çizgisini temsil ediyor, görünmeyen icraatlarını ortaya seriyor. Öncekilerden pek de bir farkı olmayan bu tüccarın icraatlarını, siyaset sahnesindeki yükselişini anlamak hükümetin niteliğini tanımaktır.

Örneğin; ezilenlerin, emekçilerin "sağlık hakkı" konusunda alınan yol 59. hükümetin pusulasının yönünü de gösteriyor. Özelleştirmeleri büyük bir coşkuyla savu-

kanlığı'na devredilmesine rağmen sağlık alanında yapılan yatırımların yerinde saymasıdır.

Hükümet, emekçilerin özel hastane ve polikliniklerden, özel eczanelerden yararlanmasını sağlayarak politikalarının özünü gizlemekte, bir rahatlama yaşanmış gibi lanse etmektedir. Bununla gelişecek tepkilerin önüne de geçmiş olmaktadır. Gerçekler sermayenin sağlığa egemen olması ile su yüzüne çıkacak ve işte o zaman emekçiler için kara günler başlayacaktır. AKP döneminde kızamık, difteri, tetanoz, boğmaca aşılama oranı gerilemiş, 1999'da 5 dolar olan kişi başına koruyucu sağlık harcaması 4.8 dolara düşmüştür. Bunun anlamı Malatya ve Ankara'da yaşanan kolera skandalının, Kuş Gribi tradejisinin ardından başka görüntülerin ortaya çıkacağıdır.

Bu politikaların uygulanmasının teminatı olan Unakıtan'ın yaşamı, siyaset kulis-

linca yüzde 24.76'lık hissesi alan Afel-Global menkul yatırım ortaklığının altı aylık kârı 800 milyon doları geçti.

Arsasının üzerinde yüzde 6 imar izni varken bu oran yüzde 15'e çıkarıldı. Böylece hem villa kaçak olmaktan kurtuldu hem de Unakıtan'ın arsa üzerinde birden fazla villa inşa etme olanağı doğdu. Tavukçuluk işi yapan oğlunun gümrük bedelini yükselten yasal düzenlemenin hemen öncesinde yurtdışından mısır ithal ettiğinin anlaşılması üzerine Unakıtan; "Tavuk yemi ithal edildi, sorun yok" açıklamasında bulundu.

Babasının izinden giden oğul Unakıtan gıda sektöründen sonra otomotiv sektörüne de girdi. Türkiye distribütörlüğünü Doğu otomotivin yaptığı Alman otomotiv tekele Wolsvagen'in yetkili bayisi oldu. İstanbul Atışalanı bölgesinde tamamen cam cephele dev bir kompleks inşa eden Unakıtan, 15 milyon dolarlık bir yatırım gerçekleştirdi.

Sınıfsal Bakış

İŞGALCILER DİRENİŞ ATEŞİNDE KAVRULMAYA DEVAM EDİYOR!

“ABD emperyalistleri gergin durumların daima kendi yararlarına olduğunu zannediyorlar. Gerçekte ise ABD'nin yarattığı gerilim, onların beklentilerinin tersine dönüştü, bu durum bütün dünya halklarının ABD saldırılarına karşı ayaklanmasına yol açtı. ABD tekelci grupları saldırı ve savaş siyasetini inatla sürdürmekte devam ederlerse, günün birinde dünya halkları onları idam sehpasına götürecektir.” (Mao Zedung, Polemik, İnter Yayınları, 1.Basım, s. 320)

Dördüncü yılına giren işgali, en büyük saldırılardan (Samarra bölgesindeki direnişçilere yönelik, 50'den fazla uçak, 200 askeri araç ve binlerce askerle) birisini başlatarak “kutlamak” zorunda kalan emperyalistler, düştükleri aczi bundan daha iyi kanıtlayan bir tablo sunamazlardı. Son olarak sahneye koymak istedikleri “iç savaş” çıkarma taktiği de tutmayınca, yeniden yoğun bir biçimde kırım ve katliama girişen işgalcilerin, çıkmazın getirdiği sorunlar karşısında daha da zor durumlara düşecekleri görülebilmektedir.

Bu durum, yalnızca Irak'a ilişkin sonuçlar doğurmayacak, başta bölge olmak üzere dünyadaki süreci yakından etkileyecektir. Bunun en belirgin göstergesi, Irak'ta uğradıkları, ancak henüz tesicillenmemiş yenilginin doğurduğu sonuçların şimdiden görülen etkileridir. Öyle ki, zamanında en az 5-10 ülkede aynı anda işgal ve saldırı yürütme kapasitesini hedefleyen ABD emperyalizminin bugün bunun çok uzağında bir noktada çırpınması ve Irak'ta, hatta Afganistan'da dikiş tutturamamış olmasıdır.

Henüz Afganistan ve özellikle de Irak'ta başarısız olduğu koşullarda, İran ve Suriye'ye yönelik saldırı hazırlıklarına giriştiği izlenimi veren, ABD ve yedeğindeki İngiliz emperyalistleri-

nin bu manevraları da esasen Irak batağından durumu kurtarabilmeyi amaçlamaktadır. İran'a yönelik hiç de sürpriz olarak değerlendirilemeyecek nitelikteki nokta vuruşlar ve de Suriye'ye yönelik kendisi veya İsrail eliyle gerçekleştirilebilecek saldırıların merkezinde, Irak'taki “esas oyun”u kazanma derdi vardır.

Irak işgalinden bu yana ilk kez “ulusal güvenlik stratejisi”ni gözden geçirdiği söylenen ABD emperyalizminin, “demokrasinin teşvik edilmesi” kavramını dış politikada ana unsur (maske) olarak kullanacağı açıklanmaktadır. Rusya'ya “özgürlük davasını önleme”, Çin'e ise “barışçıl kalkınmaya doğru ilerlemesi” mesajı verilen bu belgede, “önleyici müdahale” stratejisinden vazgeçilmediğinin özellikle altı çizilmektedir (Financial Times, 16.06.2006).

Bu belgelerin kamuoyunda yayınlanması, başlıbaşına yeni bir saldırı programı ve gözdağı ilanı olarak bilinmektedir. ABD'nin tam da işlerinin yolunda gitmediği bir dönemde, böylesi tarzda çıkış yapmasına ihtiyacının bulunduğu, anlaşılır bir durumdur. Sorun, bununla bir yere varıp varamayacağı ve her şeye rağmen yeni hamleler geliştirip geliştiremeyeceğidir. Bir yere varma konusunda orta vadede bile şansının bulunmadığına dair inancımız, yeni planlarını sahneye koyabileceği konusunda öngörülü olmamız gerektiğiyle çelişmektedir.

Bu öngörü, her zaman hazırlıklı olmanın ötesinde, kapana sıkışmış durumdaki yaralı düşmanla yüzyüze gelmekten kaynaklanan bir duruma ilişkin “karşı duruş”un belirlenmesi açısından önem arz etmektedir. O düşman ki, her zamankinden daha fazla saldırgan olmanın maddi zeminine sahip bir pozisyonda ve kendine biçtiği misyonuna mahkum bir

biçimde hareket etmektedir.

Bugün için, başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin, çoğu kez yerli gerici ve faşistlerle işbirliği içerisinde geliştirdiği saldırıların, beklenen sonuçları elde etme şansının bulunmadığı, bir dizi örneklerle sabittir. 11 Eylül'le açılan perdenin ardından sergilenenlerin, dünyayı yeniden biçimlendirme/paylaşım derdinde olanların büyük çaplı hamlesi olarak okunması gerekir. Açılışı ve çıkışı “iyi” yapılan bu hamlenin amacına ulaşması için öncelikle ilk adımların yere sağlam basması gerekiyordu. Irak'taki direnişi kırmaktaki ısrar, Ortadoğu'nun elde tutulması açısından da bu bağlamda kilit bir hesaplaşma oluşturmaktadır.

Irak'taki işgalin başarılı olmasının, BOP'nin hayata geçirilmesi açısından vazgeçilmez öneme sahip olduğu açıktır. Bu kadar büyük askeri operasyona karşın istenilen sonucun elde edilemeyip de Irak'ta kontrolün sağlanamaması halinde projenin yaşam şansı kalmayacaktır. Bunun diğer bir ifadesi, dünya egemenliğini elde tutma konusunda ciddi bir güç kaybına uğramak demektir. Şu anda, seçimlerini yapmış, anayasasını ve devlet kurumlarını oluşturmuş durumda bir Irak görüntüsüne karşın, meşruiyetine kendilerinin dahi inanmadığı kukla bir “rejim” bulunmaktadır. Fiili durumda, yalnızca işgal ve direnişin varlığından söz edilebilecek bir Irak gerçekliği yaşanmaktadır.

Bugün ABD emperyalizminin bölgedeki İran ve Suriye gibi devletlere yönelik tehditlerinin yeterli ağırlık taşımaktan yoksun oluşunun en önemli nedeni Irak pratiğidir. Bu durum, hem tehdit yönelttiği devletler, hem de müttefikler oluşturmak açısından sorunlar doğurmaktadır. Irak'ın etnik yapısı ve güç dengeleri nedeniyle var olan hassaslığı, işgalden kaynaklı büsbütün karmaşık bir hal alınca, değil yönetmek kontrol sağlamak bile imkansız bir hale gelmiştir.

Diğer yandan, işgale karşı direnişin yarattığı sonuçları değerlendirdiğimizde, meselenin Irak boyutlarını aştığı giderek daha iyi görülmektedir. Üçüncü yılını dolduran direniş, bütün yalan, çarpıtma ve iftiraldan kendisini soyutlamış, ba-

şarısını kabul ettirmiş ve rüştünü ispatlamıştır. Bunu herkesten önce teslim eden işgalcilerin kendisidir. Ülke boyutlarını aşma hususu ise kendisinin bu “ispat”ına paralel dünyanın bütün direniş odakları nezdinde güç, moral ve ilham kaynağı olmasıdır.

Önderlik eden hareketlerin politik niteliğine bakmaksızın, direnişçilerin işgale karşı yürüttükleri mücadelenin dünya halkları tarafından sahiplenilmesi, ABD ve diğerleri bakımından ciddi bir zaaf oluşturmaktadır. Bu zaaf giderilmeden ileriye doğru mesafe alınmayacağını bilen ABD emperyalizminin meseleyi hala birinci gündem olarak ele alması ve diğer bütün konuları buna endeksli değerlendirmesi anlaşılır bir durumdur.

Irak direnişi merkezi bir bütünlükten yoksundur. Parçalı sayılabilecek önderliklerin anti-emperyalist perspektif taşımadığını anlamak zor değildir. Direnişte komünist güçler olmadığı gibi devrimci kuvvetlerin de zayıf bir katkısından söz edilebilmektedir. Mücadeleyi son derece olumsuz yönde etkileyen türden provokatif eylemler gerçekleştiren gruplar da direnişte yer almaktadır. Direnen grupların kendi arasında, işgalciler tarafından da sürekli kanatılmaya çalışılan, ciddi bir bölümü Saddam döneminden kalma yaralar ve çelişkiler bulunmaktadır.

Bunların ötesinde; işgal ve direniş güçleri arasında muazzam bir askeri güç dengesizliği vardır. Kıyas kabul etmez bu durum, coğrafi koşulların elverişsizliğinden kaynaklı gerilla savaşındaki zorluğun eklenmesiyle daha da büyümektedir. Emperyalistler Kürt halkının tamamı ile Şii nüfusun önemli bir bölümünü uşak ve işbirlikçileri eliyle yedeklemiş durumdadır.

Direniş ateşi bu koşullar altında işgalcileri kavurmaya devam etmektedir. Emperyalizme karşı mücadelede bu ateşi yüreğinde hissetmeyen, bunun moralıyla ısınmayan hiç kimsenin kalmadığı bir dünya gerçekliğini yaşıyoruz. ABD emperyalizminin “her şeye muktedirlik”, “yenilmezlik” balonlarını söndüren, dünyaya “kayıtsız şartsız itaat”ı dayatan egemenlik projesini bozan Irak direnişi, yenilmezdir artık!

Şirketlerin alımının zorunlu olduğu pastörize yumurta ticaretiyle birlikte fosforik asit yatırımı da yapan Unakitan'ın yıldızı, AKP hükümeti boyunca giderek parladı. Fosforik asit yatırımı için yüzde yüz gümrük vergisi teşviki ve KDV'den muafiyet gibi uygulamaları olduğu da eklenmeli. Unakitan'ın pastörize sıvı yumurta pazarına girmesinin ardından likit yumurtada KDV oranı yüzde 14'den yüzde 8'e indirildi. Ailece ticaret yapan Unakitanlardan, Zeynep Unakitan da en az babası ve erkek kardeşi kadar becerikli. Telsim ihalesi için aday şirketlerden Vodafone ile görüşen Zeynep Unakitan, ikinci bir Galataport skandalı yaratacağı benziyor.

11 Şubat 2006 tarihinde AKP Çatalca İlçe teşkilatı Olağan Kongresi'nde konuşan Unakitan, kısa zamanda ulaştığı büyük sermaye için; “Paranın bereketi geldi, koyacak yer bulamıyorum. Düzgün çalışır-

sanız, alınızın terini çalıştığımız işe katarsanız oraya bereket, başarı geliyor” buyurmuşlar.

Maliye Bakanı'nın marifetleri bununla da sınırlı değil. Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası'nın özelleştirilmesi sırasında fabrikayı satın alan Cengiz İnşaat yetkilileriyle samimi ilişkiler kurduğu kamuoyuna yansdı. Seçim bölgelerinden tepkiler alan, Unakitan'ın yol arkadaşlarından Balıkesir Milletvekili Turhan Çömez, Afyon milletvekili Mahmut Koçak, Başbakan'dan azar işitme tehlikesine rağmen, bu basınca dayanamayarak mektup yazıyor, muhalefet ediyorlar. Kuşkusuz onlar hükümetin IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle talan politikalarına karşı çıkmıyorlar, onlar pastadan pay kapmanın, koltuk kapmanın ve vurgunun sessiz sedasız yapılmasının derdindeler.

Bakanın tüm yolsuzluklarına, rüşvet, hi-

le, yalan-dolana batmış pratiğine rağmen AKP'nin tutumu “Şıracının şahidi bozacı” türünden olmaktadır.

Emperyalistlerin sınırsız sömürü, kurşun bomba ile özgürlük, katliamlarla demokrasi gerçeğinin ülkemizdeki yansıması, denizi, suyu, toprağı limanı, emeği, insan hayatını, geleceğini pazarlamaktır. AKP bugün için egemen sınıfların; dizginsiz bir talanın, işçi sınıfını emekçi halkı yok sayarak, kan üzerinden yükselen saltanatının birkaç sözcükle ifadesidir.

AKP'nin 12 Mart 2006 tarihinde Kızılcacahamam kampında konuşan Erdoğan'ın, Maliye Bakanı için sarf ettiği; “Halen seyir halinde olan bir hükümetiz. Seyir halinde iken yapılan hatalar olabilir, yolculuk esnasında tökezleyenler de olabilir, gücü azalanlar da olabilir. Burada bizim görevimiz, tökezleyen, takati çekilen arkadaşlarımıza da omuz verip hizmet kervanından geri kalma-

malarını sağlamaktır” sözleri çetenin halk düşmanlığında ısrarını da göstermektedir. Onlar dönen çarkın birer dişileri olarak birbirlerini kollamak durumundalar. Çarkın dönebilmesi için bunu yapmak zorunda olduklarını biliyorlar. Yapılan yolsuzlukların, kendi çıkarları açısından da zarar verici olduğunu bilmelerine rağmen şimdiki zamanda yapılacak tek şeyin korumak ve korunmak olduğunu biliyorlar. Zira dağa taşacakların olası öfkesi, korkuyu her gün biraz daha artırıyor.

Bizim de görevimiz, tökezleyen gericileşen, ayaklarımıza dolanan çarkı, tarihin çöplüğüne atmak, mücadeleye daha fazla omuz vermek, halka hizmet kervanına daha sıkı sarılmak, direniş bayrağını yükseklerde dalgalandırmak, örgütlülüklerimizi güçlendirmek, işçi sınıfı ve ezilenlerin yanında daha fazla olmak, onları mücadeleye, katmak, onlar için daha çok çalışmaktır.

“Sağlıklı” ölüm yasasına geçit yok!

Türk-İş İstanbul Şubeleri 18 Mart Cumartesi günü saat 12:00'de **Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelerek **Genel Sağlık Sigortası'nı** protesto etti. Lise önünde **“Herkesin Sağlık, Sosyal Güvenlik Hakkı İçin Birleşik Mücadele”** pankartı açan kitle, kortejler oluşturarak, İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında **“Birlik mücadele zafer”**, **“Parasız eğitim, parasız sağlık”**, **“Zam, zulüm, işkence işte AKP”** gibi hükümeti protesto eden sloganlar atıldı. **DISK** ve **KESK**'in de destek verdiği eyleme, grevlerinin 184. günündeki Serna-Seral Tekstil işçileri de katıldı. **Deri-İş Tuzla Şubesi**'nin **“Kölelik Yasasına Hayır”** pankartı arkasında oluşturulan kortejlere, Cevahir Deri ve Dünya Deri direnişindeki işçiler de

DDSB ve **Tuzla Deri-İş** flamaları, dövizleri ile katıldılar ve sık sık **“Yaşasın Tuzla direnişimiz”** sloganını attılar. Direnişteki diğer işçiler ise attıkları **“Tuzla işçisi yalnız değildir”** sloganı ile desteklerini ifade etti.

Meydana geldiğinde burada bir konuşma yapan **Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz**, **“Hükümet sendikaları, sosyal kuruluşları dinlemelidir. Yeter ki biz kararlı olalım, yeter ki bizim başımızdakiler bize önderlik edebilsin, işte o zaman karışımızda hiçbir hükümet duramaz”** şeklinde konuştu. Ardından basın açıklamasını **Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak** okudu. Büyükkucak yasa kabul edildiği takdirde yaşanacak uygulamalardan bazı örnekler vererek sözlerine şöyle devam etti: **“Emeklilik yaşı 68'e yükseltile-**

cek, pirim gün sayısı **9000** güne çıkarılacak, emeklilik maaşları % 23 ile % 33 oranında düşürülecek, aylık geliri **127** liradan fazla olan herkesten **64** ile **431** lira arasında sağlık vergisi alınacak, sağlık hizmetleri temel teminat paketi ile sınırlanacak, daha fazlası için ek sigorta yaptırmak gerekecek.”

Hükümetin **IMF** ve **DB** reçeteleri ile hareket ettiğini belirterek, **“amaç sosyal güvenliğe ayrılan devlet katkısı azaltmak, sağlığı ve sosyal güvenliği piyasalaştırmak, ticarileştirmek ve özelleştirmektir”** şeklinde konuştu. İstanbul Tabipler Odası adına **Dr. Osman Öztürk** de yürüttükleri mücadelelerden bahsederek, yasa hakkında bilgi verdi ve birleşik mücadele etmenin önemine değindi. Tuzla Organize Sanayi bölgesinde direnişte olan Dünya Deri işçilerinden, biri işyeri temsilcisi toplam üç kişinin göz altına alınması, miting alanındaki işçilerin öfkeli sloganları ile protesto edildi ve işçilerin serbest bırakılması istendi. Sık sık sloganların atıldığı miting, saat 13:00'de sona erdi. Miting bitiminde Deri-İş Tuzla Şubesi, **Irak'ta İğale Hayır Koordinasyonu**'nun düzenlediği miting destek verdi. (**İstanbul**)

“Mücadele ederek ölümleri durdurabiliriz!”

Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde Çiçek Tersanesi'ne bağlı **Kavi Denizcilik Taşeronu**'nda çalışırken **10 Mart 2006** tarihinde iskeleden düşerek hastaneye kaldırılan **Nur Doğan Çelik** isimli işçi, 14 Mart Çarşamba günü yaşamını yitirdi. 15 Mart Perşembe günü **Limter-İş Sendikası** öncülüğünde bir araya gelen işçiler, yolu trafiğe kapatarak olayı protesto etti. Tuzla Tersanesi önünde bir araya gelen işçiler **“İşçiler birleşin, ölümleri durdurun”** yazılı pankart açarak **“Direne direne kazanacağız”**, **“Artık ölmek istemiyoruz”** vb. sloganlar eşliğinde Çiçek Tersanesi'ne yürüdüler.

Çiçek Tersanesi önünde konuşma yapan **Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Cem Dinç**, meydana gelen iş kazaları ve ölümlerden dolayı patronları kınayarak **“Bizler tersanedeki cinayetleri önlemek için işçilerle**

birlikte 'Bahara hazır ol' çağrısı ile işçileri bahar eylemleri ile mücadele etmeye çağırıyoruz. Bu kampanya ile öncelikli amacımız ölümleri durdurmak. Diğer taleplerimiz ise, işçi sağlığı ve iş güvenliği ve de ücretlerin artması. Bunun için her Cumartesi bir araya geliyoruz tersane işçileri olarak. Ancak direnerek, mücadele ederek iş cinayetlerini durdurabiliriz” dedi.

Daha sonra konuşan **Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı** ise **“dünyanın hiçbir yerinde bu kadar iş kazası ve ölümler yok. Baharda yapılacak olan eylemlerle ölümlere dur demek zorundayız”** dedi. İşçiler **“Artık Yeter”** yazılı siyah çelengi tersane önüne bırakarak eylemi sonlandırdı. Ölen işçinin cenazesi **Kandıra'nın Bolu köyünde** defnedildi.

Emekçinin Gündemi

SALDIRILARI ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZLE PÜSKÜRTELİM!

Emperyalist-kapitalist sistemin her geçen gün daha da çürümesi ve ekonomik ve siyasi krizlerinin, derinleşmesi kaçınılmazdır. Çünkü bu sistemin varlığının devamı daha fazla sömürü, kan, gözyaşı ve işgale dayanmaktadır. Bu sebepten dolayıdır ki, dünya ezilen haklarının emperyalizme, faşizme ve onun işbirlikçi ve uşak faşist iktidarlarına karşı sınıf bilinçli mücadeleleri ve kendiliğinden gelişen mücadeleler gelişerek güçlenmektedir.

Ülkemizde emperyalizme göbekten bağlı **komprador patron-ağa devletinin** uyguladığı tüm ekonomik ve siyasi politikalar, geniş halk yığınlarını, işçi sınıfını, işsizleri, yoksul köylüleri etkilemekte ve mücadelenin tohumlarını atmaktadır. Bugün ülkemizde uygulanan ekonomik politikalar tamamen **IMF**, Dünya Bankası ve **Dünya Ticaret Örgütü**'nün dayattığı sosyal yıkım yasalarıdır. ABD ve AB'nin **AKP** hükümetine dayattığı özelleştirmelere hız verme, kölelik yasaları ve diğer anti-demokratik yasa tasarıları ile hedeflenen hem yeni saldırılara zemin hazırlamak hem de uzun yılların mücadelesi sonucu kazanılmış hakları gasp etmektir. Bu yasa

tasarılarından bugün için en öne çıkan ve tartışılması **GSS (Genel Sağlık Sigortası)**'dir. Bu yasa tasarısının gündeme geldiği günden bugüne çeşitli sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin çeşitli protestoları gerçekleşmiştir. Ancak şu bir gerçek ki bu eylemler sadece yasayı protesto etme temelinde kalmış, devlete yasayı geri çekirmek için olmazsa olmaz olan sınıf sendikacılığı perspektifinden gücünü almamış ve birleşik bir zeminde ele alınmadığı için tek tek sendikaların protestoları olarak kalmıştır.

KESK'e bağlı sendikaların emekçileri, grevli, toplu sözleşmeli, sınıf çıkarlarını esas alan bir politik mücadeleden yoksun bırakarak ekonomik demokratik kırımlarla yetinmeyi kendisi için yeterli görmesi, doğallığında emekçilerin beklentilerine cevap verememiştir. Zaten bu politikalarla cevap vermesi de mümkün değildir. Sadece **GSS** ile ilgili değil, birçok iş kolunda **KESK**'e bağlı sendikaların ülkenin en temel, stratejik kurumlarının özelleştirilmesine, genel anlamda **AKP** hükümetinin hayata geçirmek istediği politikalara yönelik eylemleri olmuştur. Ancak bu eylemler yu-

karıda bahsini ettiğimiz çerçeveyi aşamamıştır.

Yine bu anlamda **18 Mart Cumartesi** günü **Türk-İş**'e bağlı sendikaların örgütlediği ve **DDSB**'li emekçilerin de katılımları ile göz doldurduğu eylem, süreç açısından önemlidir, ancak geç kalınmış bir tepkidir. **Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi**'nin direnişte olan **Cevahir** ve **Dünya Deri işçileri Belediye-İş Sendikası**'na bağlı işçilerin birlikte oldukça coşkulu bir şekilde katıldığı eylem, biz **DDSB**'lere önemli veriler sunmaktadır. Bunlardan en önemlisi, **devletin ivmelenen saldırıları karşısında emekçi kitlelerdeki rahatsızlıktır. Bu rahatsızlığı örgütlülük kanalına akıtmak ise ancak ve ancak bizlerin elindedir.** Bu eylemin gösterdiği bir diğer önemli nokta da, emekçilerin birleşik ve kitlesel eylemlerle alanları doldurmasının zor olmadığıdır. Yine **DDSB** örgütlülüğünün bulunduğu birçok ilde **DDSB**'liler bu yasa tasarısına karşı eylemler örgütlemiş, yapılan eylemlere katılım sağlamıştır. Ayrıca bunun gibi direnişte olan işyerleri ziyaret edilmiş, bildiriler basılarak dağıtılmış ve böylece sürece müdahil olunmuştur. Bu önemlidir. Özellikle **TEKEL** eylemlilikleri sürecinde sergilenen bu pratikler bundan sonrası açısından da örnek teşkil edecek özelliktedir.

Emperyalizme, faşizme, feodalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden biz **DDSB**'liler şunun bilincinde olmalıyız ki;

emekçilerin gerçek kurtuluşu komik yüzdelik zamlar veya grevli toplu sözleşmelerden yoksun bir sendikal anlayışla olmaz. İş güvencesini sağlamak, **GSS** vb. kölelik yasalarına karşı durmak, kararlı ve fiili meşru direnme gücümüzle gerçekleşecektir. **İşçi sınıfını ve kamu emekçilerini, kararlı bir mücadeleye sevk etmeliyiz. Bu mücadeleyi sınıf bilinçli kadrolarla sınıf sendikacılığı ilkelerini esas alanların geliştireceğini tarihi süreç kanıtlamıştır.**

İşçi sınıfını mücadelesinin gelişmesi için ortak sorunlara karşı, ortak eylem ve etkinliklere sınıf dayanışması içerisinde hız vermeli, direnişleri büyütmeli, özelleştirmelere, kölelik yasalarına karşı tutarlı, kararlı eylemleri hizmet gücünü kullanarak geliştirmeliyiz.

Ekonomik, demokratik, kırıntı çıkarlarıyla yetinmeyip, sınıf çıkarlarımızı hedefleyen politik, siyasi kazanımlarımızı geliştiren sınıf mücadelesine hizmet etmek ancak böyle mümkündür. Patron-ağa devleti halkımız ve işçi sınıfı üzerindeki sömürü politikalarını, özelleştirmeleri kölelik yasalarını pekiştirmek, yeni anti-demokratik saldırı yasalarını çıkartmak için **IMF** ve **Dünya Bankası**'nın dayattığı bu yasaların toplum üzerinde hayat bulmasının yolu toplumun en örgütlü ve iktidar karşıtı muhalif kesimlerini marjinalleştirmeyi hedeflemektedir.

Köylü yoksullaşılıyor!

Daha önce “tarımda kendi kendine yeten ülke” olarak övünülen Türkiye, artık tarımsal alanda emperyalistlerin ve yerli uşaklarının işbirliğiyle “her şeyi ithal eden ülke”ye dönüştürüldü.

kesim “**etkisiz**” hale getirilerek taşlar yerli yerine oturtulmuştu.

İşte o gün uygulamaya konulan asıl planı desteklemek için sürekli yeni yeni “**icatlarla**” bugüne gelindi. **Alternatif ürün**, Sözleşmeli çiftçilik, **Doğrudan Gelir Desteği**. Ve her biri bir “**zeka ve yaratıcılık**” örneği olan daha bir sürü plan. En geniş kesimin üretmek geçimini sağladığı temel ürünlere (pancar, tütün, pamuk vb.) kotalar konulurken, sübvansiyonlar kaldırılırken, köylü hep çeşitli manipülasyonlarla kandırıldı. Ne yazık ki planlanan büyük oyunu ancak yaşayarak öğ-

yaptırılmadığını, ürettiğinin neden sattırılmadığını, neden açlığa, sefaletle mahkum edildiğini anlayabiliyoruz. **Daha fazla kâr için ruhunu şeytana satanlar doğayı da alt üst ediyorlar**. Yaptıklarıyla iklimleri tersine çevirenler şimdi de “**Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar**”la doğanın insana en büyük armağanı olan besinleri yine insanoğluna düşmanlaştırıyor. Yine bu yolla üretilen ucube “**besinleri**” piyasaya sürebilmek, pazarda pay kapmak için özellikle bizim gibi yarı-sömürge ülkelerdeki tarımı en alt seviyeye çekmeye, halkı açlığa mahkum ederek kârlarına kâr katmaya devam ediyorlar.

Halkımız, özellikle de köylülük, artık yoksulluğa da değil, açlığa doğru hızla yol alıyor. Yaşanan tüm bu zorluklara rağmen genel bir sessizliğin ve kabullenmenin hüküm sürmesi anlaşılabilir. Köylülüğün durumu ülkede yaşayan diğer kesimlerin durumundan bağımsız değil elbette. Ancak yaşananlar, çekilen zorluklar, yapılan haksızlıklar suya yazılmıyor. Olması gereken tepki şimdilik verilemiyor belki (çok çeşitli nedenleri olsa da) ama, sessiz kalabalıklar öfke biriktirmeye devam ediyor. Biriken bu öfke bıçak kemiğe dayandığında açığa çıkıyor. **Başbakanı protesto eden Mersinli köylünün** yaptığı ve söyledikleri aslında köylülerin ne durumda olduklarının ve neleri göze alacak duruma geldiklerinin iyi bir örneğidir. Olay, kameralar önünde gerçekleştiği için üstü örtülemedi, tek ve uç bir olay gibi görünüyor. Yeterince medyatik olmadığı için sahibinin sesi burjuva basında yeterince yer bulamayan onlarca olay oluyor. Çeşitli illerde yapılan köylü mitingleri, traktörleriyle yolları kapatan köylüler, bir yıllık emekle ürettiği ürünü elinde kaldığı için ürününü yakan ya da suya döken üreticiler, tüm koşullar uygun olmasına rağmen kotalar nedeniyle üretim yapamayan ve açlığa mahkum olanların yaptığı eylemler ne yazık ki uşak medya için haber değeri bile taşıyor.

Bunlar olanlar, bir de olması daha doğrusu yapılması gerekenler var ki bizim önemsememiz gereken asıl nokta burası. Halkımız

ama özellikle de kırsal kesimde yaşayan halkımız gün geçtikçe yoksullaşıyor, yaşam koşulları daha da zor hale geliyor. Ancak kitlelerin bilinçli bir şekilde kendi sorunlarına sahip çıkma, demokratik haklarını kullanma gibi bir gerçekliği yok. Zaten bizim varlığımızın nedeni de bu değil mi? **O halde bugün her zamankinden daha çok kitlelerin özellikle de köylülüğün içinde olmak, onları kendi sorunları üzerinden örgütleyerek harekete geçirmek gerekiyor**. Kooperatif, dernek, sendika varsa içinde yer alarak; yoksa imkanlarımız dahilinde yenilerini kurup faaliyete geçirecek bu alandaki boşluğu gidermeye çalışmalıyız. Ama bunlardan da önemlisi belli biçimlere takılıp kalmadan, dar kalıplara kendimizi sıkıştırmadan, bulunduğumuz alanın somutuna uygun yeni tarzlarla örgütlenme faaliyetini sürdürmektir. Köylülük üzerinde yeterli bir etkimizin olmadığı bir gerçek, ama bu duruma müdahale etmek, içten içe mayalanan öfkenin patlayacağı zamana hazır olmak için bugünden faaliyetimizi yoğunlaştırmamız gerekiyor. Aksi takdirde ne bugünkü gidişata müdahale edebiliriz ne de ileride patlama potansiyelini bağrında taşıyan ve bu potansiyeli gün geçtikçe artıran kitle hareketlerine hazırlanabiliriz.

“Geçen hafta Türkiye İstatistik Kurumu (TİK) tarafından yayımlanan yoksulluk göstergeleri ülkemizdeki bireylerin dörtte birinden fazlasının yoksul olduğunu gösterdi. Kent ve kır ayrımı yapıldığında kentlerde bu oran yüzde 17 civarına geriliyor. Ancak kırsalda yaşayan nüfusun yaklaşık yüzde 40’ı yoksul” diye başlıyor **Faik Öztrak** Milliyet’teki yazısına. **Türkiye İstatistik Kurumu** verilerinin ne kadar gerçeği yansıttığı, ya da gerçek rakamların verilenden çok daha fazla olduğu bir yana, burada atlanmaması gereken önemli bir nokta var. O da; köylünün ya da kırsal kesimde yaşanan yoksulluğun artık burjuva-feodal yazarlarca bile görmezden gelinemeyecek bir seviyeye ulaştığıdır. Özellikle son süreçlerde burjuva-feodal basında tarım ve köylülükle ilgili yazıların arttığını görüyoruz. Daha çok devrimci ve sosyalist basında işlenen (ancak bazılarında yok sayılan) bu sorun, yakıcılığını gün geçtikçe artırıyor ve sanıldığı aksine oldukça geniş bir kesimi ilgilendiriyor. Yine (TİK)’in araştırmasına göre, nüfusun yaklaşık % 40’ı yani 27 milyon insan kırsal kesimde yaşıyor ve bunların 11 milyonu yoksul. Köylüyü bu duruma getiren süreç ise belli aralıklarla “**yenilenen**” IMF ve DB patentli politikaların kesintisiz işliyor oluşu.

IMF ve Dünya Bankası’nın değişen koşullara uygun olarak tüm yarı sömürgeleri farklı şekilde denetimi altına almak için planladığı neo-liberal politikaların Türkiye ayağı olan ve ülke üretiminin tüm alanlarını kapsayan **24 Ocak Kararları**’nın hayata geçirilmesi normal koşullarda mümkün değildi. Ülkenin ekonomisini özellikle de tarımını felç edecek ve tamamen emperyalistlerin denetimine sokacak olan bu kararların uygulanması için **12 Eylül 1980**’de bir darbe teşahlanmış, karşılarına dikilecek tüm muhalif

renebildi köylü ya da öğreniyor ve öğrenecek.

Sözleşmeli çiftçilikle kendi toprağında köle durumuna geldiğini, alternatif ürün aldatmacasıyla her yıl farklı bir ürüne yönlendirildiğini, kendisine önerilen ürünlerden hangisini ekse zarar ettiğini ve yaşadığı topraklarda en iyi yetişen ürünü “gönül rızasıyla” artık üretmediğini ya da üretmediğini biliyoruz. Ayrıca **Doğrudan Gelir Desteği** aldatmacasıyla tarıma uygun topraklarını üçbeş kuruşa elden çıkardığı için üretim de yapmıyor zaten. Tüm bu zorlukları “**alt edip de**” üretim yapabilenler ürettiğini satamadığı için sefaletle mahkum oluyor. Kısacası köylü üretse de üretemese de her durumda mağdur.

Büyük tarım tekellerinin etkinlik alanını artırmaları daha doğrusu ülkedeki tarım alanını ele geçirmeleri için yapılan tüm bu “**düzenlemeler**” daha doğrusu ayak oyunlarının sonuçları artık ortaya çıkmaya başladı. Daha önce “**tarımda kendi kendine yeten ülke**” olarak övünülen Türkiye artık tarımsal alanda emperyalistlerin ve yerli uşaklarının işbirliğiyle “**her şeyi ithal eden ülke**”ye dönüştürüldü. Evet, hiç abartmıyoruz, tarımsal alanda akla gelebilecek her şey ithal ediliyor. Tarımsal arazinin ve iklimin uygunluğundan dolayı “**tahıl ambarı**” olan Türkiye, artık buğday ithal ediyor ya da daha düne kadar en fazla canlı hayvan ihraç eden ülke iken bugün canlı hayvan ithal ediyor. Ve ilginç bir ayrıntı; Tarımsal ithalatta ilk sırada yer alan ülke de ABD. Yani IMF ve Dünya Bankası programlarının fikir babası ABD. ABD’den yaklaşık 1 milyar dolarlık ithalat yapıyor. Hem de ülkemizde en rahat, en bol yetişebilecek ürünler. Ardından Almanya, Rusya vb. ile liste devam ediyor. Gelip ülkemize yerleşen şirketleri de hiç saymıyoruz. Şimdi taşlar yerli yerine oturuyor; neden köylüye üretim

TÜM KÖY-SEN Karadeniz’de

Tüm Köy-Sen Ordu’da yaptığı toplantıyla Karadeniz’de örgütlenme çalışmalarını yaygınlaştırmaya başladı. **Tüm Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur** toplantı öncesi yaptığı açıklamada üreticiler olarak sorunlarına sahip çıkılması gerektiğinden bahsederek, bölgede **Ordu, Giresun, Samsun** illerini kapsayan örgütlenme çalışmalarının başladığını vurguladı. **Örgütlenme ve Eğitim Uzmanı Satılmış Başkavak**’ın da söz aldığı toplantıda hükümetin fındık üreticilerini de düşünmediğini, fındığa destek olmayarak Fiskobirlik’in kredi olanaklarını ortadan kaldırarak üreticileri zor durumda bıraktığını vurguladı. Avrupa Birliği anlaşmalarının da üretici köylüyü olumsuz etkileyeceğini belirten Başkavak, “Örgütlenirsek hükümetlere istediğimizi yaptırabiliriz” dedi. Ayrıca, Fiskobirlik’ten emekli olduğunu ve şu an müfettiş olarak görev yaptığını söyleyen **Orhan Kara** ise, Fiskobirlik’in tasfiye edilmeye çalışıldığını ve yerini özel şirketlerin alacağından bahsederek, bu durumun üretimin de yok edilmesi anlamına geleceğini belirtti.

Samsun, Giresun temsilcileri ile Ordu Tüm Köy-Sen Yönetim Kurulu üyelerinin seçilmesiyle toplantı sona erdi.

Köylü her yönden kısılcaca alınıyor!

Her geçen gün artan ve arttıkça köylünün daha da yoksullaşmasına neden olan saldırılar, köylüleri vurmaya devam ediyor. Siyanürlü altın arayarak köylüyü zehirleyen, tarıma kota koyarak, düşük taban fiyatlarıyla üretimi vuran zihniyet bugün köylülerin pahalıya aldıkları gübreyi tarım ilaçlarını denetlemeyerek bu zulmü daha da boyutlandırıyor. Yine uygulanan politikalar sonucu ne ekeceğine karar veremeyen köylüyü her yıl ektiği üründen vazgeçmek zorunda bırakan **patron-ağa** devleti, yurtdışına ithal ettiği ürünler ile Türkiye’de tarımın, üretimin ölmesine açık davetiye çıkarıyor.

Tüm bu sorunlarla ilgili olarak **Tarsus’un Atalar Köyü**’nde yaşayan Arap milliyetinden **Ayhan Karaçalı**’nın görüşlerini aldık.

Eskiden yaş sebze vb. üreterek ve seracılık yaparak geçimini sağlayan Karaçalı, uygulanan politikalarından kaynaklı köylünün zor durumda olduğunu vurguluyor. Yaşanan gelişmelerle her geçen gün daha da yoksullaşan köylüler proleter düşüncenin ışığıyla buluşamadığı için yaşadıklarını bir kader olarak görüyor ya da “böyle gelmiş, böyle gidiyor” diyerek yorumluyor.

“Ürettiklerimiz şimdi para yapmıyor”

Karaçalı “eskiden sebze ve seracılıkla uğraşıyordum. Şimdi mısır döndüm, sebze üretimi eskiden iyi para yapıyordu, şimdi yapmıyor. Tohum çok pahalı, giderler çok, ürün satılmıyor. **16-20 YKr**’ye sayılıyor domates. Artık biber de ekmiyorum” diyerek sebze üretiminde köylünün yaşadığı sıkıntıları özetliyor. Bu sıkıntılar yüzünden eemez, üretemez duruma gelen yoksul köylüler çözümü başka ürünlerin ekimine yönelerek bulmaya çalışıyor. Ancak durum bunlarda da çok farklı olmuyor. Patron-ağaların tarım politikalarından kaynaklı köylüler her sene zarar ediyor ve genelde ürünü elinde kalıyor. Dolayısıyla bu ürünler tüketici yerine çöpe gidiyor. Yani üretilen maldan köylüler kar değil zarar ediyorlar. Yoksulluk ise daha da tırmanıyor.

Devlet tarım ilaçlarını denetlemiyor

Köylülerin ürettikleri ürünler ellerinde kaldığı gibi, satın aldıkları ve milyarlarca mal olan tarım ilaçları da sahte çıkıyor. Tarsus’ta açığa çıkan bu gelişmeye göre; **bu bölgede satılan sahte tarım ilaçları ve gübrelere kaynaklı trilyonlarca yol-**

suzluk yapıyor. Üretimin daha kaliteli olması ve tüketiciye ürünün daha iyi ulaşması için kullanılan tarım ilaçları vb. ürünlerin köylülere sahte olarak ulaşması kaliteyi düşürüyor. Milyarlarca lira ödenerek alınan ilaçların sahte çıkması ürünün kalitesini düşürmekle birlikte, ürünün telef olmasına da neden oluyor. Örneğin ilacın içindeki bir maddenin **% 75** civarında olması gerekirken bu oran **% 10-20** olunca üründen istenilen verim alınmıyor ve köylüler mağdur oluyorlar. Tarsus’ta bir iki dükkanın sahte tarım ilacı satmaktan mühürlenmesi bu sektörde trilyonlarca paranın döndüğünü de gösteriyor. Yani birkaç dükkanın mühürlenmesiyle devlet bu işin önüne geçmiş olmuyor. Aksine yaşanan olay örtbas ediliyor. İstenildiğinde rahatlıkla önüne geçilebilecek olayda devlet, herhangi bir adım atmıyor ve köylüler farkında olmadan bu ilaçlara gerçek ilaçlar gibi milyarlarca para ödüyor. Bu konuyla ilgili soru yönelttiğimiz Kara-

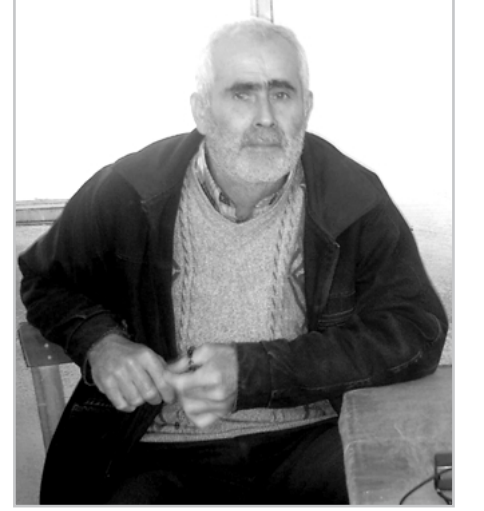
çalı “ben ilacımı tanıdık yerden alıyorum. Böyle bir sorunla karşılaşmadım; ancak birçok arkadaş böylesi durumlarla karşılaştıklarını söylüyorlar. Yani ortalıkta bir sahte ilaç olayı var. Devletin bu durumu denetlemesi gerekiyor. Ancak bu yapılmıyor, devlet önlem almıyor” diyerek yaşanan gelişmeleri özetliyor.

Eski tohum ambalajlanıp, köylüler aldatılıyor

Karaçalı’nın verdiği bir diğer bilgiye göre de köylüler üzerindeki saldırıların hiç de az olmadığını gösteriyor. 2005 yılında “**2005 yılında üretilmiştir**” yazılı ambalajlarla satılan fasulye tohumları ürün vermemiş ve köylüler **% 100** zarar etmişlerdir. Daha önceden patron-ağaların elinde kalan yıllarca önceki fasulye tohumları 2005 yılına aitmiş gibi ambalajlanıp piyasaya sürülmüş ve köylüler bunu satın almışlardır. Köylüler fasulyeyi tarlaya ekmişler ancak beklenen verim elde edilmemiş ve **% 100**’lük bir zararla karşı karşıya kalmışlar. Karaçalı “**ben 2004 yılında aldığım fasulyeyi ekdim ve çok güzel verim aldım**” diyerek köylülere 2005 yılında satılan eski tohumun ise yıllarca önceye ait olduğunu gözler önüne seriyor.

Saldırıları saymakla bitmiyor...

Karaçalı köylülerin başında bulunan vergi oranlarının da çok yüksek olduğunu belirterek “**vergiyi düşürmeleri lazım**” diyor. “Mazot fiyatları çok yüksek, devletin verdiği doğrudan gelir desteği çok düşük. Bu destekten büyük toprak sahipleri faydalanıyor, biz değil. Bizi en fazla etkileyen

mazot ve gübre fiyatlarıdır, naylon fiyatları da yüksek. Devletin sorunlarımıza el atması lazım. Ben 50 yaşındayım. Her gelen Başbakan aynı şeyi söylüyor. Seçimden seçime bize görünüyorlar, sonra görünmüyorlar” diyerek devletin saldırılarını ve yerine getirilmeyen vaatleri hatırlatan Karaçalı sözlerini sürdürüyor: “Biz üretilen çok ucuz satıyoruz. Ürün tüketiciye ulaşana kadar bir çok aracından, tüccardan geçiyor. Tüketici ürünü çok pahalıya aldığı için fazla alamıyor, talep azalıyor, ürün elde kalıyor. Tüketici ürünü direkt üreticiden alsa o zaman iki taraf da mağdur olmaz.”

Yaşanan saldırılar anlatılmakla bitmiyor. Onlarca sorunla karşı karşıya olan köylüler, bunlar yetmiyormuş gibi bir de Türkiye’nin başbakanı olan ama halkın değil patronların-ağaların sözcüsü olan **Recep Tayyip Erdoğan**’ın hakaretlerine maruz kalıyor. Emperyalizmin kölesi olan AKP hükümeti ve patron-ağaların zulmüne karşı köylülerin bilinçlenmesi gerektiği de ortada duran büyük bir gerçeklik. Bu yüzden bütün **İşçi-Köylü** okurlarının bu konuda çaba harcaması gerekmektedir. (Mersin)

İnay köylüleri eylemlerine devam ediyor...

Uşak Eşme Kışladağ yöresinde TÜPRAG tarafından işletilmek istenen altın madenine karşı çıkan İnay köylüleri yine kefenlerle yürüdüler.

Geçtiğimiz günlerde **Bakanlar Kurulu** tarafından alınan ve resmi gazetede yayınlanan karara göre TÜPRAG’ın işleteceği altın madeni için topraklarından su yolu geçmesine izin veremeyen **İnay** köyündeki arazinin acil olarak kamulaştırılmasına karar vermişti. Uşak-Eşme Kışladağ mevkiinde siyanür liçi yöntemi ile altın üretimi yapacak olan **TÜPRAG Ltd. Şti. Ulubey ilçesinde** 2 kuyudan çıkaraçağı suyu madene götürmek için 13 km’lik su isale hattı açma çalışması yapıyor.

Daha önce defalarca çeşitli biçimlerde eylem yapan İnay köylüleri, Bakanlar Kurulu’nun bu kararının ardından şirketin iş makinelerinin söz konusu arazide su yolu açma çalışması yapmaya başlaması üzerine yeniden harekete geçti.

Köylülerin çalışma yapılmasına tepki göstermesi üzerine bölgeye yığınak yapan Jandarma, köylülerin gerekli izinleri sorması üzerine “**Gerekli izinler var ama kimseye göstermek zorunda değiliz**” cevabını verince köylüler, Ulubey Kaymakamlığı ve Uşak Valiliği’ne izinsiz yapılan kazının durdurulması için dilekçe verdi.

Madenci şirketin topraklarından madende kullanacağı su

yolunu geçirmesine izin vermeyen İnay köylüleri, şirketin su yolunu açma çalışmalarına karşı yine eylem yaptılar. **9 Mart** günü şirketin kazı çalışması yaptığı yere üzerlerine giydikleri ve kefen dedikleri beyaz elbiseleriyle yürüyen İnaylılar, bir kez daha topraklarında siyanürlü altın madeni istemediklerini tekrarladılar. Beyaz kefenlerin üzerine “**siyanürcü şirket memleketi terk et**”, “**Siyanüre hayır**”, “**Siyanürlü altına hayır**” yazılarını

yazan İnaylılar, **İnay Un Fabrikası**’na kadar yaklaşık 300 metre sloganlar ve ellerindeki çanlarla yürüdüler.

Köylülerin şirketin kazı yaptığı bölgeye yaklaşması üzerine bölgede yoğun yağmak yapan jandarma, köylülerin önüne barikat kurdu. Bu durumu protesto eden köylüler, bir süre daha barikatın önünde eylem yaptıktan sonra, geldikleri yoldan sloganlar atarak ve çan çalarak geri döndüler.

Köylülere hitap eden **Avukat Tahsin Köse**, madencilerin rahat hareket etmesi için Bakanlar Kurulu kararı çıkaran hükümete seslenerek, “**Bu siyanürcüler işi bitince yarın burayı terk edecekler. Bu zehirle biz yaşamak zorunda kalacağız. Bizi görün, bu ülkenin gerçek sahipleri bizleriz**” diye konuştu. (İzmir)

Tecrit kaldırılınsın, talepler kabul edilsin!

TUYAB, TUDEF, ÇHD Adalet Bakanlığı'na faks çekti

TUYAB, TUDEF, ÇHD 13 Mart Pazartesi günü saat 14:00'de Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek başlattıkları kampanya çerçevesinde hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri ve insan hakları suçlularını Adalet Bakanlığı'na faks çekerek bildirdi. "İnsan hücreye sığar mı? Tecrit kaldırılınsın, talepler kabul edilsin!" pankartı açan kitle, "Devrimci tutsaklar yalnız değildir", "Baskılar bizi yıldıramaz" gibi sloganlar attı. Açıklamayı Seza Mis Horuz okudu. Açıklamada, "6. yılına giren tecrit her gün derinleşerek devam ediyor. 24 saat içinde sadece 1 saat havalandırmaya çıkarılan yakınlarımız, 'cezanın uygulanması' değil, ceza içinde cezanın uygulanmasına maruz kalıyorlar" denildi. Kitle taleplerini şu şekilde sıraladı;

* Uluslararası sözleşmelere göre 15 kişiden az olan mekânlar tecrit sayılmaktadır. Hücre tipi, F ve D Tipi hapishaneleri bu esasa uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu düzenlemeler yapılana kadar hücre kapıları açık tutulmalıdır.

* CİK değiştirilmelidir. (İçinde Baro, ÇHD, TTB'den oluşan bir kurulun gözetiminin yapılması...)

*Tutsakların tüm haklarını koşulsuz kullanmaları sağlanmalıdır.

*Bağımsız izleme kurulları oluşturulmalıdır. Bu kurullar tutuklu ve hükümlü yakınları, İHD, Baro, Tabipler Birliği, aydın ve sanatçılardan oluşturulmalıdır. (İstanbul)

Dünya Doktorları Örgütü: F Tipi sistemin kartviziti

F Tipi hapishanelerin Türkiye'deki sistemin kartviziti olduğunu belirten Dünya Doktorları Onursal Başkanı Bernard Grancon, uygulanan tecrit politikalarıyla insan hakları sicilinin daha da kötüleştiğini söyledi.

18 Mart 2006 tarihinde TUYAB'ın "Tecrit kaldırılınsın, talepler kabul edilsin!"

kampanyası kapsamında İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı açıklamaya Bernard Grancon ve Dr. Nevin Küçükçamlı katıldı.

F Tipi hapishanelerde kalan tutsakların sağlık durumuna ilişkin bilgi veren Dr. Nevin Küçükçamlı, F tiplerinde tutulan insanlarda tedavi edilemeyecek psikolojik ve fiziki hasarların meydana geldiğine dikkat çekerek, "Bunlar görme bozukluğu, işitme sorunu ve ayrıca sosyal anlamda asosyalleşme açığa çıkıyor. Bu uygulama altında uzun süre kalan insanlarda bunun tedavisi zorlaşıyor" dedi.

Ayrıca TAYAD tarafından Elektrik Mühendisleri Odası'nda (EMO) bir panel düzenlendi.

F Tipi hapishanelerde uygulanan tecrit politikası ve Fatma Koyupınar'a ilişkin düzenlenen panele Dünya Doktorları Onursal Başkanı Bernard Grancon, Yüksek Mimar Hasan Kıvrırcık, TAYAD Başkanı Mehmet Güvel, Sinema Yönetmeni Hüseyin Karabey ve Fatma Koyupınar'ın abisi Hasan Koyupınar katıldı.

(H. Merkezi)

Dersim halkı saldırılara barikatlarıyla karşı koydu!

14 Mart Salı günü akşam saatlerinde Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne çok sayıda polis katıldığı bir baskın yapıldı. Baskına karşı çıkan Dernek Başkanı Murat Kaymaz, Dernek Sekreteri Elif Akkurt ve Dernek Üyesi Derya Ulaş polis tarafından "dağa zorla adam göndermek" iddiasıyla gözaltına alındı. Bir gün öncesinde Hasan Akdağ adlı taksi şoförünü öldürdüğü için tutuklanan polisin serbest bırakılmasına tepki gösteren Dersim halkı, baskını haber alır almaz dernek etrafında toplanarak polisin saldırısını ve keyfi gözaltılarını protesto ederek, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Polisin toplanan kitleye saldırısı sonucu çatışma çıktı. Polisin halkı dağıtmak için gaz bombası, biber gazı ve tazyikli suyla saldırması üzerine, kitle taş ve sopalarla karşılık ver-

di. Yaklaşık 400 kişi, iki saat boyunca polisle çatıştı. Sanat Sokağı'nda toplanan ve sayıları 1000'e ulaşan kitle, daha sonrası Emniyet Müdürlüğü'ne ve Merkez Karakolu'na yönelerek, Emniyet'e giden yolları kapattı. Bunun üzerine Karakol'dan havaya ateş açıldı. Kitle üzerine gaz bombası atıldı. Yine polis panzeri sık sık kitle içerisine girerek halkı dağıtmaya çalıştı. Çatışma esnasında kitle sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz" "Yaşasın devrimci dayanışma", "Katil devlet hesap verecek", "Birlik mücadele zafer", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganları attı.

Çatışmaların büyümesiyle korkuya kapılan kolluk güçleri, şehir merkezine çok sayıda zırhlı araç, asker, polis ve Özel Tim takviyesi yaparak, kent önemli noktalarında "güvenlik" önlem-

leri aldı. Saldırının yaşandığı akşam geç saatlerde ve 15 Mart Çarşamba günü polis ve jandarma evlere operasyon düzenleyerek toplam 43 kişiyi daha gözaltına aldı.

Emniyette sorgulaması biten 46 kişi, 17 Mart günü Savcılığa çıkarıldı. Savcılık tarafından ifadesi alınan 46 kişiden 30'u serbest bırakılırken; 16 kişi "memura mukavemet", "kamu malına zarar vermek", "halkı kin ve nefrete tahrik" vb. gerekçelerle akşam saatlerinde tutuklama talebiyle Asliye Ceza Mahkemesi'ne sevk edildi. Mahkeme Temel Haklar Derneği Başkanı Murat Kaymaz'ın da aralarında olduğu 13 kişiyi tutukladı. Tutuklananlar Tunceli Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi. Mahkeme çıkışında slogan atan dernek üyelerine polis saldırarak slogan atmalarını engelledi. (Malatya)

Fatma Koyupınar'a zorla müdahale protesto edildi

İzmir'de 10 Mart günü Basmane'de bulunan AKP Konak İlçe binası önünde TAYAD'lı aileler tarafından Ölüm Orucundayken Gebze Devlet Hastanesi'ne götürülen Fatma Koyupınar'a zorla müdahale edilmesi protesto edildi.

"F tipi hapishanelerde tecride son" pankartının açıldığı, "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun" vb. sloganların atıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında AKP'nin hükümete geldikten sonra tecridin giderek arttığı anlatılarak, zorla müdahale işkencesi de kınandı. (İzmir)

Kürkçüler'de saldırılar artıyor

Sürekli ceza ve baskı uygulamalarıyla tutsakları siyasi düşüncelerinden koparmaya çalışan devlet, bu nokta da sınır tanımıyor. Hapishanelerde yaşanan hukuksuzluklar mektup ve görüş yasağı yüzünden dışarıya taşınmıyor.

Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'nde yaşananlar hapishane idaresinin keyfi uygulamalarına bir örnek teşkil ediyor. Kürkçüler F Tipi'nde kalan PKK'li tutsaklar, 15 Şubat'ta, Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinin yıldönümünde iki günlük dönüşümlü açlık grevi yaptılar. Bunun üzerine hapishane idaresi tüm PKK'li tutsakların sohbet, spor gibi sosyal aktiviteler ile birbirleriyle görüşmelerine yasak getirdi. Ailelerin verdiği bilgiye göre tutsaklar bir buçuk ay boyunca aileleriyle görüşemeyecekler.

(Mersin)

Mersin'de TAYAD'lı ailelere polis saldırısı

TAYAD'lı Ailelerin Mersin'de Çarşı Merkezi'nde "Sana Tecridi Anlatmak İstiyorum" kampanyası çerçevesinde astıkları "Tecride son" afişleri Mersin polislerinin keyfi uygulamaları sonucu gözaltılar ile sonuçlandı.

17 Mart 2006 tarihinde Mersin Merkezi'nde TAYAD'lı Aileler imzalı "Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun" önlükleri ile saat 14:00'da afişleme yaparak F tipi hapishanelerdeki tecrit gerçeğini anlatmalarına Mersin polisi gözaltılarla engel olmaya çalıştı. Ellerinde izin belgeleri olmasına rağmen "izinsiz afiş asıyorsunuz, bu izin İstanbul'dan alınmış" gibi gerekçelerle TAYAD'lı Aileleri engellemeye çalışan polis;

Gülbeyaz Karaer, Sevtap Türkmen, Gülcen Görüroğlu, Eray Sağlam, Özlem Tatlı, Tarık Güler, Özkan Kayıkçı ve haber amaçlı orada bulunan Yürüyüş Dergisi Muhabiri

Mehmet Taş'ı öğlen saatlerinde çarşı merkezinde, sokak ortasında döverek gözaltına aldı.

Gözaltına alınan TAYAD'lılar karakolda da tehdit, baskı ve hakaretlere uğradılar. Yaklaşık 4 saat gözaltında tutulan ailelere izinsiz afiş asmaktan kişi başına 109 milyon ceza kesildi. Yürüyüş muhabirinin fotoğraf makinesine el koyup kıran polis izinli olan 155 tane afişe de keyfi olarak el koydu. TAYAD'lı Aileler akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Bu saldırı üzerine yazılı bir açıklama yapan Mersin TAYAD'lı Aileler "tecrit zulumünü emekçi halkımıza anlatmamızı hiçbir güç engelleyemeyecek" dedi. (Mersin)

8 Mart çeşitli illerde coşkuyla kutlandı

İSTANBUL

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan Alnteri, BDSP, BES 1 No'lu Şube, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Bilinç Ve Eylem, ÇHD, Demokratik Kadın Hareketi, Deri-İş Tuzla Şubesi, Devrimci Hareket, Emekçi Kadınlar, Emekli-Sen 2 No'lu Şube, EHP'li Kadınlar, Genel-İş 2-3-7 No'lu Bölge Şubeleri, HÖC'lü Kadınlar, Haber-Sen 9 No'lu Şube, HKM, Kaldıraç, Köz, Odak, Partizan, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Proleter Devrimci Duruş ve Tunceli Dernekleri Federasyonu "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı yapan Melek Altıntaş, kadının emek ve özgürlük mücadelesini temsil eden 8 Mart'ın sınıfsal niteliğinin yok edilmesine karşı alanlarda olduklarını ifade etti. (H. Merkezi)

* Eğitim-Sen 5 No'lu Şube 8 Mart günü saat 18.30'da yaptığı meşaleli yürüyüşle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladı. Sendika binası önünde bir araya gelen yaklaşık 50 kişi slogan ve dövizlerle yürüyüşe geçerek Kartal Meydanı'na geldiler. Burada basın metnini Eğitim-Sen İstanbul 5 No'lu Şube Kadın Sekreteri Filiz Çay okudu. Çay, konuşmasında "Biz kadınlar bu günü Clara'dan, Rosa'dan, Olympe'den, Zilan'dan, Leyla'dan, Cindy'den, Guldünya'dan, Amina'dan, Sevda'dan ve daha nice kadının mücadelesinden aldığımız güçle büyüteceğiz" dedi. (Kartal)

ANKARA

8 Mart günü Sakarya Caddesi'nde bir araya gelen kitle pankartlar ve dövizleri ile yürüyüşe geçti. Kitle tarafından atılan ortak sloganlarla gerçekleşen yürüyüş Apdi İpekçi Parkı'nda son erdi. Burada çeşitli konuşmalar yapıldı. Şehit düşen kadın işçiler özgünlünde tüm devrim şehitleri adına bir dakika-

lık saygı duruşu yapıldı. Ardından ortak hazırlanan basın metni sloganlar eşliğinde okundu. İdilcan Kültür Merkezi ve Mamak işçi Kültürü'nin müzik gurupları marşlar ve türküler söylemesiyle mitinge katılan kitle halaya durdu.

İZMİR

8 Mart günü Konak Kemeraltı girişinde bir araya gelen ve "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yazılı ortak pankart açan Partizan, DKH, Kaldıraç, HÖC, BDSP, İCİ, Kurtuluş Partisi, EKD saat 12:30'da basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasının ardından hazırlanan ortak bildiriler dağıtıldıktan sonra Konak Postanesi'nden hapisanelerdeki kadın tutsaklara kart atıldı.

MERSİN

* Kadın tutsaklara dayanışma kartları gönderildi

Partizan, ESP, HÖC'lü Kadınlar, EKD-G, DHP ve BDSP 8 Mart 2006 tarihinde Mersin Büyük Postane önünde toplandılar. Kadın Devrimci Tutsaklara yazılan dayanışma kartlarını göndermek için Postane

önünde toplanan kitle "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü - PARTİZAN, ESP, HÖC'lü Kadınlar, EKD-G, DHP, BDSP" yazılı pankart açarak eylemi başlattı. Kitle adına basın metnini Partizan okuru Gonca Özken okudu. Özken yaptığı açıklamada 8 Mart'ın kısaca tarihine değinerek kadının kurtuluşunun erkek sınıf kardeşleriyle omuz omuza vereceği mücadeleden geçtiğini belirtti. Açıklamanın ardından Postaneye giren temsilciler, yaklaşık 20 kadın tutsağa dayanışma kartlarını postaladılar.

* KESK'ten kadınlı-erkekli kutlama

8 Mart 2006 tarihinde Mersin'de Taşbina önünde bir araya gelen KESK Şubeler Platformu saat 12.45'te 8 Mart'ı, erkek ve kadın emekçiler olarak birlikte kutladılar. Sık sık "Kadın-erkek el ele mücadeleye", "Yaşasın sınıf dayanışması", "8 Mart kızıldır, kızıl kalacak", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" vb. sloganların atıldığı eylemde, basın metnini KESK Şubeler Platformu adına Selma Kılıçman okudu. Eyleme Partizan ve DDSB kitlesel katılım sağlarken, ayrıca birçok kurum da destek verdi.

(Mersin)

KARS

8 Mart için saat 12:00'de bir eylem yapan Kars Devrimci 8 Mart Platformu (YDG, Devrimci Demokrasi, Mücadele Birliği ve HÖC) bir basın metni ve ortak bir pankart hazırladı. Eyleme katılımcıların sayısı fazla olmamasına rağmen halkın ilgisi oldukça fazlaydı. Polislerin tedirginliği ve yoğun önemi de göze çarpıyordu.

Saat 11:30'da KAÜ-ÖDER'in basın açıklaması, saat 13:00'te de Eğitim-Sen'in basın açıklaması gerçekleşti. 7 Mart'ta da KAÜ-ÖDER'in 8 Mart için düzenlediği gece yoğun ilgiyle karşılandı. Şiirler, skeçler ve slayt gösterimi ile başlayan etkinlik, müzik ile son buldu.

AMED

Miting 8 Mart günü İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirildi. Korteje erkeklerin alınmaması, farklı pankarta izin verilmemesi ve nicel anlamdaki zayıflığımız üzerine mitingde pankart açmamayı kararlaştırdık. Hazırladığımız kuşlamaları miting alanında yaptık.

8 Mart eyleminin Amed'de geçen yıla nazaran daha sönük geçtiğini gözlemledik. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemde ter-tip komitesi barış söylemini ayyuka çıkar-mıştı. Ancak kitlenin yalnızca bir kısmı barış

sloganlarına cılız bir şekilde katıldı. Bunun sebebi, kitlenin 8 Mart'ı geçtiğimiz günlerde Mardin-Dargeçit'te şehit düşen gerillaları anmaya dönüştürmek isteğiyle diyebiliriz.

Ayrıca aniden-hızlı bir şekilde örgütlenen bir eylem daha gerçekleştirdik. 8 Mart akşamı saat 17:30'da Sanat Sokağı girişinde Dicle Gençlik Derneği ile birlikte bir basın açıklaması yaptık. Dicle Gençlik Derneği "Özgürlük direnmekte, kurtuluş devrimde"-Gençlik Federasyonu imzalı pankartla, biz de "Ji bo Rizgariya Jin u Jijan, biji şeregelan"-Partizan imzalı pankart ve flamalarımızla eyleme katıldık. Meşaleli kısa yürüyüşün ardından sivil polisin engellemesini "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarıyla aştık. Tecridin, feodal baskının, kapitalist yozlaştırmanın, kadını metalaştırılmaya çalışıldığının vurgulandığı basın açıklaması sloganlarla sona erdi. (Amed YDG)

ERZİNCAN

Erzincan'da da 8 Mart üç farklı etkinlik ile kutlandı. Erzincan'da kurulan kadın platformu, Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi 8 Mart'ı erkeğin olmadığı toplantılar, erkeğin olmadığı basın açıklamaları ve sadece kadının inisiyatif olduğu bir güne çevirmek istediler. Yaptıkları çağrı sonucu toplantıya giden erkek yoldaşlarımız toplantıya alınmak istenmemiş, bunu eleştiren yoldaşlar toplantıdan çıkmışlardır. Bizden sonra platformun yapısını eleştiren Gençlik Derneği Federasyonu da toplantıyı terk etmiştir.

Diğer bir ayrışma da Eğitim-Sen'in tutumundan kaynaklı olmuştur. Eğitim-Sen bir basın açıklaması yapacağını dile getirmiş ve ajitasyonda serbestlik koyarken basın metni-ne ve sloganlara müdahale etmiştir.

Biz de bu yaşananlardan kaynaklı 8 Mart'ı özünü uygun anma bilinciyle çalışmalarımıza başladık. İlk önce Gençlik Derneği Federasyonu'yla görüşüp bir basın açıklaması yapma kararı aldık. Eyleme çağrı amacıyla şehir merkezinde, beldeler ve lise, ders-hane, üniversitelerde kuşlama ve afiş yaptık.

İç çalışma olarak da Partizan pullamaları yapıp, duvar gazeteleriyle, gazete dağıtımıyla kitleye duyurular yaptık.

7 Mart günü Erzincan Eğitim-Sen'in önünde toplanıp "Sömürüye karşı baş eğmeyen kadınların yolundayız" Partizan ve Gençlik Derneği Federasyonu imzalı pankart arkasında kortejler oluşturup yürüşe geçtik. Vakıflar İş Hanı önünde basın metnini okuyup, halaylar ve sloganlarla eylemizi tamamladık. (Erzincan YDG)

SİVAS

8 Mart 2006 tarihinde Sivas'ta Eğitim-Sen Şubesi tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlandı. Açılış konuşmasını Eğitim-Sen Şube Başkanı Veli Hasgül yaptı. Hasgül, konuşmasında hükümetin izlediği politikalara değindi. Hükümetin eğitim ve sağlık alanında yaptığı değişiklikleri eleştiren Hasgül, emek örgütlerinin kararlı duruşları sonucu mücadeleye devam edileceği ve kazanımlarında mücadele sonucu oluşacağını belirtti.

Etkinlikte ayrıca bir şiir dinletisi yapıldı. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik adına bir mesaj okundu. Etkinlik müzik dinletisi ile son buldu. (Sivas DDSB)

TMY Tasarısı Karşıtı Birlik AB Bilgi Merkezi önündeydi

11 Mart Cumartesi günü saat 12:00'de, AB Bilgi Merkezi önünde bir araya gelen TMY Tasarısı Karşıtı Birlik, tasarımı protesto etti. "TMY Tasarısı geri çekilsin! Tüm anti-demokratik yasalar iptal edilsin!" pankartı açan kitle, "Faşist yasalar geri çekilsin", "Baskılar bizi yıldıramaz", "TMY Tasarısı geri çekilsin" vb. gibi sloganlar attı. Açıklamayı okuyan Ruhan Akbaba, "TMY tasarısı, MGK ve Genel Kurmay'ın isteği ile Newroz'dan önce geçirilip Mart ayı sonunda yasalaştırılmak isteniyor" dedi. Toplumun birçok kesiminden tepki toplayan, temel hak ve özgürlükleri kısıtlayan TMY tasarısının bu kadar çok yasalaştırılmak istenmesinin sebebi, "tasarının çıkmasını en çok kimin istediğinde gizlidir" diyerek, Hilmi Özkök ve Cemil Çiçek'in açıklamalarına vurgu yapıldı. Akbaba açıklamanın devamında, son dönemde yaşanan gözaltı ve tutuklamaların, Newroz öncesi saldırı sinyalleri olduğunu belirtti.

Son olarak Akbaba, "TMY tasarısı birlik olarak bundan sonra da eylemlerimiz devam edecek. Toplumun tüm duyarlı kesimlerini mücadele etmeye çağırıyoruz" dedi.

(İstanbul)

Gazi halkı şehitlerine sahip çıktı!

12 Mart 1995 gecesi Gazi Mahallesi'nde çoğunlukla Alevilerin gittiği 3 kahvehane sivil faşistler tarafından otomatik silahlarla taranmıştı. Alevi dedesi Halil Kaya saldırı esnasında ölümlenirken, 20 kişi de ağır yaralanmıştı. Faşistler olay yerinden uzaklaştıktan sonra gasp ettikleri taksinin şoförünün boğazını keserek öldürmüş, aracı ateşe vermiş ve ardından karakola sığınmışlardı. Saldırıyı öğrenen mahalle halkı ise, toplanarak karakola yürümüş ve katillerin kendilerine teslim edilmesini istemişti. Halkın üzerine ateş açan polis, mahalle halkından bir kişiyi öldürmüştü, ancak halkın ertesi gün yine toplanarak yürüyüşe geçmesini engelleyememişti. Bu kez Özel Harekat Timleri ve Çevik Kuvvet eşliğinde ateşli silahlar kullanılarak 15 kişi katledilmiş ve 3 bölgede sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. Ancak barikatlar kurarak direnişe geçen mahalle halkı, ödenen bedellerin hesabını isteyerek eylemlerini sürdüreceklerini açıklamışlardı. Olaylar İstanbul Ümraniye ve Ankara'ya taşınmış, buralarda ise toplam 4 kişi katledilmiş, 56 kişi ise yaralanmıştı. Devrimci örgütlenmenin engellenmesi ve o dönemde güçlü olan halk hareketlerinin bastırılması için Sivas, Maraş ve Çorum katliamları gibi Gazi Mahallesi'nde katliam planlarını devreye koyan faşist TC devleti, Gazi halkının öfkesini dindirmeyi başaramamıştı. Saldırısı bir Alevi-Sünni çatışması olarak göstererek mezhepler arası çatışmaya dönüştürmek isteyen faşist TC, bu amacında da başarılı olamamıştı. 12 Mart'tan sonra mahalle özgünlüğünde yeni saldırı biçimlerini hayata geçirmeye çalışan devlet için, emekçilerin yaşadığı yerler her daim bir korku unsuru olmaya devam ediyor. Emekçi halklar ise, bu faşist saldırılar karşısında gösterdiği direnişlerle tarih yazmaya devam ediyor.

Katliamın yıldönümünde Gazi Mahallesi'nde bir dizi anma etkinliği gerçekleştirilerek devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Panel ve konserlerin yer aldığı anma etkinliklerinin sonunda 12 Mart günü, katliam saldırısının gerçekleştiği yer olan Eski Karakol önünde binlerce kişinin toplanması ile yürüyüş başladı. 12 Mart Platformu ve HÖC'ün ayrı ayrı gerçekleştirdiği yürüyüşte ilk şehidin verildiği yer olan Nalbur Durağı'nda bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. İsmetpaşa Caddesi'nde bulunan Cemevi önüne kadar şehit aileleri ve devrimci-demokrat kurumlar/örgütler "Hesaplaşma günü korkunç olacak", "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Ana-

ların öfkesi katilleri boğacak", "Gazi şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlarla yürüdüler.

15 bin polisin konuşlandırıldığı Gazi Mahallesi gün boyunca helikopterlerle izlenirken, Cemevi'nde şehitler için verilen yemekten sonra tekrar yürüyüşe geçen yaklaşık 5 bin kişi, sloganlarla Gazi Mezarlığı'na giderek burada saygı duruşunda bulundu. Şehit aileleri adına Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz bir konuşma yaparak katliamcıların hala cezasını çekmediğine dikkat çekti. "Ödediğimiz vergilerle alınan ateşli silahlar yalnız bizi yakmaz. Yarın sizleri de yakabilir" diyerek herkesi saldırılar karşısında ortak hareket etmeye çağırdı. Grup Yorum da söylediği Gazi Marşı'yla Gazi'nin direniş ruhunu selamladı. Anma etkinliği HÖC'ün alandan ayrılması üzerine 12 Mart Platformu bileşenlerinin mezar başında tek tek anma yapmasıyla sona erdi. (İstanbul)

Hesap sorma bilinci ve iradesiyle mücadeleyi büyütelim!

12 Mart 1995 Gazi ve 15 Mart 1995 1 Mayıs katliamlarını protesto etmek ve şehitleri anmak amacıyla kurulan 1 Mayıs Mahallesi Demokrasi Platformu 15 Mart Çarşamba günü yaptığı eylemle Gazi ve Ümraniye katliamını protesto etti.

Sabah saatlerinde Ümraniye şehitlerinin mezarları ziyaret edilerek karanfiller bırakıldı. Öğlen saat 12.00'de PSAKD Ümraniye Şubesi'nde verilen yemeğin ardından kitle kortejler oluşturularak sloganlarla yürüyüşün başlayacağı Cennet Düğün Salonu'nun önüne geldi. Esnafın bir kısmının kepenk kapattığı gözlemlenirken, polisin sabahın erken saatlerinden itibaren mahalleyi ablukaya aldığı da görüldü. Saat 13.00'te en önde Gazi ve Ümraniye şehitlerinin resimlerinin de bulunduğu "Gazi şehitleri ölümsüzdür unutturmayacağız/unutturmuyacağız..." pankartıyla şehit aileleri, "Gazi ve 1 Mayıs'tan Şemdinli'ye kontrgerilladan hesap soracağız" ve "Beyazıt ve Halepçe katliamını unutturmayacağız-1 Mayıs Demokrasi Platformu" pankartları açıldı.

Her kurum kendi pankart ve flamalarıyla yürüyüşe katılırken, Partizan kitleleri de "Kahrolsun katliamcı komprador patron-ağa devleti" pankartıyla yürüyüşteki yerini aldı. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı, yolun trafiğe kapatıldığı yürüyüş, saat 13:00'te başlarken kitle sık sık "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "1 Mayıs faşizme mezar olacak", "Katil devlet hesap

verecek" vb. sloganlar attı. Kitle şehitlerin vurulduğu 30 Ağustos İlköğretim Okulu önüne geldiğinde burada Gazi ve 1 Mayıs şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Basın metnini platform adına okuyan Erdal Yıldırım "Devlet kontrgerillayı emekçilere yönelik saldırılar için her dönem örgütlemiş, kullanmıştır. Kontrgerilla bu devletin gerçek yüzüdür. Gazi ve 1 Mayıs katliamlarında onlar vardır" dedi. Basın açıklamasının ardından alkışlarla karanfillerin yere bırakılmasıyla eylem saat 14:45'te sona erdi. (Kartal)

"Devletin sindirme politikalarına boyun eğmeyeceğiz!"

Gülsuyu'nda bir araya gelen BDSP, PDD, HKM, Maltepe PSAKD, Partizan, SDP ve KSD çevreleri 12 Mart Pazar günü saat 19:00'da Heykel'de bir açıklama yaptı. Yaklaşık 100 kişilik kitle "Yaşasın Gazi direnişimiz" ortak imzalı pankart açıp, yaktıkları meşalelerle yürüdü. Her kurum kendi flamalarını taşıırken Partizan kitleleri de başkan Mao'nun ve Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin olduğu flamaları taşıdı. Kitle "Yaşasın Gazi direnişimiz", "Dün Sivas'ta bugün Gazi'de, çözüm faşizme karşı savaşa", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlarla Fatma Hanım Meydanı'na kadar yürüdü. Fatma Hanım Meydanı'nın çevresi TMSH polisleri ve panzerlerle saatler öncesinde ablukaya alınırken buraya gelen kitle, devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Saygı duruşunun ardından kitle adına bir kişi yaptığı açıklamada devletin katliamcı yüzünü teşhir etti. Eylem "Faşizme karşı omuz omuz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla son bulurken, uzun bir zamanın ardından kitlenin coşkulu ve kararlı bir şekilde Fatma Hanım Meydanı'na yürümesi bir olumluluk olarak değerlendirilmelidir. (Kartal)

TKP/ML militanlarından eylemler

TKP/ML MİLİTANLARI GAZİ VE 1 MAYIS ŞEHİTLERİNİ ANDI

* TKP/ML militanları tarafından 7 Mart günü 1 Mayıs Mahallesi'nin değişik noktalarına "Yaşasın Gazi ve 1 Mayıs direnişimiz" şeklindeki yazılamalar yapıldı.

* 9 Mart günü 3001 Caddesi üzerinde bulunan boş bir dükkâna TKP/ML militanları tarafından "Gazi ve 1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür- TKP/ML TIKKO" imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Saat 20:00'de asılan pankartın ertesi gün saat 09:00'a kadar asılı kaldığı öğrenildi.

TKP/ML MİLİTANLARI TUZLA DERİ İŞÇİSİNE YÖNELİK SALDIRILARI KINADI

Elimize posta yolu ile ulaşan bir bildiriye TKP/ML militanları "Bizler TKP/ML militanları olarak, Tuzla deri işçisinin onurlu direnişini selamlayan ve jandarma, polis, JİTEM, taşeronlar ve kontraların saldırılarını kınayan ve saldırganları uyan TKP/ML İstanbul Üst Komitesi imzalı bildiriye Kaynarca/Kavakpınar Mahallesi'nde yaygın olarak dağıttık. Bildiriye kamuflajlı kıyafetlerimizle evlerin içlerine kadar ulaştırmaya çalıştık. Bazı evlerin balkonlarındaki çamaşır iplerine mandalla tutturulmuş bildiriler bıraktık. Yine mahallede 4 kiraathaneye gerekli güvenlik önlemlerini aldıktan sonra kamuflajlı olarak girdik" denildi.

İsrail'den "FHKC baskını!"

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) 18 Mart Cumartesi günü saat 11:00'de, İstanbul İngiliz Konsoloslugu önünde bir eylem yaparak İsrail'in hapisane baskınına kınadı. "Kahrolsun emperyalizm ve Siyonizm! Filistinli tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı açan kitle, "Filistinli tutsaklar yalnız değildir", "Kahrolsun İsrail siyonizmi" sloganlarını attı. Ayrıca Arapça dövizler ve Ahmed Sada'at'ın fotoğrafları taşındı.

Burada FHDD Genel Sekreteri Emriye Demirkır kısa bir konuşma yaparak, Filistinli tutsakların serbest bırakılması için bir kampanya başlatacaklarını, imza standı açacaklarını ve mücadelelerine devam edeceklerini söyledi. Basın açıklamasını ise FHDD Başkanı Fusun Bandır okudu. İsrail'in yaptığı baskını anlatan Bandır şöyle konuştu; "28 Mart tarihinde İsrail'de yapılacak olan seçimler öncesi katil Şaron'un izinden gittiğini göstermeye çalışan Ehud Olmert, bu saldırıyla İsrail içindeki radikal kesimlerin oylarını almayı hedeflemekte ve Filistin halkını yok etmeyi amaçladığını bir kez daha dünyaya duyurmaya çalışmaktadır."

Basın açıklamasının ardından, saldırıda payı olan işbirlikçi İngiliz emperyalizmini protesto etmek için, İngiliz Konsoloslugu önüne siyah çelenk bırakıldı. "Dünyanın gözleri önünde işlenen bu insanlık suçuna karşı herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz" şeklindeki çağrıdan sonra eylem sona erdi. (İstanbul)

Fikret Başkaya Sivas'taydı

11 Mart 2006 tarihinde Eğitim-Sen Sivas Şubesi Fikret Başkaya'yı bir konferans için Sivas'a getirdi. Sivas Halk Eğitim Merkezi'nde yapılan konferansın konusu "Emperyalizm ve Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)" idi. Başkaya konferansta siyonizm-emperyalizm ilişkisine değindi ve "bu durum İsrail'i bölge devleti olmaktan çıkarıp emperyalizmin kalesi haline getirmiştir" dedi. Konferans sorularla sona erdi. (Sivas DDSB)

“Em 16 Adare Û Halepçe Ji Bir Nakin”*

16 Mart'ı ve Halepçe'yi unutmayacağız...

Bursa

Beyazıt, Halepçe, Gazi katliamlarının yıldönümü dolayısıyla Bursa'da meşaleli yürüyüşle anma ve protesto eylemleri yapıldı.

16 Mart akşamı Osmangazi Metro İstasyonunda bir araya gelen Alınteri, BA-TİS, BDSP, DHP, ESP, HÖC, HKP, SGD ve Partizan meşalelerle Santral Garaj önüne kadar yürüdü. “Gazi, Halepçe, Beyazıt katliamlarının hesabını soracağız” pankartının açıldığı eylemde kitle “Katil devlet hesap verecek”, “Gazi'nin hesabını soracağız”, “Halepçe'nin hesabını soracağız”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız”, “Beyazıt'ın hesabını soracağız” vb. sloganlar attı.

Tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunun da yapıldığı eylemde kurumlar adına yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Mersin

Mersin'de 11 Mart 2006 tarihinde içinde Partizan'ın da bulunduğu Mersin Demokrasi Platformu bileşenleri bir araya gelerek 12 Mart Gazi, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt, 30 Mart Kızıldere katliamlarının yıldönümü vesilesiyle bir basın açıklaması yaptı. Saat 12:30'da İHD Mersin Şubesi önünde toplanan kitle “Gazi'nin, Halepçe'nin, Beyazıt'ın, Kızıldere'nin hesabı sorulacak”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Mahir Çayan ölümsüzdür” vb. sloganlar haykırdı. Kitle adına okunan açıklamayla katliamlar kınanırken, bu katliamların sorumlularının bugün Şemdinli'de ortaya çıktığı belirtildi. Eylemde “Mersin Demokrasi Platformu” imzalı pankart açılırken eylem alkışlarla bitirildi.

Malatya

16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamlarını protesto etmek için bir araya gelen Partizan, HÖC, PDD, ESP ve SGD kitlesi Malatya Merkez Postanesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. Kitle adına basın açıklamasını okuyan İbrahim Bozay “1978'de Beyazıt'ta devrimci öğrencileri katleden zihniyet bugün de devrimci öğrencileri üniversitelerde soruşturmalarla, okuldan atmalarla yıldırımaya çalışmaktadır. Buna karşın öğrenciler de kendi meşru mücadelelerini sürdürmektedirler” dedi. Atılan sloganlarla basın açıklaması son buldu.

* 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde düzenlenen bombalı saldırıda 7 devrimci öğrenci katledilmiş, yüzlerce öğrenci de yaralanmıştı. 10 yıl sonra aynı gün Irak'ta Saddam Hüseyin liderliğindeki Baas Rejimi, Halepçe'de 5 bin Kürt'ü kimyasal silahlarla katletmişti. İki katliamın aynı gün gerçekleştiği tarih olan 16 Mart, birçok yerde protestolara sahne oldu.

İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde anma yapan Sosyalist Gençlik Derneği, YÖGEH Gençlik Meclisi, DTP Gençliği, Özgürlükçü Gençlik Derneği Girişimi, Sosyalist Demokrasi Gençliği, Gençlik Dernekleri Federasyonu, Devrimci Gençlik, Öğrenci Muhalefeti, Ekim Gençliği, EHP Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, Kaldıraç, Halkın Kurtuluş Partisi Gençliği, Demokratik Gençlik Hareketi, Demokratik Gençlik Derneği ve Devrimci Sosyalist Gençlik vb. bileşenler, İÜ Merkez Kampüsü, Edebiyat Fakültesi ve Beyazıt otobüs durağında toplanarak, Beyazıt Meydanı'na yürüdüler. “16 Mart'tan Şemdinli'ye katleden devlettir” ve Türkçe ve Kürtçe olarak “Halepçe'den Şemdinli'ye emperyalizme karşı mücadeleye” yazılı pankartları taşıyan öğrenciler “Şehid na mırın”, “Beyazıt faşizme mezar olacak”, “Dîsa dîsa serhildan. Dîsa dîsa berxwedan”, “Em Halepçe ji bir nakin”, “16 Mart'ı unutma, unutturma” vb. sloganlar atarak

7 devrimci öğrencinin katledildiği fakülte önüne yürümeye devam ettiler.

Fakülte önünde, öğrencilerin katledildiği yere karanfiller bırakılırken, saygı duruşu yapılarak Beyazıt Marşı okundu. Kitle adına basın metnini okuyan Gökse Çal, 16 Mart'ın büyük katliamlara sahne olduğunu, ancak halkların kurtuluş umudu olan sosyalizm inancını yok etmeyi başaramadığını vurguladı. Şemdinli'de devletin kolluk güçlerinin korunduğunu, 16 Mart Beyazıt Katliamı'nı gerçekleştirenlerin ödüllendirildiğini hatırlatan Çal, o günden bugüne egemenler cephesinden herhangi bir değişim yaşanmadığını, ancak ezilen emekçi halkların gün geçtikçe yoksullaştığını ve öfkesinin giderek büyüdüğünün altını çizdi. Katliamlarla dolu Kürt coğrafyasında en ağır darbelerden biri olan Halepçe Katliamı'nı gerçekleştiren Irak devletinin katliam için silah satın aldığı ABD tarafından bugün işgal altında olduğuna dikkat çeken Çal, egemenlerin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu uyguladığını söyledi.

Açıklamanın ardından Grup Yorum kısa bir dinleti verdi.

* 78'liler Vakfı üyeleri de aynı gün sabah saatlerinde İstanbul Adliyesi önünde bir araya gelerek 7 öğrencinin öldürüldüğü 16 Mart katliamını protesto ettiler.

(*) 16 Mart'ı ve Halepçe'yi unutmayacağız. (İstanbul)

Mersin Gençlik Derneği'nden protesto

Ankara'da 17 Ocak 2005 tarihinde gözaltına alınıp tutuklanan Gençlik Derneği Federasyonu üyelerine 5 yıl 6 ay hapis cezası verilmesi Taşbina önünde 13 Mart 2006 tarihinde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Tutuklamaları protesto eden dövizlerin de açıldığı eylemde basın metnini okuyan Gençlik Derneği Mersin Şubesi Başkanı Özkan Kayıkcı, saldırıların kendilerini yıldıramayacağını belirtti. Eyleme Partizan da destek verdi. (Mersin)

78'liler Derneği'nden 12 Mart'ı protesto eylemi

Geçtiğimiz günlerde 12 Eylül darbesinin baş mimarı Kenan Evren'in Kanal D'de yayınlanan Genç Bakış programında sarf ettiği sözlerden dolayı suç duyurusunda bulunan Mersin 78'liler Derneği, 12 Mart 2006 tarihinde yaptığı eylemle 12 Mart darbesini de protesto etti. Saat 12:30'da Mersin Taşbina önünde bir araya gelen kitle alkışlarla eyleme başladı. “Darbeciler Halka Hesap Verecek-Mersin 78'liler Derneği” pankartını açan kitle adına basın metnini Dernek Başkanı Ethem Dinçer okudu. Yapılan açıklamayla 12 Mart darbesi kınanarak, bu darbenin 12

Eylül'ün de habercisi olduğu vurgulandı. Sık sık “Darbeciler halka hesap verecek”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Baskılar bizi yıldırılmaz” vb. sloganların da atıldığı eyleme Partizan, DDSB, BDSP, Halkevleri ve çeşitli kurumlar da destek verdi.

(Mersin)

“Sağlık hakkını savunmak, yaşam hakkını savunmaktır!”

Bu tasarıyla amaçlanan, sağlık hakkımızın elimizden alınarak piyasaya koşullarına terk edilmesidir. Herkese parası kadar sağlık ilkesi hâkim kılınmaya çalışılıyor.

hasta için verilecek bir hizmet yoktur. Yani hizmet almak için sağlık kuruluşuna gelen hasta evine gönderilip prim ödemesi beklenecektir. Hasta “kaderine” terk edilecektir. Bunun beraberinde doktor hizmeti alamayan, teşhisi konamayan hastaların kendi doktorları olma zorunluluğunu doğuracak, bilinçsizce ilaç tüketimine gidilecek, eczaneler hem tedavi hem de ilaç satım merkezlerine dönüşecektir. Aile hekimliğinin getirdiği zararlardan biri, sağlık ocaklarını ortadan kaldırıp, bu kurumların görevi olan koruyucu sağlık hizmetleri mantığının yok edilmesidir. Bu yasanın tek “olumlu” diyebileceğimiz yanı 18 yaşına kadar çocukların sağlık hizmetinden ücretsiz yararlanmasıdır. Oysa ki devlet tüm halka bu hizmeti ücretsiz ulaştırmak zorundayken bütün halktan alıp 18 yaşına kadar çocuklara verme talebi, sadece kıyım olan yasayı çekici kılma çabasıdır. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etmek çabasıdır. Ancak biz biliyoruz ki, devletin asli görevi bataklığı kurutmaktır. Adına kasko diyebileceğimiz “daha çok hastalanan daha çok prim öder” anlayışı bizim ülke koşullarımızda uygulanabilir bir sistem değildir. Düzce’de uygulaması ya-

mazsa o hekimin sözleşmesi yenilenmeyecektir. Bir hekim ve sağlık çalışanı 3000 hastaya bakmak zorunda. Büro işleri de dâhil. İddia edildiği gibi her hastaya bir doktor düşmeyecek ve telefon açıldığında doktor ayakımıza gelmeyecektir. Açık ki ülkemizde sağlığı nitelikli kılmak “çabasıyla” yapılan yasalar sağlığı niteliksizleştirilmektedir. Daha önce çeşitli ülkelerde (Yunanistan, Hollanda vb.) hayata geçirilmeye çalışılan bu uygulamalardan olumsuz sonuçlarından kaynaklı geri dönmüştür. Almanya’da şu an bu uygulama tıkanma aşamasındadır. Küba’da buna benzer bir uygulama tamamen gönüllülük esasına göre ve tamamen yaşlılıktan kaynaklı hastalıklara müdahalede uygulanmaktadır.

DDSB: Sağlık emekçileri olarak bu saldırılara karşı çalışmalarınız nelerdir, bir eylem takviminiz var mı?

- Biz bütün emek örgütleri olarak, başta SES ve TTB olmak üzere bu yasanın hayata geçmemesi için bütün yolları deneyeceğiz. TTB merkezden başlayarak Genel Sağlık Sigortası’nın neden hayat bulamayacağını çeşitli faaliyetlerle anlatacağız. TTB ve SES saldırı yasalarının hayat bulmaması için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Bütün bu saldırılara karşı halkla bütünleşmemiz, kitleleri bilinçlendirmemiz, kayıplarının farkına vardırmanın, alan örgütüllüklerinin, demokratik kitle örgütlerinin ve işçi sendikalarının ortaklaşması, birlikte mücadele yürütmesi gerekmektedir. Biz herkese eşit, ücretsiz, ulaşılabilir sağlık hakkı talep ediyoruz. Sağlıktan tasarruf yaşam hakkından tasarruf anlamına gelir. Çocuklarımızın yaşam hakkından tasarrufu kabul etmedik/etmeyeceğiz.

DDSB: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Halka ulaşma ve doğru bilgi aktarımı noktasında bize bu söz hakkını tanıdığımız için teşekkürü borç biliyoruz. Halka ulaşmanın, duyarlılık yaratmanın görev bilincini bu şekilde dayanışmayla sunmanız bizi memnun etti. Siz aracılığımızla İşçiköylü gazetesine teşekkür ediyorum. Halka ulaşmanın en güvenilir yolunun sosyalist basın olduğu bilinciyle dayanışma içerisinde çalışmalarımızı sürdürmemizi temenni ediyorum. Olanak tanıdığımız için teşekkürler.

(Çukurova DDSB)

Egemenlerin “Sağlıkta Dönüşüm Projesi”, “Sosyal devletin gereği” vb. diyerek vitrine çıkardığı, fakat tüm diğer çıkardığı/çıkaracağı yasalar gibi, direkt IMF’nin ve DB’nin direktiflerinin uygulanmasından başka bir anlama gelmeyen, tamamen egemen sınıfların çıkarı gözetilerek planlanmış olan GSS (Genel Sağlık Sigortası), işçi sınıfının ve emekçilerin geçmişe dönük tüm kazanımlarını yok ettiği gibi, aynı zamanda çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının geleceğini de ipotek altına almak istemektedir. GSS ile ilgili SES Mersin Şube başkanı **Yılmaz Bozkurt**’un görüşlerini aldık.

DDSB: Genel Sağlık Sigortası hakkında bilgi verebilir misiniz?

Yılmaz Bozkurt: Genel Sağlık Sigortası’nı Sosyal Sigortalarla birlikte değerlendirmek lazım. Genel adı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısıdır adı geçen. Bu da sağlıkta dönüşüm projelerinin alt başlıklarından birisidir. Aynı zamanda Aile Hekimliği ile de birlikte değerlendirmek gerekiyor. Hastanelerin ticarethanelere dönüştürülmesi de bu kapsamda ele alınmalıdır. Bu tasarıyla amaçlanan, sağlık hakkımızın elimizden alınarak piyasaya koşullarına terk edilmemizdir. Herkese parası kadar sağlık ilkesi hâkim kılınmaya çalışılıyor. “Parası olmayanın sağlık hakkı yoktur, sağlık sisteminin dışındadır” ilkesi hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu yasa tasarısıyla asgari ücretin üçte birinden fazla geliri olan her bir bireyden sağlık primi kesilecektir. Yani bugünkü asgari ücretin üçte biri sağlık primi olarak talep edilmektedir. Aylık ortalama 64 ile 431 YTL arasında sağlık vergisi alınacaktır. 128 YTL ile bu ülkede nasıl geçinileceği ayrı bir tartışma konusu. Ülkemizde yıllardır Bağ-Kur ve SSK primlerinin ödenme oranları çok düşük, bu 127 üzerindikilerden nasıl vergi alınacağı tartışmalı aslında. Bizim ülkemizde yoksulluk ve açlık sınırı ortada. Açlık sınırının 550 YTL olduğu günümüzde 128 YTL’den 64 YTL sağlık vergisinin alın-

ması gerçekten kaygı verici bir durumdur. Artı yapılan bütün hizmetlerden sağlık katkı payları alınacaktır. Örneğin biz kamu çalışanlarından şu anda % 20 ilaç katkı payı öderken, bu yasa çıktığında aldığımız her hizmete karşılık katkı payı ödemek zorunda olacağız. Yani açık ve net olarak IMF ve DB “Bu yasaları çıkartmazsanız, sizinle önümüzdeki dönem stant-by anlaşmalarını hayata geçirmeyiz, kredi vermeyiz” demektedir, yetkililer de hükümet başta olmak üzere bunlara harfi harfine uyararak, sağlığın bir meta gibi alınıp satılmasını gündeme getirmektedir. Bu yasayı Kamu Yönetimi Temel Kanunu’ndan bağımsız ele alırsak yanılığlara düşeriz. Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı’nda “işyerleri, kamu kurum ve kuruluşları haksız rekabet oluşturamaz. Oluşturdukları takdirde bir daha açılmamak üzere kapatılırlar” vurgusu vardır. Söz konusu yasa tasarısıyla ileriki dönemlerde hastaneler İl Özel İdareleri’ne ve belediyelere devredilecek ve belediyeler kanunundaki maddeye göre belediyeler işletemedikleri hastaneleri kiraya verebilecek, devredebilecek. Hastanelerimiz özel şirketlere, emperyalist şirketlere ve yerli sermayeye peşkeş çekilecektir. Bu yasa tasarısıyla “anayasal hak” olan sağlık hakkı, bir sağlık yardımına dönüştürülecektir. Sanki sosyal yardım ve dayanışma vakfından yakacak ve gıda yardımına dönüştürülecektir. Oysa hak ile yardım çok farklı şeylerdir. Bir sosyal devletin yapması gereken yaşamsal hak olan sağlık ve eğitim hakkını tüm halka ücretsiz ulaştırmaktır.

DDSB: Aile Hekimliği uygulaması hakkında neler söylemek istersiniz?

- Bu uygulamayla doktorların önceliğine hastanın sağlığı değil hastanın bu hizmeti alabilmek için prim ödeyip ödemediği konmuştur. Eğer hizmet almak için bekleyen hasta sigorta primini ödemişse o

pılmaktadır. Ücretlerle cazip hale getirilen bu uygulamada pratisyene 1.500 YTL, sağlık çalışanına ise 800 YTL verilmektedir. Hizmet alan ailelerden ise şu an ücret alınmamaktadır. Ancak bu uygulama GSS’nin yasallaşması ile birlikte son bulacaktır. Ailelerden prim alınacak, doktor ve sağlık çalışanlarının ücreti ödenenin çok altına çekilecektir. Ayrıca GSS’ nin yasallaşmasıyla sanayide olduğu gibi hastanelerde de parça başı, artı prim gibi uygulamalar başlayacaktır. Ne kadar çok hasta muayene edersen o kadar çok ücret alırsın. Bir hekim iki ayda 1000 hastaya ulaş-

Dünyada 8 Mart kutlamaları

Fransa

Toplumumuzda, cinsel durumundan dolayı çifte baskı gören kadınların sınıf mücadelesinde yer almaları olmazsa olmazdır. Böyle bir mücadele ise, ancak 8 Mart'ın anlamını taşıdığı devrimci bilincin kuşanılmasıyla örgütlenebilecektir.

Bu perspektifle 5 Mart tarihinde Fransa'nın Saint-Brieuc kentinde İşçi-Köylü, Atılım, Devrimci Demokrasi okurlarının ve yerel kurumların örgütlediği bir etkinlik düzenlendi. Halk oyunları, skeç, tiyatro, şiir ve müzik dinletilerin olduğu ve Sezen-Ozan ikilisinin sunduğu dinletinin beğeni kazandığı etkinlikte, kadınların mücadelede yer edinmelerinin önemine vurgu yapıldı.

Paris'te, Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili her yıl geleneksel olarak düzenlenen yürüyüş, bu yıl da 8 Mart'ta Montparnasse'da başladı. Akşam saatlerinde gerçekleşen yürüyüşte, Fransız kurumların yanı sıra Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (FTİF), Avrupa Demokratik Kadın Hareketi (ADKH) ve Türkiyeli Göçmen İşçilerin Kültürel Derneği (ACTİT) gibi kurum ve kuruluşlar da katıldı. Geçen yıllara kıyaslandığında genel olarak bir kitlesel azalmanın görüldüğü yürüyüşte bir canlılık mevcuttu.

Yine aynı bilinçle 12 Mart tarihinde Paris'te, Halklarla Dayanışma Derneği'nin düzenlediği ve kültürel etkinliklerle zenginleştirilmiş bir seminer verildi. Semineri ATİK-Yeni Kadın adına veren kişi, toplumumuzda kadının yeri ve örgütlenme gereğine değindi. Katılımcılar tarafından düşüncelerin belirtildiği ve soruların da cevap bulduğu seminerin ardından, Sezen-Ozan ikilisi söylediği devrimci ve halk türkülleri ile programa renk kattılar. Ve Francoise ve Mahmut Demir'in sunduğu güzel dinletinin ardından etkinlik sona erdi.

Belçika-Verviyer

Belçika Verviyer'de 8 Mart 2006 tarihinde saat 14:00'te başlayan eylem ile birlikte bildiri dağıtılmış ve pankart açılmıştır. Eyleme yaklaşık 20 kişi katılmış, Partizan olarak Fransızca "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yazılı pankart açılmış ve Partizan imzalı bildiriler dağıtılmıştır. Bir saatlik anmadan sonra eylem bitirilmiştir. (Belçika İK okurları)

Strabing

8 Mart'ta Strabing bölgesindeki kutlamalar Platting Çevresi Alevi Kültür Derneği'nde yapıldı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı seminer bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra bir kadın arkadaş tara-

findan bir konuşma yapıldı. Ardından sözü ATİK Kadın Komisyonu'ndan bir arkadaş aldı. Kısa bir aradan bir aradan sonra ikinci bölümde seminere katılan Şebnem Korur Fincancı söz alarak Türkiye ve dünyadaki kadın hareketlerine vurgu yapan bir konuşma yaptı. Ardından yapılan müzik dinletisi ile etkinlik sona erdi. (Strabing çevresi ATİK üyeleri)

Londra

Londra'da çalışmalarını yürüten, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) İngiltere Kadın Komitesi, Göçmen İşçiler Kültür Derneği Kadın Komisyonu, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi Kadın Komisyonu, Rojwoman Kadın Komisyonu bir araya gelerek 8 Mart etkinliklerini örgütlemek için bir komite oluşturdu. Komitenin almış olduğu kararlar doğrultusunda, 8 Mart günü, "İşgale, sosyal yıkımlara ve kadına yönelik şiddete karşı 8 Mart'ta alanlara!" şiarıyla düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 80 kişi katıldı. Manor House Tren İstasyonu'nda başlayan yürüyüş, İngilizce, Kürtçe ve Türkçe atılan sloganlarla bitiş yeri olan Wood Green Kütüphanesi önüne kadar coşkuyla gelindi. Yine komitenin almış olduğu kararlar 11 Mart Cumartesi günü kültürel bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik programında Serhat Tunç Arıcan, Yel Dağı Şiir Grubu, Rojwoman Müzik Grubu, Barbara Halk Sahnesi, Gik-Der Kadın Halkoyunları, Yüz Çiçek Tiyatro Topluluğu, Nehir Müzik Grubu yer aldı. Düzenlenen etkinliğe 250 civarında kitle katıldı. (Londra İşçi Köylü Okurları)

Hamburg

Bizler Hamburg Yeni Kadın Komitesi olarak bu yılki 8 Mart etkinliklerini bir kampanya süreci olarak ele alıp çalışmalarımıza bu düzlemde start verdik. Çünkü 8 Mart'ın sadece bir günlük bir eylemle geçiştirilecek bir karakterde olmadığını, çok daha yoğun ve ciddi bir eylemlilik süreciyle karşılanması gerektiğinin bilincindeydik.

Bu eylemliliklerimizin ilkinin Hamburg'da düzenli olarak sabah programları yapan Merhaba Hamburg ve Göçmen Radyo da 8 Mart'ın tarihçesini ve Avrupa'da son dönemler de yapılan sosyal kısıtlamaların kadın cephesinde etkilerini içeren bir program yaptık. Aynı gün diğer kuruluşlarla ortak olarak düzenlenen mitinge katılarak 8 Mart'ın anlam ve önemine bir kez daha vurgu yaptık. Daha sonra Peru Kadın Halk Hareketi'nin düzenlediği "Peru Devriminde Kadının Yeri" adlı seminare toplu katılım sağlanarak enternasyonal dayanışmanın önemine bir kez da-

ha değinildi ve müzik eşliğinde program sona erdi.

12 Mart Pazar günü Şebnem Korur Fincancı'nın ve ATİK-Yeni Kadın Komisyonu'ndan bir kadın arkadaşın da katıldığı "Kadına Yönelik Her Hürül Şiddete Hayır!" başlığı altında bir panel gerçekleştirildi. Panele yaklaşık olarak 100 kişinin katılımı ve tartışma ortamının gelen farklı görüş ve sorularla canlı tutulması panelin başarılı geçmesine neden oldu. Ayrıca yine konuların güncelliği ve panelistlerin ko-

nuyu güncelleştirerek anlatmaları özellikle kadın arkadaşlarımız tarafından çok değerli olarak değerlendirildi. Yine kadın sorununun sadece ev ve eşler arasında sınırlı olmadığı dünyada her alanda kadının şiddet gördüğü verilen istatistik bilgilerle anlatılması beyinlerin daha da netleşmesi yönünde olumlu bir adım oldu.

Panel son olarak kadının kurtuluşunun ancak örgütlü mücadele ile son bulacağı çağırısı ile sona erdi. (Hamburg ATİK-Yeni Kadın Komitesi)

Almanya devletinden Iraklı direnişçiye baskı

Almanya'nın çeşitli kentlerinde Irak'taki emperyalist işgale karşı Irak halkının direnişini destekleme/savunma amaçlı yapılan etkinlikler Alman devleti tarafından engellenmeye çalışıldı. Özgür Irak Komitesi tarafından düzenlenen etkinliklere katılmak için Almanya'ya gelen Irak Yurtseverler Birliği temsilcisi Awni Al Kalemji, 11 Mart'ta Berlin'de gözaltına alındı. Herhangi bir gerekçe gösterilmesine rağmen Kalemji'nin Almanya'da kitle toplantılarında konuşma yapmasının yasaklandığı açıklandı. Ayrıca Kalem-

ji'nin kaldığı evde de arama yapıldı. Kalemji ayrıca Hamburg'da da gözaltına alındı.

Irak halkının emperyalist işgale karşı haklı direnişini desteklemek ve anti-emperyalist mücadeleyi geliştirmek için yapılmak istenen etkinliklere Avrupalı emperyalist devletler tahammül edememekte. Bunun son örneğini, tarafını bir kez daha gösteren Alman devleti verdi. Bu örnekle bir kez daha AB'nin emperyalist "demokrasi"sinin halklar için anlamı da görülmüş oldu.

Almanya/Thüringen'de direniş yayılıyor!

Thüringen'de kamu hizmetinde, sendikaların öncülüğünde sürdürülen grevler beşinci haftasına girerken, VER.Dİ işçileri de direnişe katıldı. Thüringen Eyalet Başbakanı Dieter Althaus'un, çalışma süresinin haftada 42 saate çıkarılmasına dönük provakatif talebine hak ettiği cevap, VER.Dİ işçilerinin de Salı gününden itibaren ilk kez greve katılmasıyla verilmiş oldu.

VER.Dİ işçilerinin direnişçi tutumu, burjuva medyanın ve politikacıların saldırısına uğramakta gecikmedi. Bunlar VER.Dİ işçilerini, kuş gribinden tutalım, güney Almanya'daki kar fırtınasına kadar, neredeyse her şeyin sorumlusu ilan etmekte!

Ancak onların bu saldırıları artık halk

arasında pek de etkili olmuyor. Halk artık bu grevlerin gençliğin geleceği için sürdürülmesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Bunun yanı sıra, bugün kamu hizmetindeki işçiler ve metal işkolundaki işçiler arasında da büyük bir dayanışma gelişmiş durumda. Birçok şehirde ortak açıklamalar yapıyorlar.

Devletin özel çöp toplama firmaları aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştığı grev kırma girişimleri de grev cephesini kıramadı, aksine yeni mücadele biçimleri geliştirilmesine yaradı. Örneğin, aşama aşama süresiz greve gitme kararları alındı. Stuttgart'taki eylemde, eylemin istikrarı için, işçilerle haftalık oylama yapılıyor. Kısacası, saldırılar eylemleri daha güçlü kılıyor!

Viyana'da ırkçılığa karşı yürüyüş

Avusturya'da koalisyon hükümetinin küçük ortağı olan aşırı sağcı Özgürlükçüler Partisi'nin (FPÖ) Genel Başkanı H. C. Strache, 30 Kasım 2005'te Meclis'e bir halk oylaması yapılmasına dair bir önerge sundu. Bu, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesine karşı, Avusturya'nın tarafsızlığının muhafaza edilmesini isteyen ve Avrupa Birliği Anayasası'na karşı bir önerge. Fakat FPÖ'nün söz konusu halk oylamasını yapmak istemesinin tek nedeni Meclis'i'nde bu oylamayı destekleyip desteklemeyeceğini öğrenmek veya önergenin halk tarafından ne kadar ilgi göreceğini veya ne kadar oy toplayacağını öğrenmek değil. FPÖ'nün bu halk oylamasını yapmak istemesinin tek veya en önemli nedeni, ayrımcı ve yabancı düşmanı

bir ortam yaratmak istemesidir. Yani Avusturya halkını göçmenlere karşı kışkırtmak ve böylelikle gelecek seçimler için oy toplamaktır. Geçmişteki seçimlerde yaptığı gibi FPÖ bu halk oylamasında da ayrımcı ve bölücü politikasını sürdürmeye devam etmektedir.

Bundan dolayı, Viyana'da faaliyet yürüten; ATİGF, YDG, AF, AST, Atılım, HÖC, ADHK, REVOLUTION, SJ12 bir araya gelerek, ırkçılığa karşı çe-

şitli etkinlikler yaptılar. İlk olarak Viyana'nın merkezi yerlerinde üç hafta boyunca standlar açıldı. Standlarda ırkçılığı teşhir eden konuşmalar yapılarak bildiriler dağıtıldı. En son 4 Mart 2006 tarihinde yapılan yürüyüşte ırkçılık bir kez daha kınandı. (Avusturya ATİGF taraftarları)

Siyonist İsrail'in pervasız saldırılarına Eriha Hapishanesi Baskını eklendi

سيغرفون في الدماء التي سفكوها!

Filistin halkının onurlu evlatları emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı direnmeye devam ediyor. İsrail zindanlarında düşse boyun eğmiyor, bağımsızlık şiarını, Filistin'in kendi kaderini tayin hakkını tüm emperyalist oyunlara rağmen haykırmaktan bir an olsun vazgeçmiyor. Filistin her zaman ezilen dünya halklarının direnişinde önemli bir sembol, emperyalistler içinse kabus olmuştur.

14 Mart sabahı 10:10'da 80 araç, 2 buldozer ve 2 helikopter ile Jericho (Eriha) Hapishanesi'ni çeviren İsraili askerler, megafonla hapishanedekilere etraflarının sarıldığını ve aralarında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Genel Sekreteri Ahmed Sa'adat'ın de bulunduğu 6 devrimcinin kendilerine teslim edilmesini istediler. Ahmet Sa'adat ve yoldaşları teslim olmadılar. El Cezire'yi arayarak ucunda ölüm de olsa direneceklerini açıkladılar. Bu arada İsraililer 2 Filistinli güvenlik görevlisini öldürdü ve 8'ini yaraladı. İsrail buldozzerleri 11:30'dan itibaren hapishanenin dış duvarlarını yıkmaya başladı. Yaklaşık 9 saat süren operasyonun sonucunda İsrail, Filistin yönetimine ait hapishaneden 6 tutsağı zorla, zorbaca, tüm dünyanın gözü önünde kaçırdı. Elbette İsrail'e bu pervasızlığı yaparken cesaret verenler vardı. Bunlar ABD ve İngiliz emperyalizmiydi. Jericho Hapishanesi ABD'li ve İngiliz güvenlik birimlerinin de denetimindeydi ve 14 Mart sabahı, İsrail'in saldırısından 15-20 dakika önce hapishaneyi terk ederek saldırının planlanış düzeyini de gözler önüne serdiler.

Ahmed Sa'adat 3 Ekim 2001'de FHKC Genel Sekreterliğine seçildi. 2001 yılında Filistinlilere "böcek" diyen faşist Turizm Bakanı Zeevi'nin cezalandırılması eyleminden sorumlu tutuldu. Irkçı, siyonist Moledet Partisi'nin kurucusu olan Zeevi'nin cezalandırılması eylemi FHKC lideri Ebu Ali Mustafa'nın (El Zibri) İsrail'in Apaçi helikopterinden atılan füzeyle, Ağustos 2001'de şehit edilmesinin ardından intikam amacıyla yapılmıştı.

Ahmet Sa'adat ve 5 arkadaşı ABD, İngiltere ve İsrail'in baskısıyla 15 Ocak 2002'de Filistin yönetimince tutuklandı. Sa'adat 2003 yılında yaptığı açıklamada kendisinin tutuklanmasında İsrail, ABD, İngiltere ve Filistin yönetiminin anlaşması olduğunu, Filistin yönetiminin İsrail ve ABD'nin taleplerine boğun eğdiğini açıklamıştı. Sa'adat ve arkadaşları 1 Mayıs 2002'de Jericho Hapishanesi'ne nakledildi. Bu nakil, Arafat'a yönelik İsrail ordusunun 34 günlük ablukasının sonucunda yapılan anlaşmanın maddelerinden biriydi. Bu anlaşmada ayrıca hapishanenin ABD ve İngiliz güvenlik güçlerince denetleneceği maddesi de bulunmaktaydı. FHKC'nin ABD ve İsrail'in terör listesinde yer alması ve "2 devletli çözüm" önerisine muhalefet etmesi nedeniyle ABD'nin ve İsrail'in FHKC'nin liderini hedefine alması şaşırtıcı olmamıştır.

Ahmed Sa'adat'ın herhangi bir delil olmadan tutuklanması nedeniyle Filistin Yüksek Adalet Mahkemesi, 3 Haziran 2003'de Sa'adat'ın derhal serbest bırakılması kararını aldı. Bu mahkeme esnasında Filistin Yönetimi Başkanlık Sarayı (Mugata) İsrail tanklarıyla çevrilmişti. İsrail'in terörizmi karşısında boyun eğen Filistin yönetimi mahkeme kararına karşın Sa'adat'ı serbest bırakmadı.

Ancak son aylarda İslami Cihad üyelerinin serbest bırakılması ve Sa'adat ve arkadaşlarını esir etmesinin nedeni de bu beklenti olarak gösterildi. Operasyonu planlayanlardan İsrail Savunma Bakanı Mopez yaptığı açıklamada bir İsraili bakanı öldürenin serbest dolaşamayacağını ilan etti.

FHKC Genel Sekreterinin ve yoldaşlarının terörist İsrail devleti tarafından kaçırılmasının ardından tutsaklarla dayanışma amaçlı çeşitli eylemler de gerçekleşti. FHKC'nin askeri kanadı Ebu Ali Mustafa Tugayı adına El Arabiya televizyonunu arayan bir yetkili, Sa'adat'e zarar verilsin ya da verilmesin, bunun İsrail'e bedelinin çok ağır olacağını ve çok şiddetli karşılık vereceklerini ilan etti.

FHKC Siyasi Büro ise 16 Mart'ta yaptığı açıklamada söz konusu suçun, Filistin halkına yönelik Siyonist saldırganlığın bir devamı olan bir terör saldırısı olduğunu vurguladı. Açıklamada ayrıca Amerikan ve İngiliz yönetimi de siyonist işgal güçlerle işbirliği içinde oldukları için mahkum edildi. "Bu operasyonlar Ameri-

ka'nın sözlerinin ve garantilerinin yanılmadan başka bir şey olmadığını kanıttır." Bunlarla birlikte FHKC, Filistin yönetiminin de bu saldırganlıkta payı olduğunu aktardı. Genel Sekreterlerinin baskı sonucunda tutuklandığı için, Jericho Hapishanesi'nde Amerikan-İngiliz görevlilerin bulunmasını kabul ederek ulusal egemenliği koruyamadığı için, Filistin Yüksek Mahkemesi'nin derhal serbest bırakılmasını istediği halde Sa'adat'ı bırakmadığı için Filistin yönetimi eleştirilmektedir. FHKC tüm baskılara, tutuklamalara, katliamlara rağmen Filistin halkının mücadelesini sürdüreceklerini, siyonist düşman baskılarının Halk Cephesini zayıflatmayacağını belirterek direniş çağrısında bulundu.

Olayın ardından Gazze'de 15 bin kişi İsrail'in saldırganlığını protesto etti. Gazze'de İngiliz Kültür Merkezi ve Amerikan Dil Okulu ile Ramallah'ta İngiliz Kültür Merkezi ile HSBC binaları yakıldı. FHKC ve İslami Cihat Gazze Şeridi'nde İsrail askerlerine yönelik saldırı düzenledi ancak İsrail tarafından kayıp olmadı. Gazze'de 8, Batı Şeria'da 2 yabancı kaçırıldı. Kaçırılanlar daha sonra serbest bırakıldı. İsraili ve İngiliz 2 barış aktivisti, Uluslararası Dayanışma Hareketi adına Jericho Hapishanesi'ne girmek istedi ancak İsraili askerler tarafından tutuklandılar. İsrail, Batı Şeria'ya giden yolları kapattı. 14

Mart'ta Gazze'deki Fransız Kültür Merkezi'ne saldırı düzenleyen FHKC'lilerle Filistin polisi arasında çatışma çıktı ve çıkan çatışmada Yas-ser Reeha (26) adlı FHKC'li öldürüldü.

17 Mart'ta ise Filistin'de genel grev oldu. Tüm işyerleri kapatılırken, eylemler yapan halk Sa'adat'ın kaçırılmasını protesto etti.

Arap siyasi partileri ve barış grupları, İsrail başbakanının seçime yatırım yaptığını savundu. Sürgündeki Hamas lideri Khaled Meshal (Halid Meşal) ise İsrail'i uyararak Sa'adat'a zarar verilmemesini söyledi.

ABD ise operasyon bittikten sonra her iki tarafa "sakin olun" çağrısında bulundu. Bu çağrı dahi ABD emperyalizminin tarafını göstermektedir. Operasyon tamamlandıktan, Sa'adat ve arkadaşları ele geçtikten sonra sakinleşme talebi, "olayı kabullenin" demekten başka bir anlama gelmemektedir.

Filistin halkının onurlu evlatları emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı direnmeye devam ediyor. İsrail zindanlarında esir bile düşse boyun eğmiyor, bağımsızlık şiarını, Filis-

tin'in kendi kaderini tayin hakkını tüm emperyalist oyunlara rağmen haykırmaktan bir an olsun vazgeçmiyor. Filistin her zaman ezilen dünya halklarının direnişinde önemli bir sembol, emperyalistler içinse kabus olmuştur. Bundandır ki uluslararası hukuku ayaklar altına alarak, İsrail devleti dünyanın gözü önünde terörist faaliyetlere devam ediyor. İsrail'i, ABD ve İngiliz emperyalizmini bu kötü duruma düşüren Filistinli direnişçilere bin selam!

* Yaktıkları ateşte yanacaklar!

Filistin yönetimi Sa'adat'ı serbest bırakmadı

Ahmed Sa'adat'ın herhangi bir delil olmadan tutuklanması nedeniyle Filistin Yüksek Adalet Mahkemesi, 3 Haziran 2003'de Sa'adat'ın derhal serbest bırakılması kararını aldı. Bu mahkeme esnasında Filistin Yönetimi Başkanlık Sarayı (Mugata) İsrail tanklarıyla çevrilmişti. İsrail'in terörizmi karşısında boyun eğen Filistin yönetimi mahkeme kararına karşın Sa'adat'ı serbest bırakmadı.

İntifada devam ediyor!

Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı verdiği bağımsızlık savaşı 50 yılı aşkın zamandır devam ediyor. Filistinliler çocuk yaştan itibaren İsrail'in tankına, keskin nişancılara karşı taşla, sapanla direniyor. Katliamlar, baskılar Filistinlilerin işgale karşı direnişini engelleyemiyor. Direniş geleneği nesilden nesile aktararak sürdürülüyor. ABD ve İngiliz emperyalizminin oyunlarına, Filistin yönetiminin işbirlikçiliğine rağmen Filistin halkının intifadası sonlanmıyor. Emperyalizmin her oyunu eninde sonunda bozuluyor.

Filistin Ulusal Bilgi Merkezi'nin açıkladığı raporda 19 Eylül 2000'de başlayan İntifada'nın ardından Filistin halkının ödediği bedellere yer veriyor. Rapora göre 19 Eylül 2000'den günümüze;

- 4298 Filistinli yaşamını yitirdi. Bunların 801'i çocuk, 272'si ise kadın.

- 732 kişi İsrail hava kuvvetlerinin bombardımanıyla, 394'ü İsrail güçlerince yargısız infazla, 65'i silahlı İsraili sivillerce öldürüldü. Ölenlerin 140'ı yaralı olduğu halde İsrail'in kontrol noktalarından ge-

çemedikleri için yaşamını kaybetti. Ölenlerin 344'ü ise Filistin yönetiminin güvenlik güçlerinin üyesi.

- 46 353 kişi İsrail saldırılarında yaralandı.

- Hapishanelerde 9200 Filistinli tutuklu. Bunların 116'sı kadın, 1389 tutsak ise lise ve üniversite öğrencisi, 319'u çocuk. Bunların arasında 11 yaşından küçükler de bulunmaktadır. 205 öğretmen de tutuklandı.

- İsrail'in 28 toplama kampı var.

Ayrıca 3852 adet kontrol noktası da mevcut.

- Bu dönemde 71 470 ev yıkıldı. Bunların 7628'i tamamen yıkıldı.

- Filistin'de 12 üniversite kapalı. 1125 lise ise farklı zamanlarda kapatıldı. 350 okul ise bombalandı.

- İşgal sonucunda 272 bin işçi işsiz kaldı. İşgal altındaki Filistin topraklarında yoksulluk oranı %53,5,

- İsrail'in zulmüne ve baskılarına karşın Filistin halkının bağımsızlık mücadelesi, bedel ödenerek devam ediyor. Terörist İsrail devleti hiçbir zaman rahat yüzü görmeyecek.

Sürecimiz zordur. Zorluk ise fiziksel değil ideolojik-politiktir.

Mücadelenin ön safları olarak gerilla...

Proletarya Partisi'nin politik iktidar hedefli yürüttüğü savaş çizgisinin şu an ki somut biçimi olan gerilla savaşını geliştirmek için; Proletarya Partisi

militanları, gerilla savaşının verildiği faaliyet alanında görev almaya her zaman hazır olmalıdırlar. Bu ise partili militanlara çeşitli biçimlerde somut görevler yüklemektedir. Bu somutlu-

Sınıf mücadelesinin gerekliliğini ve mücadelenin bizlere yüklediği görevleri, ne kadar kavrarsak tüm alanlarda onu o kadar hayata geçiririz. Gerilla alanı için de bu durum fazlası ile böyledir.

ğün en başında ise bilinçlenmek gelmektedir. Bu ise şu soruların açıklığa kavuşturulmasıyla sağlanabilir: **Gerilla olmaya aday yoldaşları ne gibi zorluklar bekliyor?** Gerillada aranan temel özellik nedir? **Gerilla alanının temel özelliği nedir?** Proletarya Partisi'nin süreci nasıl bir militan ve gerilla istemektedir?

Her şey amaçta netlikle başlar. Nerede olursan ol; ister içerde, ister dışarıda, ister dağ başında, ister yurtdışında temel mesele budur. Bu konuda netliği yakaladıktan sonra yapılamayacak/gerçekleştirilemeyecek hiçbir şey yoktur. Onun için en başta ideolojik netlik esastır. Bugün başaramadığımız/gerçekleştiremediğimiz faaliyetlere baktığımızda, bu konudaki kavrayışsızlığımızın belirleyici olduğunu görürüz. Onun için hangi alanda olursak olalım fark etmez, sınıf mücadelesi içinde duruşumuzu netleştirmeli, güçlendirmeliyiz. Gerilla alanı da bu kapsamda diğer alanlardan farklı değildir. Fark, bu alanın sınıf mücadelesinin en keskin sürdüğü ve iki taraf için de en küçük hataların bile imhayla sonuçlanma olasılığının olduğu bir niteliğe sahip olmasıdır. Bundan dolayı gerilla, sadece yaşayabilmek için bile çok olasılıklı ve çok yönlü düşünmek, her şeyi amacı doğrultusunda harekete geçirmesini bilmek zorundadır. Bir başka anlatımla; eğer diğer alanlarımızdaki militanlarımız geldikleri alanda yapabilecekleri bir dizi işleri gerillaya geldikten sonra görüyorlarsa, buradaki noksanlık, bulunmuş oldukları alanda sınıf mücadelesini kavramadaki yetersizliktir. Sınıf mücadelesinin yakıcılığını tam hissetmemeleridir. Bu durumun farkına gerillada varmaları ise, deneye dayalı bir kavrayışın ürünüdür. Ama yazımızın konusu bu olmadığı için sadece değinilerde bulunup geçiyoruz.

Faaliyet alanlarının hepsinin kendi-

ne has özellikleri olmakla birlikte nite-lik olarak bir fark yoktur, fark biçimdedir. Elbette **Halk Savaşı** stratejisini benimseyen Proletarya Partisi için gerilla savaşının önemi farklıdır. Ama bu fark biçimde değil özdedir. Yani onu geliştirebilme, tüm faaliyetleri o ekseninde örgütlemeye, devrim yapmadaki başarımızın sonuçta gerilla savaşı ile olacağındadır. Yoksa sınıf mücadelesi dar bir alana hapsedilmiş olur. Ve biçimde yapılan bir dizi olumlu, başarılı işlere rağmen gerilla savaşını neden geliştiremediğimizi anlayamayız. Esas olan budur, ancak bununla birlikte tali olan da çok önemlidir. Yani tali alandaki başarılarımızı devam ettirip, esas alandaki başarısızlığımıza yoğunlaşmalıyız. Disiplinli, planlı, fedakar çalışma tarzını devam ettiren, halkı gerilla savaşı için, gerilla savaşının içinde örgütleme çalışmalarına ağırlık vermeliyiz. Halk Savaşı'nın özü halkın savaşıma önderlik etmektir, esasta bunda başarısız.

Bu konuyu tam anlamıyla açıklığa kavuşturmak önemlidir. Çünkü bugün devrimci çevrelerde dillendirilen "**yıllardır gerilla savaşı veriyorlar; ancak bir gelişme olmuyor**" söylemine cevap bu noktada gizlidir. Evet, Proletarya Partisi yıllardır gerilla savaşı veriyor; ancak bugün gelinen aşamada gerilla savaşı olması gerektiği güçte değildir. Bunun nedeni gerilla savaşının yanlışlığında ya da ülkemizde uygulanamazlığında değil. Kaldı ki, yarıbaşımızda ulusal hareketin yürüttüğü silahlı mücadelenin, bir dönem aldığı biçim ve boyut hepimizin malumudur. Burada ulusal hareketin yürüttüğü mücadelenin hangi içerikte ve hangi ideolojik temelde yükseldiği tartışmasına girmeden, yürütülen bu silahlı mücadelenin gerilla savaşının bazı temel özelliklerini içinde barındırdığını söylemek yeterlidir. Ulusal hareket, Proletarya Partisi'nin gerilla savaşını savunmasından daha sonra tarih sahnesinde ye-

rini aldı ve yükselttiği gerilla mücadelesiyle önemli bir zaman diliminde, dünyanın sayılı ordularından biri olan **TC ordusunu** önemli ölçüde yıprattı. Bu gerçeğin bilinmesi önemlidir.

Tam da bu nedenle bizler; **Başkan Mao** tarafından genel ilkeleri ortaya konulan ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde politik iktidarın alınmasının temel yolu olan Halk Savaşı stratejisinin ve onun günümüzdeki ön adımı olan gerilla savaşının doğru ele alındığında yenilmez bir güç olduğunu savunuyoruz. Gerilla savaşı bu yenilmezliğini, halkla ilişkisinden, halkın sınıf mücadelesine önderlik etmesinden alır. Yani Proletarya Partisi halka önderlik edebildiği oranda, halkın çeşitli biçim ve içeriklerde gerilla savaşı için örgütlenebildiği oranda başarılı olacaktır. İşte burada karşımıza gerilla savaşı ve gerilla savaşında ilerleyememek sorusunun cevabı çıkmaktadır. Halkı gerilla savaşı için çeşitli biçimlerde örgütleyecek olan Proletarya Partisi'dir. Proletarya Partisi'nin bu görevini başarıyla yerine getirmesinin temel koşulu ise, ona yön veren ideolojiyi ne oranda kavrayıp kavramadığıdır.

Ülkemizde Proletarya Partisi, (diğer önemli nedenler bir yana) revizyonizmle "**Halk Savaşı'nın yürütülüp yürütülmemesi**" mücadelesi üzerine yaşanan tartışmalar ve revizyonizmin "**Halk Savaşı teorisini kuşa çevirdiği**" ve bu anlamıyla "**Halk Savaşı yürütmek gibi bir kaygıya sahip olmadığı**" eleştirileri üzerinden yaşanan kopuşla kurulmuştur. Ancak Proletarya Partisi'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra önderlik düzeyinde aldığı darbeler nedeniyle, ilk örgütsel yenilgisini alması, Halk Savaşı uygulanması yönünde attığı bu cüretli adımın sekteye uğramasına yol açmıştır. Proletarya Partisi, bu yenilgisinin ardından yaşadığı toparlanmaya rağmen 1980 darbesi sonrasında ikinci yenilgisini almış, bu durum ise beraberinde gerilla savaşının yükseltilememesini de getirmiştir. Proletarya Partisi'nin gerilla savaşı konusunda somut olarak attığı adımlar, ancak **1987** tarihi sonrasındadır. (Daha önce atılan adımlar, gerçekleştirilen çalışmalar kuşkusuz ki vardır. Ancak atılan bu adımlar kendi içinde yetersizlikler ve bazı sorunları taşımaktadır. Ayrıca bu ayrı bir çalışmayı içerdiği için burada detaylıca girmeye gerek yoktur.) Gelişen kitle hareketleriyle birlikte yeniden toparlanmaya başlayan komünist hareket, gerilla savaşının ülkemiz topraklarında yürütülmesi noktasında somut adımlar atmaya ve bu doğrultuda gerilla birlikleri oluşturmaya başlamış, ancak emperyalizmin dünya üzerinde estirdiği ideolojik saldırganlığın Proletarya Partisi'ni de etkilemesi nedeniyle kendi içerisinde yaşadığı sol ve sağ tasfiyecilik nedeniyle güç kaybetmiştir. Bu süreç bilinmektedir.

Bu nedenle Proletarya Partisi'nin

gerilla savaşını yükseltmemesinde belirleyici olan, Proletarya Partisi'nin **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimini kavrayışındaki yetersizliğidir. Yani diğer bir ifadeyle bugün gerilla savaşının istenen ve arzu edilen boyutta olmamasının nedeni gerilla savaşının yanlışlığında, uygulanabilir olmasında değil, onu hayata geçirecek, ona yön verecek partinin Marksizm-Leninizm-Maoizm'i tam anlamıyla kumandaya oturtamamasıdır. Bu giderildiği oranda, Proletarya Partisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i tüm faaliyetinin merkezine oturttuğu oranda, gerilla savaşını yükseltecektir. Bu kaçınılmaz bir sonuçtur. O yüzden mesele sınıf mücadelesinin her alanda çeşitli biçimlerde ve şekillerde sürdüğü ve bunun da bize somut olarak sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt olmayı, bunu gerçekleştirirken de olaylara ve olgulara Marksizm-Leninizm-Maoizm açısından bakmayı koşullamaktadır. Bu gerçekleştirildiği ve bu başarılabilirdiği oranda, gerilla savaşının büyümesi, gelişip güçlenmesi kaçınılmazdır. Çünkü maddenin binlerce yıllık hareketi, onlarca devrim deneyimi ve Komünist Manifesto'daki ifadeyle: "**Sınıf savaşımının gözlerimizin önünde cereyan eden tarihsel hareketinden**" bu sonuç çıkmaktadır.

Sınıf mücadelesinin gerekliliğini ve mücadelenin bizlere yüklediği görevleri, ne kadar kavransak tüm alanlarda onu o kadar hayata geçiririz. Gerilla alanı için de bu durum fazlasıyla böyledir. Hatta orada bu kavrayış daha derin olmak zorundadır. Eğer ki gerilla bulunmuş olduğu alanın doğası gereği yaptıklarını başarı olarak görürse, esasta Halk Savaşı'nı kavramamış demektir. Gerilla için önemli olan bunun ötesine geçmedeki başarıdır. Başka alanlarımız bunları çok büyük fedakarlık olarak görebilir (bu da yanlıştır) gerilla için ise bu kesinlikle böyle görülmemelidir. Böyle görülmesi demek orada yaşamımızı devam ettirmekten başka bir şey yaptırmaz bize. Bu saflarımızda ve devrimci örgütlerde sık sık rastlanan olumsuz bir durumdur. Gerilla yaşamını devam ettirmek için değil devrimi yapmak için vardır. Kendinde bu düşünüşü maddileştirmek ve buna göre örgütlenmek zorundadır gerilla. Başarısının ve başarısızlığının ölçü kaynağı budur. Bu noktaya kilitlenmek gerillaya başarıyı getirecektir.

Bu gerçeklikten hareketle gerilla alanı da diğer alanlarımız gibi sınıf mücadelesinin verildiği bir alandır. Özgünlüğü ise sınıf mücadelesinin en ön safı olmasıdır. Yani çelişkiler burada daha net ve keskin yaşanmaktadır. Burada esas olan alanın özgünlüğünden kaynaklanan fiziksel vb. zorluklar değil, esas olan yine bu alanda elde edilecek başarı ve başarısızlıkların devrimimizde belirleyici olmasıdır. Proletarya Partisi'nin genel stratejisi ekseninde tüm faaliyetler buna göre yani en ön

saflardaki çarpışmalara göre koordine edildiği için, buradaki başarı ya da başarısızlık partinin tüm faaliyetlerini son tahlilde belirler. Bu etki dar anlamıyla sadece psikolojik bir etki değildir. Devrimi yapmak bir güç sorunu ise ve bu gücü örgütleyip savaştıramıyorsan doğallığında diğer bütün faaliyetler buna göre zayıflamış demektir.

Bunları niye anlatıyoruz, sorunu ortaya koymak için. Sorun şudur: Süreci-

mizde gerillanın misyonu nedir? Gerillayı kavrayışımız ne kadar derin olursa, gerilla alanına geldiğimizde yapacaklarımız veya gerilla alanının bizden neler beklediği o kadar açık olur. Sorun yal-

nızca soğuğa, uzun yürüyüşlere alışma sorunu değildir. Bunlar gerillanın temel misyonunu kavramanın yanında daha tali sorunlardır. Önemli olan "bugün sürecimizin özgünlükleri nedir?" soru-

Sürecimiz zordur. Zorluk ise fiziksel değil ideolojik-politiktir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi asıl meselemiz **Mark-sizm-Leninizm-Maoizm** bilimini faaliyetimizin merkezine oturtmaktır. Belirleyici olan budur. Tayin edici mesele budur. Ancak burada bu nokta üzerinde genişçe bir değerlendirme yapma amacı taşımıyoruz. Biz sadece gerilla alanı ve gerilla mücadelesine dair değinilerde bulunacağız. Ama Proletarya Partisi militanlarının, gerilla adaylarının bunları bir kez daha incelemelerini salık veririz.

Sürecimiz; emperyalizm ve her türden yerli uşaklarının kitlelerin kafalarını bulandırdığı, devrimci ve komünistlerin ise bu saldırılar karşısında kitlelerin kafalarını açmada ve örgütlemeye yetersiz kaldığı; düşmanın saldırılarının kapsamlı olduğu, buna karşı gelişen kendiliğinden kitle hareketlerinin yönlendirilmesinde ve saldırıların karşılanmasında devrimci ve komünistlerin yeterli olmadığı, devrimcilerin ve komünistlerin önderliğinde geliştirilen kimi direnişlerin ise tecrit edildiği; buna paralel yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve devrime sırt dönmenin revaçta olduğu bir süreçtir. Özgünlüklerini kısaca ortaya koyduğumuz bu süreçte, gerilla alanında, **Proletarya Partisi**'nin önceliği ise özellikle orta kadrolara duyduğu yakıcı ihtiyaçtır. Bunlar bilince çıkarılınca her militanın ne yapması gerektiği ve günün gerillasında aranan özelliklerin neler olduğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Sorun gerilla sayısı değil niteliktir, yani savaşçıdan çok komutan adaylarına ihtiyaç vardır. Proletarya Partisi'nin hemen hemen tüm faaliyet alanlarında (gençlik, batı, yurtdışı) buna benzer sorunlar yaşanmaktadır.

Özcesi temel sorun önderlik ve yönetici sorunudur. Proletarya Partisi militanları bunun bilinciyle hareket etmek zorundadır. Gerillaya katılmak isteyen yoldaşların en başta sürecimizin temel özelliklerini kavramış olmaları gerekmektedir.

Yani gerilla olmak politik bir tercihtir, ama süreç bizden çok daha fazla ideolojik netlik ve politik bilinç istemektedir. Gerillaya katılmayı düşünen yoldaşlar; **“acaba soğuğa alışabilir miyim?”** veya **“katı disipline alışabilir miyim?”** diye düşünmemelidir. Bu tip sorunlar ortaya çıkar ama bunlar kolay aşılan sorunlardır. Elbette kendi alanında yaşamını örgütleyememişse, örneğin profesyonel faaliyet yürüten militanlarımız gece birde, ikide yatıp, saat dokuzda kalkıyorsa; yapacağı işleri hep bir sonraki güne bırakıyorsa, bu yoldaşlar sorun yaşarlar. Ama bu sorunları gerillaya geldiği için değil, bulunduğu alanda görünürde örgütlü olmasına karşın, yaşamını devrimci tarzda örgütlememiş olmasından dolayıdır.

Sürecimizin militan ve gerilla tipi **HAKAN KARABULUT** yoldaş şahsında kristalize olan kişiliktir. Yani bulunduğu alanda görevlerini layıkıyla yerine getiren, bunun kendisine yetmemesi üzerine hiç tereddütsüz en ön saflarda yerini almasını bilen kişilik. Gerilla alanına geldiğinde ise bu bilinçle hareket ederek alanın tüm özelliklerini en ince ayrıntısına kadar gözlemleyen, gerektiğinde küçük notlar tutarak öğrenmek için bin türlü yol ve yöntem bulan, bundan dolayı kısa zamanda gerillaya adapte olan ve ondan öte komutanlığa bilgileri dahilinde katkılar sunan militan tipidir...

Türkiye devrimci hareketi tarihini incelediğimizde göreceğiz ki, düşüncede devrim yapma noktasında netleştikten sonra göze alınmayacak zorluk yoktur. **Mahirleri** öğrenci kantinlerinden **Kızıldere**'ye getiren, **Sinanları Nurhaklara**, Komünist önderi tereddütsüzce **Dersim Dağları**'na çıkararak bu netliktir. Her ne kadar ideolojik farklılıklar var olsa bile, o süreçten öğrenilmesi gereken devrim yapma isteğindeki netliktir. Ondan dolayı bilmedikleri bir dizi sorunun altından kalkabilmişlerdir. Bugünün militanları ve gerillaları o süreci analiz edip, bu tecrü-

beyle donanmalı, o sürecin militan duruşunu kuşanmalıdır.

Buraya kadar sürecimizin gerilla ve militan tipinin ideolojik politik yönüne vurgu yaptık. Bir de olayın teknik yönü vardır. Ki bizce talidir. Esas kavradıktan sonra buradaki sorunların bir bir ortadan kalkacağı kesindir. Bunları bilmeyenler için daha çekici geldiğini biliyoruz ama, önerimiz bunlardan çok sürecin politik özelliğinde odaklanmak ve o yanını kavramaktır. Ama talinin de önemli olduğunu düşündüğümüz için bu konuda meraklılarını bilgilendireceğiz.

Gerilla alanında faaliyet yürütmeye karar vermek, bugün için; **“ben en ön saflarda düşmanla savaşa gireceğim, partinin ihtiyaç duyduğu nitelikli insan tipine, kadro ihtiyacına yanıt olacağım”** demektir. Bunu net bir şekilde söyledikten sonra, haziran ayında karlar üstünde ve kar yağışı altında bata çıka **Zine Gediği** aşılanacaktır Dersim'de. Saatlerce, gecelerin ve ormanın karanlığına eklenen bilinmezliğin ve acemiliğin karanlığının da aşılması demektir Yaylacık Tokat'ta...

Elbette militanların yaşamında her yeni görev, heyecan ve coşku demektir. Bu yeni görev gerilla alanı olunca daha fazlası demektir. Faaliyet alanında yoldaşların yeni görevini bildirmesiyle başlar bu heyecan ve coşku. İlk önce, **“acaba orada nelere ihtiyaç vardır?”** sorusuyla başlayan alışveriş telaşına; yarım bırakılan işler ve **“kalan yoldaşlar yapabilecek midir?”** kaygısı eklenir, karmaşık duygular yaşanan gerilla adaylarının heyecanına. Ama zamanla aşılır bunlar.

Öncelikle yeni alanın özelliklerinin öğrenilmesi gerekir. Mao yoldaşın; **“bir şey yaparken, onun gerçek koşullarını, doğasını, başka şeylerle olan ilişkilerini anlamıyorsanız, onu yöneten yasaları ya da o işin nasıl yapılacağını ya da nasıl daha iyi yapılacağını bilmiyorsunuz demektir”** sözünden yola çıkılarak alanın özgünlükleri öğrenilmelidir. Bu kap-

samda gidilen alanın kitesinin, ekonomik, politik, kültürel vs. özelliklerinden başlanarak özellikleri öğrenilmelidir. Gidilecek alan Karadeniz ise başkadır, Dersim ise daha başka. Örneğin **Türkiye Kürdistanı**'nda gerilla olacak yoldaşlar başta Kürtçeyi öğrenmelidir. Yine Kürt ulusunun ulusal kültürel özellikleri öğrenilmelidir. Yeni görev alanının askeri bir alan olmasından kaynaklı ilk önce **“Gerillanın El Kitabı”** okunarak işe başlanmalıdır. Sonra **“Askeri Eğitim”** broşürü,

“Bir şey yaparken, onun gerçek koşullarını, doğasını, başka şeylerle olan ilişkilerini anlamıyorsanız, onu yöneten yasaları ya da o işin nasıl yapılacağını ya da nasıl daha iyi yapılacağını bilmiyorsunuz demektir”

“Alt Komutanlık Eğitimi” broşürleri okunmalıdır. Gerilla anıları tekrar gözden geçirilmeli, gerilla alanı ile ilgili var olan bir dizi yazı okunmalıdır. Aynı zamanda **“Kasırga Taburu”**, **“Moskova Önlerinde”** gibi kitaplar okunmamışsa, ilk elden bulunup tekrar okunması yararlıdır. Elbette bu okuduklarının ne anlama geldiğini ancak o an ki bilinci oranında kavrar yoldaşlar. Ama gerekli birçok şey mutlaka öğrenilecektir. Biz de gerillaya katılacak yoldaşlara bu kapsamda faydalı olacağımızı düşündüğümüz için gerilla alanında tecrübeli yoldaşların anlatımlarından aktarmalarda bulunacağız.

Bir yoldaş gerillaya katılışını anlatmıştı: **“...Mayıs ayının sonlarıydı, ... ilinden yola çıktık. Yolculuk boyunca hep gerillaları düşünüyorum. Doğa koşullarının zorlukları karşısında zorlanacağımı pek düşünmüyorum. Şehirde belirli bir mesafe uzaklaşınca sorumlu yoldaş -kuryemiz- hemen silahları çıkardı. Hepsini kaleşnikof, bana Yugoslav yapımı bir kaleşnikof verdi. Kısaca nasıl kullanıldığını anlattı ve yürüyüşe başladık. Ben hareketli bir faaliyet alanından geldiğim için yürüyüşte hiç zorlanacağımı düşünmüyordum, ama bir saate yakın yürüdüğümde sonra, gözlerim yoldaşta mola vermesini bekliyorum. Artık soluk borum nefes alıp vermeme yetmiyor, ciğerlerimde bir zorlanma var. Ama yoldaşta hiçbir şey yok gibi, onun derdi başka sanki. Ben kendimle uğraşırken yoldaş ise, gözleri ile etrafı süzüyor, tüm sesleri dinliyor. Ben silahımı omzumda asılı taşırken o hiç elinden bırakmıyor. Bazen kısa bir süre duruyor ben ‘oh be mola’ diye sevinecekken, o yürümeye başlıyor, daha sonra anlıyorum ki bu kısa duruşlar hep ses dinlemek içinmiş... En sonunda bir mola verdik. Şehirde aldığımız meyve sularını ikram ediyor yoldaş. Sanki hiç yorulmamış gibi geliyor bana, ama ben daha fazla soluklanmak için meyve suyunu almıyorum. İçimden de kendime kızıyorum, ‘o kadar boş zamanın vardı niye spora başlamadın, niye daha fazla yürüyüşe çıkmadın’ diye.**

Neyse yürüyüşümüz hep bu iç çatışmayla sabaha kadar sürdü. Ama kafamda şu netti, diğer yoldaşlar yapıyorlarsa ve sabaha kadar ancak yetişeceksek konaklama yerine, kesinlikle ben mola istemeliydim. Belki biraz küçük burjuva gurur da vardı ama keskin çelişkiler karşısında gururun değil, bilincin belirleyici olduğunu kısa zamanda öğrendik. Belki küçük bir pratikti ama olsun, konaklama

Türkiye devrimci hareketi tarihini incelediğimizde göreceğimiz ki, düşüncede devrim yapma noktasında netleştikten sonra göze alınmayacak zorluk yoktur. Mahirleri öğrenci kantinlerinden Kızıldere'ye getiren, Sınanları Nurhakilara, Komünist önderi tereddütsüzce Dersim Dağları'na çıkararak bu netliktir.

yerine yetişemezsek, büyük pratikleri yapmaya zaman kalmayacaktı. Onun için tüm zorlanmama, her tarafımdan terler akmasına rağmen mola istemedim ve grubun yürüyüşünü yavaşlatmamak için elimden gelen çabayı saffettim. Sabah konaklama yerine vardık. Kahvaltımızı yapıp beklerken gerillalar da geldi. Önce köşeden karartılar görününce sorumlu yoldaş ve diğer tecrübeli yoldaşlar hemen silahlarını alıp bir taşın arkasına geçtiler. Biz ise yoldaşların ne yaptıklarını anlamaya çalışıyoruz. Derken karşılıklı Kürtçe konuşmalar başladı. Sert ve yüksek sesle bağırıyorlar. Biz yine bir şey anlamıyoruz. Ben yine kendime kızıyorum yanımda Kürt yoldaşlar olmasına karşın faaliyet yürütmeye geleceğim alanın kültürel özelliklerini ve Kürtçeyi öğrenmediğim için. Ben bunları düşünürken kayaların arkasına mevzilenen yoldaşlar ayağa kalkıyorlar, karartılar ise yaklaşmaya başlıyor. Evet bunlar gerilla.... Kokuları bir de soğğun yakmış olduğu yüzleri ilk fark ettiğim özellikleri oluyor. İlk başta kara kuru bir Kürt kıızı olan **Eylem** (Yıldız Ayrıç), genç ve güleç yüzü ile **Yılmaz** (Yusuf Ayata) ve babacan görünümüyle **Rıza** (Ahmet Laço) yoldaşlar geliyor. Biz gelen yoldaşları merakla inceliyoruz. Gelenlerin de bizi incelediğini bir araştırmadan geçirildiğimizi hissediyoruz. Ardından çaydanlıklar suyla dolduruluyor ve bir hoşbeş anı başlıyor. (.....) Bu konaklama yerinde bir haftaya yakın kalıyoruz. Hemen hemen hergün yeni gerilla adayları geliyor ve sayımız otuz beşe kadar çıkıyor. Herkese silahları veriliyor. Öncelikle silah söküp takma, nöbetin nasıl tutulacağı ve alanın özgünlükleri kısaca anlatılıyor. İlk kural sese dikkat etmek ve dost bile olsa kimseye görünmemek, daha da önemlisi göründüysen bunu fark etmek. Kaldığımız alanda bu konuda birkaç pratiğimiz oluyor... Artık diğer gerilla grubunun yanına gideceğiz. Ayarlamalar yapılıyor. Kaldığımız yere bahar gelmiş ovalar ayakla-

rımızın altında yemyeşil uzanıyor. Orada kaldığımız süreçte salyangoz etiyle de ilk kez tanışmış oluyoruz. Pek sevmedim; ama bilimsel olarak zararlı olmadığını bildiğim ve yemek zorunda olduğum için hiç kaygı taşımadan yedim... Öğleden sonra hareket ettik. Her tarafta bir bahar havası. Çiçekler açmış, ışkın denen bir ot çıkmış. Dersimli olan yoldaşlardan yemesini öğrendik. Ekşi bir tadı var, bazılarını da acı. Bahar havasını ta hücrelerimizde hissediyoruz. **Artık gerillayız** ve de Munzurlara doğru yola çıkıyoruz... Oduka mutlu görünürüz. Biz mutlu olmayalım da kim olsun? Munzurlarda silah çatacağız, tıpkı o türkünün sözlerindeki gibi... Ama bunun o kadar da kolay olmadığını kısa zaman sonra öğrendik. İki saatlik yürüyüşten sonra karlı alana vardık. Öncümüz **Mehmet Zeki** yoldaş - bir hain tarafından bizi aldıkları ilk yerdeki mağarada şehit edildi- artçımız ise Rıza yoldaş. Grup otuz beş kişi. Akşama doğru Erzincan'dan Munzurlara devrilenen o meşhur Zine Gediği'ne varıyoruz. Her taraf sis. Önce karla karışık yağmur yağıyordu, sonra kara döndü. Alttaki kar bir metre var. Yeni yağın karla birlikte eski kar yumuşuyor. Bata çıka ilerliyoruz. Önce eğlence gibi geliyor. Yoldaşlarla eğlenerek, birbirimize kartopu atarak ilerliyoruz. Ama zirvelere tırmanmaya başladıkça işin rengi değişiyor. Grup kopuyor. Bağıra çağıra buluşuyoruz. Ayaklarının yapısından kaynaklı paytak paytak yürüyen, normal koşullarda yürümekte bile oldukça zorlanan, buna rağmen bu zor koşullarda müthiş bir iradeyle yürütmeyi öğrenen **İsmail yoldaşı** bu vesileyle anmak gerekir. (Yoldaş, Pozvenk çatışmasında şehit düştü.) Ben bu tip zorluklardan fazla etkilenmiyorum, hatta biraz da hoşlanıyorum. Ama bu durum uzun sürdükçe işin rengi değişmeye başlıyor... Gece saat 11:00, ama biz gideceğimiz yere gidememişiz. Sonradan öğrendiğime göre yolu kaybetmişiz ve tekrar Erzincan tarafına, diğer taraftan

Mercan Vadisi'ne doğru dönmüşüz. Tekrar geri dönüyoruz ve biz bahar yüzü gerilla adayları bu ilk sınavdan yorulmuş bitkin haldeyiz. Rıza yoldaş bir o tarafa bir bu tarafa, bir en önde, bir en arkada, zorlananlara yardım etmek için koşuşturuyor. Sonra kayalık bir alana geliyoruz. Rıza yoldaşla Mehmet Zeki yoldaş, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlar. Burada mağara varmış. Ama ayı olabilmiş, onun için önce mağaraya ateş edilecek. Gerillalar geri çekiliyor ve Mehmet Zeki yoldaş ateş ediyor. Bekleniyor, ayı çıkmayınca mağaralara gerillalar yatmak için dağıtılıyor. Ama kimsenin uyuyacak hali yok. Birinin midesi bulanıyor, birinin başı ağrıyor, birinin sinüziti ya da migreni azıyor vs. Bakıyorum Mehmet Zeki yoldaş atmış parkayı damlanın altında yatıyor. Benim midem bulanıyor. Bir taraftan kendimle uğraşırken, diğer taraftan da düşünüyorum. Önceden fiziksel zorluklar bana pek önemli gelmiyordu. Fakat şimdi görüyorum ki durum hiç de öyle değil. Ondan da kötüsü bu durumun başka şeyleri sorgulaması, yani **'yapabilecek mimim'** diye düşündürmesi. Bununla uğraşıyorum ama pes etmiyorum. Tekrar buraya niçin geldiğimi sorguluyorum. Halk geliyor gözlerimin önüne, yoksulluk geliyor, en başta da ailemin çektikleri. Evlere temizliğe giden annemin dönüşünü bekleyişimiz... 12 Eylül'de komşularımızın bir bir ortadan kayboluşu, üniversitedeyken y a ş a d ı ğ ı m maddi zorluklar, gösterilerde polisten yediğim coplar, Ankara'nın m e ş h u r

DAL'ı ve Kürtlerin çığılığı geliyor aklıma... Yaşadığım bu ve benzeri durumlar beni güçlendiriyor. Ama o gece bir türlü bitmek bilmiyor. Sonuçta **'proletaryanın zaferiyle'** gün ağarıyor. Sanki benim çelişkilerim gibi bir çelişki de havada yaşanıyor da ve oradaki çelişki de proletaryanın zaferiyle sonuçlanmış gibi sabahleyin akşam ki fırtınadan hiçbir eser kalmamıştı. Sabah güzel bir güneş doğuyor. Biz de kayalığın kenarındaki çarçur otlarını yakarak ısıtıyoruz. Sonra komutan yoldaşlar, biraz moral vermek için olsa gerek, karşıda bir kaya gösterdiler ve herkesin beş mermi sıkmasına izin verdiler. Ve elimdeki silahla ilk kez ateş ediyorum. Gece yaşadıklarımın sonra fena da gelmedi hani. Bu ilk sınamadan yanlış hatırlamıyorsam üç yoldaş kaybederek çıktık. Yani üç kişi mücadeleyi bıraktı...."

Devam edecek

Gerillanın Kaleminden...

Uzunca bir süredir gözleri usul usul yağan karda, kulağı televizyonda havanın düzeleceğine dair bir haber bekliyordu. Onun beklentisine inat, kar ve soğukla ilgili haberler gündemi işgal etmeye devam ediyordu.

"Kar gerçekten de faşistmiş" dedi kendi kendine. Bu sözün her kış gerillada çokça tekrar edildiğini duymuştu. O zaman ne demek istediklerini kavrayamasa da, şimdi daha iyi anlıyordu. Yerinden kalkıp biraz volta attıktan sonra, kanalları taraymaya başladı. Kafasını toplayamıyor, düşünceler arasında oradan oraya gezinip duruyordu.

Düşüncelerinden sıyrılıp Ocak ayının son haftası yani **Parti ve Devrim Şehitleri Haftası** üzerine düşünmeye başladı. Bu kapsamda bir toplantı yapılmış ve yapılabilecekler kararlaştırılmıştı.

Hedef olarak **Malatya Valiliği** seçilmişti. Düşmanın Kürt halkına yönelik imha, işkence, zorla göç ettirme, gözaltında kaybetme, tecavüz; neredeyse yüzyılı bulacak inkar, yok sayma, asimilasyon, kısacası bir halkı hem fiziksel hem de manevi olarak yok etme politikalarının uygulama merkezleri ve uygulayıcıları partimizin hedefleri arasındadır. Tüm kirli işler devletin bu resmi kurumlarında, resmi ünvanlı kişilerce yapılmaktadır. İşte bu nedenle özellikle de Türkiye Kürdistan'ında bulunan bu kurumlar ve kişiler hedeflerimiz arasında ilk sıralarda yer almaktadır. Bunlardan biri de Malatya Valiliği'dir.

"**Türkiye'de Zo (Ermenileri) diyenleri temizledik. Lo (Kürtler) diyenlerin köklerini de ben temizleyeceğim**" diyen **Sakallı Nurettin Paşalar**dan devralınan ırkçı-şoven düşüncenin daha doğrusu düşüncesizliğin mirasçıları bugün aynı ruh haliyle Kürtleri katletmeye devam ediyor.

Mahmut Esat Bozkurt'un şu açıklamaları insan olan herkesin kanını donduracak cinsten değil mi? "Biz Türkiye denen dünyanın en hür ülkesinde yaşıyoruz. Mebusunun inançlarından bahsetmek için buradan daha müsait bir ortam bulamazdı. Onun için hislerimi saklamayacağım. Türk bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardı; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı. Dost ve düşman, hatta dağlar bu hakikati böyle bilsinler." İşte bu sözler, Türk hakim sınıflarının Kürtlere ve Kürt sorununa bakışının en yalın ifadesidir. Bunları söylemekten ve buna uygun davranmaktan hiç çekinmediler. Dün Bozkurt, bugün Hakkari valisi...

Şemdinli'deki olaylar üzerine faşizan bir ruh hali ile pervasızca yaptığı açıklamaları halkın öfkesine çarpan ve "**Vali istifa**" sloganlarıyla Hakkari'den def edilen **Vali Erdoğan Gürbüz**, yeni atandığı Tokat'ta **TKKO**'cuların "**hoş geldin**" bombalarıyla karşılanmıştı. Biz de özel bir kararnameyle merkezden Malatya Valiliği'ne atanan, sistemden gedikli bürokratlarından, **H. İbrahim Daşöz**'e böyle bir "**karşılama töreni**" için tüm hazırlıklarımızı yaptık.

Düşüncelerimizin hesabını sormak, uğruna şehit düştükleri davayı geliştirip büyüteçimize sözü müdür eylemlerimiz. Onlar ki eşitliğin, özgürlüğün hakim olduğu bir dünya için bedel ödemekten çekinmediler. Dağ başlarında son mermisine kadar çatışırken; dar ağaçlarında cellatların suratına özgürlük sloganları haykırırken; ölüm oruçlarında bedenlerini hesapsızca ölüme

"Bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürece, yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"

yatırırken, zindanlarda, işkencehanelerde sır veremeyip ser verirken; faşizmin yüzü gibi karanlık dehlizlerde "**kaybedilirken**" yaşamaya devam edeceklerini çok iyi biliyorlardı. Ölecek yaşamak ve yaşatmak onlara özgüydü çünkü. Ölen sadece bedenleriydi. Uğruna şehit düştükleri düşüncenin tohumları kara başkaldıran kardelenler gibi sürgün vermeye devam ediyor her yandan. Çünkü üretene, yaratanlara, çoğaltanlara, güzelleştirenlere yapılan tarihsel haksızlık varlığını sürdürüyor. Devrimin sıra neferleri bu haksızlık ortadan kaldırılana kadar yaşayarak ya da ölecek bu kavgayı sürdürüyorlar/sürdürecekler. Egemenler, bu kaçınılmaz sonu bildikleri için eldeki tüm silahlarıyla saldırıyorlar. **Bize düşen görev ise devrimci açıdan görece dezavantajlı olan bu süreçte, görevlerimize dört elle sarılmak, dumanlı havadan yararlanarak ortaya çıkan ve elden geldiğince ortalığı daha da bulandırmaya çalışan kurtların oyunlarını açığa çıkararak dumanlı havayı dağıtmak, zayıflığı, kırılma, tereddütü bir yana bırakarak, militan bir ruhla kuşanmaktır.** Partinin, savaşın ihtiyaçlarına yanıt olmak, zorlu süreçleri omuzlamak, ideolojimizden aldığımız güçle sorunlara kafa yormak, zorlukların üzerine gitmek, hesap sorma bilinciyle gücümüz oranında düşmana darbeler vurmak... Bunlar şehitlerimize layık olmanın somut göstergeleridir. Taktikler, görevler belirlendikten sonra onları her alanda yaratıcı bir şekilde hayata uygulamak militanlara düşüyor.

"Şehit yoldaşların anısına, devimci mücadeleden geliştirilmesi, bu saltanat düzeninin yeryüzünden silinmesi için Ocak ayının son haftasında geleceğe dair umudumuzu, sınıf kinimizi, birliğimizi ve amacımızla bütünleşmiş kimliğimizi en ileri seviyede haykırarak için ileri atalım" diyen önderliğin "**militanlara çağrı**"sı kendisi doğal çağrı olan bu haftada tüm alanlardan yanıt bulacaktı mutlaka. Televizyona olan ilgisinin bir yanını da buydu. Bir ara geçen son dakika haberine dikkat kesildi. "**Trabzon MHP binasında patlama**" haberini okuyunca nefesi kesilir gibi oldu. Evde yalnızdı. Yerinden fırlayarak yakından bir kez daha geçen haberi okudu. Çağrıya ilk yanıt geldi bile.

Trabzon, "**hassas vatandaşın hassas şehri**". 1921'de **Mustafa Suphi** ve yoldaşlarını linç girişimiyle başlayan ve bir daha da linç ruh halinden kurtulamayan "hassas" şehir. Yakın zamanda Mersin'deki bayrak provokasyonunun ardından ilk linç girişimli saldırılar, yine bu ilde yapıldı. Ve en son bildiri dağıttan **TAYAD**'lı devrimciler, önde faşist **MHP**'liler, arkada milliyetçi faşist duyguları devlet tarafından provokasyonlarla, yalan-dolanla sürekli canlı tutulmuş "hassas vatandaşlar" olmak üzere ve devletin kolluk kuvvetlerinin de gözü önünde linç edilmek istendi. Tüm bu olaylarda başrol birçok olayda olduğu gibi devlet tarafından beslenen MHP'li sivil faşistlerindi. Bu saldırıların hiçbirinde failer ne yazık ki "bulunamamıştı", bunların yerine zaten ellerinin altında olan, saldırıya uğrayanlar gözaltına alınmıştı. Çünkü bunlar "**hassas vatandaş**" galeyana getirerek "suç işlemişler"di. Ama devrimci irade onları yani asıl suçluları buldu. Çünkü zaten gün gibi ortadaydılar. Pervasızdılar; çünkü devrimci şiddeti ruhunda ve teninde hissetmeye eli epey zaman olmuştu. Şimdi hissettiler ve hissetmeye devam edecekler.

Bir süre sonra televizyonda ikinci son dakika haberini gördü: "**Rize Belediyesi'nde patlama.**" Artık yerinde duramıyor, kabına sığamıyordu. Evde kimse olmadığı için sevincini paylaşamıyor, ne yapsa heyecanını dindiremiyordu. Bizimkiler her yerden selama durmuştu. İşte örgüt olmak, ortak amaçlar için yürümek, oradaki bizimkilerin acısını, sevincini burada hissedebilmek; faşizme aynı anda kin kuskamak, aynı hedeflere yönelmek, aynı düşünebilmek...

Bir an Rize Belediye Başkanı geldi gözlerinin

önüne. Trabzon'da olduğu gibi, burada da mezar anması yapan devrimciler dönüştürme sivil faşistlerin saldırısına uğramış ve linç girişiminin ardından **Halil Bakırcı** ağzından köpükler saçarak linççilere açıkça destek verirken şöyle demişti: "**Eğer onlar olduğunı bilsem inip ben de vururdum.... Bir daha buraya gelmeye cesaret edemezler. Gelirlerse çok farklı olur.**" İşte bombalarımızla geldik ve gelişimiz tescilli faşistin de ifade ettiği gibi çok farklı oldu ve gelmeye devam edeceğiz.

Üçüncü eylem haberini aldığımda ise artık daha sakindi. Bir bomba da Merzifon Kaymakamlığı'nda patlamıştı. **Merzifon**, Kürdistan şehirlerini andırıyordu. İti-miti, askeri-polisiyle ilçeyi adeta işgal etmişti devletin kolluk kuvvetleri. 5. Ana Jet Üs Komutanlığı bu ilçeye konuşlandırılmıştı. Bu seçimin tesadüfi olmadığını, bütünlüklü bir stratejinin parçası olduğunu hatırlatmaya bile gerek yok. Donanımı için hiçbir "**fedakarlıktan**" kaçınılmamış olan **Merzifon Mekanize Birliği** de yine burada bulunuyor. Kendilerince önemli gördükleri operasyonlarda özellikle de Türkiye Kürdistan'ına yönelik hareketlerde buradaki gücü kullandıklarını biliyoruz. Halktan aldıkları vergilerle yine halkın üzerine -özellikle de Kürt halkının- ölüm kuskamak için ne kadar çok "**çalıştıkları**" zaten biliniyor. Yıllardır bu bölgede bir sülük gibi halkın emeğini sömüren, devrimcilerin kanına girenlere hesap gününün yaklaştığı hatırlatılmıştı bu eylemle.

O bunları düşünürken kapı çaldı. Yoldaşlar gelmiş olmalı diyerek fırladı yerinden. Kapıyı heycanla açtı. Hızlıca içeri giren yoldaşların gözleri gülüyordu. Sarıldılar onlara. "Her halde duydunuz, yoldaşlar bizden önce davrandı, uzaklardan gelen selamları sıcağıktı. Yarın hemen biz de harekete geçmeliyiz, yoldaşlar bizden selama yanıt bekliyor" dedi.

İçeri geçtiklerinde daha oturmadan Murat hayıflanmış bir ifadeyle: "Evet eylemler güzel ama Parti ve Devrim Şehitleri Haftası'nda direkt yoldaşların hesabını sormaya yönelik bir şeyler olsaydı daha iyi olmaz mıydı?" dedi. Sorumlu yoldaş yerine oturduktan ve gülen gözleriyle onu süzdükten sonra: "Hayır yoldaş küçük düşünüyorsun, geniş bakamıyorsun. Oralarda yapılan saldırılar sadece devrimci dostlarımıza değil tüm devrimcilere, devrimci düşünceye yapılmıştır. Bu pervasızlık, tüm devrimci camiaya ondan da öte halka yapılmıştır. Bu pervasızlığa, bu saldırganlığa, linç ruh haline bir dur demek, devrimci iradenin gücünü, yapabileceklerini bu paçavralara göstermek devrimci bir sorumluluktur. Şehitlerimizin uğruna canını verdikleri davaya, düşüncemize saldırılırken, militan bir ruhla karşı koymak, bugün bizler için şehitleri anmanın en güzel biçimlerinden biridir. Eğer şehit yoldaşlarımız yaşıyor olsaydı, aynı şeyi yaparlardı. Kaldı ki biz devrimci dayanışma için de eylemler yapabiliriz. Ve bugün buna çok daha fazla ihtiyaç var. Geçmişte buna çok daha büyük önem verilirdi. **Sinan Cemgillerin** ihbarcasını cezalandıran **İbrahim** değil miydi? **Mahir** ve yoldaşları **İsrail Başkonsolosunu** Denizlerin idamını engellemek için kaçırmadılar mı? Örnekleri çoğaltabiliriz." dedi.

Onaylayan bakışlarla yoldaşını süzerken başka bir şey söylemeyi gereksiz buldu. O konunun bir an önce yapacakları eyleme gelmesini bekliyordu. İlk defa böyle bir eylemin sorumluluğunu alacaktı. Heyecanlıydı. Diğer yerlerden gelen bomba seslerine buradan da bir yanıt verilecekti ve bu yanıtta onun önemli bir payı olacaktı. İstihbarat daha önce yine kendisinin sorumluluğunda yapılmıştı. Kendisi de Kürt'tü. Bu eylemle hem yoldaşlarına hem de Kürt halkına bir selam yollanacaktı. Bu da kendisini ayrıca heyecanlandırıyor.

Herkesin gözlerinin içi gülüyordu ama en çok da onun. Diğer yandan da "yapabilecek miyim, başarabilecek miyim?" soruları beynini meşgul ediyordu. Çünkü sorumluluk almak onu kor-

kutuyordu. Ama korkmadan, çekinmeden, kaygılanmadan, halkımızın deyimiyile "**yürek tuz öğütmeden**" öğrenilemez, başarı elde edilemezdi. Hele de devrimci yaşamda bunlar yaşamın doğal birer parçasıydı.

Evden çıkacakları sırada sorumlu yoldaş bir kez daha yapılması gerekenleri tekrar etti. Tekrar tekrar hatırlatmaktan çekinmiyordu çünkü biliyordu ki "Karargahta yapılan her hata, görülmeyen her eksiklik cephe boyunca da sürer"di. Yoldaşlar dedi son kez: "Sun Tzu'nun ünlü lafını sakın unutmayın. '**Gerçek koşulları öğrenirsen kimin kazanacağını da bilirsin**' diyor Sun Tzu. Siz gerçek koşulları kendiniz görüyorsunuz. Gerçeğin görüldüğü gibi olmadığını, o şatafatlı güç gösterisinin altının aslında boş olduğunu, hiçte göründükleri kadar güçlü olmadıklarını, devrimci irade karşısında ise hepten güçsüz olduklarını pratiğinizden biliyorsunuz. Bir çok yerde böyle olduğuna emin olabilirsiniz. Yoldaşlar, uzun zamandır süren sessizliğe bu cepheden de bir ses vermek, Kürt halkının acılarını paylaşmak ve bu acıların hesabını sormak, şehitlerimizin bizerettiği mücadeleye bayrağını daha da ileri taşımak görevi omuzlarınızda. **TKP/ML** militanlarına yakışan bir duruşla, tarihsel sorumluluğunuzu, parti ve devrim şehitlerini bir an bile akıldan çıkarılmadan, misyonunuza uygun davranacağınıza ve başaracağınıza inanıyorum."

Bu sözlerin ardından yola koyuldular. Valiliğe yaklaştıkça heyecan artıyordu. Gözleri önce dışarıda nöbet tutan askerlere takıldı, sonra da içeride bekleyen polislere. Demek ki sadece polis koruyamıyordu Valiliği ki, bir de askerle güçlendirmişlerdi. Türkiye Kürdistan'ının birçok ilinde olduğu gibi burada da gizli olağanüstü hal uygulanıyordu. Ne tarafa dönseniz resmi üniformalı birileriyle karşılaşsınız. Valiliğin çevresinde ise "**güvenlik**" önlemleri çok daha yoğun. Ama ne fayda biz buraya girmeye karar vermiştik ve girecektik.

Dışarıda kendisi, kapıya yoldaşları ise diğer tarafa yönelmişti. Kapıya vardığında heyecanının azaldığını fark etti. Gerilla anılarından birinde: "**Her şey silahların patladığı ana kadardır, ondan sonra heyecan falan kalmaz**" şeklinde bir cümle okumuştum. Kendisi de benzer bir durum yaşıyordu. Hemen sıyrıldı düşüncelerinden. Askerleri ve polisleri geçtikten sonra rahat bir nefes aldı, iş tamamdı artık. Bomba düzeneğini kurarken patlama anını getirdi gözlerinin önüne, heyecanlandı bir an. İşini bitirip çıkmak üzereydi geri dönüp bir kez daha kontrol etti düzeneği. Kendi hatasından dolayı bir olumsuzluk olsun istemiyordu. Çünkü burada sadece bomba değil, halkın öfkesiyle bütünleşmiş sınıf kını, düşenlerin hesabını sormanın yarattığı coşku da patlayacaktı. Daha önce eş zamanlı yapılmış olan Trabzon MHP, Rize Belediyesi ve Merzifon Kaymakamlığı eylemlerinin üstüne bu eylem de eklenince ....

Valilikten çıkıp yoldaşlarıyla buluştuğunda sadece "**tamam**" diyebilirdi. Gerisini gözleri anlatıyordu zaten. İşin bu kadar çabuk bittiğine inanamıyorlardı. Hızla uzaklaştılar. Yürürken derin düşüncelere dalmıştı.

Her sürecin özellikleri farklı olduğu için yapılması gerekenler de farklılık taşır. Sürecimiz zorlu ve yükümüz ağırsa; ideolojik olarak daha sağlam, daha kararlı, daha militan bir duruş sergilemezsek süreci tersine çeviremeyiz. Kitlelerin katılımı geri düzeyde olduğuna göre, bizde bu gerçekliği göz ardı etmeden ama bu gerçekliğe esir de olmadan planlama yapmalıyız. Süreçte müdahaleci olmak, edilgen kalmamak, yönlendirmek ve değiştirmek için devrimci bakış açısından, devrimci ruh halinden taviz vermemek gerekiyor. Bu da zorlu bir iştir ve güç gerektirir. **Ama unutmayalım, biz gücümüzü tarihsel haklılığımızdan alıyoruz. Ezen ve ezilenin olduğu yerde güçler arasındaki muazzam dengesizliğin her zaman var olacağını da akıldan çıkarmadan düşünmeli buna uygun şekillenmeliyiz.**

Murat'ın dürtmesiyle sıyrıldı düşüncelelerinden. **"Biz bu yönlü mütevazı bir adım attık"** dedi kendi kendine. Murat "anlamadım" dercesine bakınca "sonra anlatırım, gidelim" dedi. Evde Murat'ın hatırlatması üzerine düşüncüklerini bir çırpıda anlattıktan sonra: "Biliyormusun" dedi. "Sanırım gerilla anılarında okumuştum. Gerilla biraz geri çekildiği zaman düşman çekirge sürüsü gibi dağılıyormuş ormana. Ama gerilladan bir eylem ya da müdahaleyle karşılaştığında ise hareketini kısıtlıyor, öyle istediği her yere dalamıyor, gideceği zaman da çok daha kalabalık ve daha çekingen hareket ediyormuş. Bu kural her yerde geçerli aslında." diyerek sürdürdü konuşmasını.

Diğer alanlarda yapılan eylemler ve kendisinin bizzat sorumlu olarak katıldığı eylemin ardından canlılığı, coşkusu artmış, yerinde duramaz olmuştu. İş yapmaktan değil ama sorumluluk almakta geri duruyordu. **"Yapabilir miyim?"** kaygısı bazen yapabileceklerinin önüne geçebiliyordu. Fakat bu eylemi yapabileceğini dahası yapması gerektiğini biliyordu

ve kendisini önermişti. Eylem yapmak devrimci mücadelenin sadece bir parçası olsa da, özel bir yeri vardır devrimciler için. Hesap sormanın, bedel ödetmenin en yalın biçimidir. O da, yarınlara yürüyüşün zorlu yolculuğunda düşenlerin, bedel ödeyenlerin hesabını sormanın, kitlelerle birlikte ve onlar için yüründüğünün somut ifadelerinden biri olan böyle bir eylemin parçası olarak haklı bir onur duyuyordu. Kendine olan güveni artmış yapabileceklerinin düşündüğünden daha fazla olduğunun farkına varmıştı. Yeni görevler için kendini daha istekli hissediyordu.

Bu coşkulu ruh haliyle gittiği görevlerden birinden dönerken, biraz ısınıp bir çay içmek için girdiği çayevinde çayını yudumlarken yan masada oturan genç çiftin konuşmalarına kulak misafiri oldu. Delikanlı **"bu aralar ne çok patlama oldu böyle, neler oluyor anlamadım, bak bugün de Adana Türk Amerikan Derneği'nde bomba patlamış"** dedi. O ana kadar sesi kısık olduğu için fark edemediği açık olan televizyona yöneltti bakışlarını. Ay-

nı anda çayevinin sahibi de fark etmiş olacak ki ses verdi televizyona. Televizyona bakarken heyecandan kalbi küt küt atmaya başladı. Sadece **"ellerinize sağlık yoldaşlar"** dedi içinden. Daha birkaç gün önce Adana Çocuk Şube Müdürlüğü yine **TKP/ML** militanlarının bombalarına hedef olmuştu. Çocuklara özellikle de Kürt çocuklarına yaptığı işkencelerle teşhir olan bu karakol da kaçınılmaz sonda kurtulamamıştı. Çayevi sahibinin yorumuyla gülümsemekte olduğunu fark edip toparlandı. Orta yaşlı bir adam olan çayevi sahibi: **"Elderiniz dert görmesin çocuklar. Ama öncelikle derneğe değil de Amerikan askerlerinin bulunduğu yerlere tonlarca bomba koyup işkencecileri paramparça edin ki bizde size dua edelim"** diyordu.

Bu tip eylemlerde hiç istemediğimiz halde bazen halkımızın zarar gördüğü ya da yaralandığı oluyor. En büyüğünden en küçüğüne attığımız her adımda halkın zarar görmemesi için azami çaba sarf ediliyor. Partimizin 34 yıllık tarihi buna tanıklık. Burjuva medyada

bunu çok iyi bilmesine rağmen çarpıtmaya, devrimcileri terörist gibi göstermeye devam ediyor. **"Bombarın gece patlaması büyük bir faciayı önlendi"** ya da **"okulların tatil olması can kaybını önlendi"** gibi haberlere hemen her eylem sonrası rastlarız. Oysa gündüz yapıldığında çok daha etkili bir eylem olabileceken ve direkt düşmana kayıp verdirme olanağı varken o bombarın saati halk zarar görmesin diye geceye ayarlanmıştır zaten. Ya da çocukların zarar görmemesi için özellikle okulun tatil olduğu zaman seçilmiştir. **Hedefimiz birlikte özgür yarınlara yaratacağımız halkımız değil; direkt sistemin kendisidir.**

"Ölenler dövüşerek öldüler/ güneşe gömüldüler/ vaktimiz yok onların matemini tutmaya" diyor şair. Matem tutmuyoruz, yarınlara yürüyor ve faşizmden hesap soruyoruz.

"Faşizmden hesap sormak; bombalarını, silahlarımızı kullanmaktır. Bitiremeyecekleri bir düşmanla karşı karşıya olduklarını onlara korkusuzca göstermeliyiz. **Bu kavga da kazanan biz olacağız."**

PUSULA

PARTİLİ YAŞAMDA KAVRANMASI VE UYGULANMASI GEREKEN ZORUNLULUKLAR!

Parti Öncülük

Siyasal iktidar mücadelesinde örgüt, örgütlülük bir ihtiyaçtır. Hem de sıradan bir ihtiyaç değildir. Yaşam için hava ve su ne ise, tepeden tırnağa kadar militarizmle şekillenip örgütlenmiş faşist burjuva-feodal egemenlik sistemlerini yerle bir etmek için, örgüt ve örgütlülük de o kadar gereklidir. Elbetteki örgüt siyasal iktidar mücadelesi için sadece bir araçtır, eğer bu araç amaç haline dönüştürülürse, bu bir sapma olur. Aracın, amaçtan bağımsızlaşması, sınıf mücadelesinin devrimci ilerleyişi açısından kabul edilemez.

Devrimin kumandasını elinde bulunduran sınıf bilinçli proleter öncü, kitleleri kendi bayrağı altında toplamadığı müddetçe devrim bir hayal olmaktan öteye gitmez. Kitleleri örgütlemek, kitlelerin somut sorunlarına uygun politika belirleyip ona uygun bir pratik adım atmakla olur. **Çünkü, öncülük yol göstermeyi ve öngörüleri içerir.** Öncülük, kitleleri somut sorunlar üzerinde fikir üretme, tartışma sürecine katma, yani onları kavranın birer öznesi haline getirme becerisini ve taktik ustalığını göstermeyi içerir. Öncülük salt söyleyen değil, söylenenin hangi taktik araç ve örgütlenme mekanizmalarıyla yapılacağını da ortaya koymaktır. Eğer söylenenler uygulanmıyorsa/yapılmıyorsa bunun nedenlerini araştırıp ortaya çıkarmak ve ön açıcı olmak için ideolojik, politik, örgütsel planda gereken tedbirleri almak, öncü olmanın varlık gerekçesidir.

Örgütlülük, özgürlüğü sınırlama aracı değil, bilakis bireye özgüven kazandıran sorgulama, soru sorma becerisini ve yeteneğini kazandırma aracıdır. Örgütlülüğün gelişmeyi, özgür düşünmeyi kösteklediği, özgür düşünce ve yaratıcılığı öldürdüğü tezi burjuva bir tezdır. Elbetteki burada sözünü ettiğimiz örgüt kendi içinde demokratik-merkeziyetçilik ilkesini uygulayan, haklar ve görevler noktasında gereken hassasiyeti gösteren, irade ve eylem birliği olan proletaryanın sınıf bilinçli öncü örgütüdür. Kuşkusuz her örgüt üyesi, haklar noktasında ortaya koyduğu titizliği görevlerini yerine getirmede de ortaya koymak zorundadır. Çünkü haklar görevlerle birlikte vardır. Ve tüm bunlar örgüt tüzüğüyle belirlenir. Örgütlü olma isteğini ve iradesini ortaya koyan herkes bu yükümlülüğü ve sorumluluğu taşımak zorundadır.

Bir parti veya o partiyi yönlendiren önderlik için kolektif aklın kullanılması, yapılan tüm çalışmalarında enerjisini ve gücünü merkezleştir-

mesi politikası başarı için olmazsa olmazdır. Örneğin, bir parti tüm gücünü ve enerjisini belirlediği hedeflere yöneltme temelinde bir merkezileşme yaratmazsa, orada ortaya bir çözüm gücü çıkaramaz. Ve belirlenen hedefler de ya belirlenmiş olmakla kalır ya da değiştirme, ilerletme gücünden yoksun kalır. Değiştirme gücünden yoksun kalan bir söylem sınıf savaşımı için bir anlam ifade etmez. Söylemler sınıf savaşımı için ancak teori ile pratiğin uyumuyla anlam kazanır.

Disiplin, eleştiri, özeleştirme, fikir üretme, inisiyatif geliştirme vb. tüm sorunlar parti yaşamında olmazsa olmazlardır. Parti disiplini ihlal edilerek parti için iyi şeyler yapılamaz.

Parti disiplinini sıkıcı bulup kendi başına hareket etme, iş yapma pratiğine yönelip hala, kolektifin bir parçası olduğunu iddia etmek, eğer bir kavrayışsızlıktan kaynaklanmıyorsa, tek kelimeyle örgütlü yaşamla alay etmektir. Çünkü, **"ben partiliyim"** demek, örgütlü yaşama dair ortaya bir irade koymaktır. Ve disiplinsiz bir duruşla, ortaya konulan iradenin arkasında duramaz. Verilen söze sadık kalınmaz.

Partili yaşam, parti disiplinine uymayı, kurallara uygun olarak eleştiri, özeleştirme silahını kullanmayı içerir. Yani her partili, her parti militanı parti hukukuna uygun olarak eleştiri yapma ve yine bir militan olmanın sorumluluğu gereği hatalarına karşı özeleştiril bir tutum takınması gerekir.

Elbetteki parti hukukunu ve sorumluluğunu dışlayan/taşımayan her eleştirinin etki gücü zayıftır, amaca da hizmet etmez.

Peki parti hukukuna uygun ya da sorumluluk taşıyan eleştiri ne anlam ifade ediyor? Eleştiri ve özeleştirinin yerinde ve zamanında yapılmasını, eleştiriyi direkt muhataplarına yaparak her türlü dedikodu tutumundan uzak durmayı içerir. Sorumluluk taşıyan eleştiri, eleştirdiği komiteyi, bireyi yıpratmayı, teşhir etmeyi değil, tam aksine yanlışları gösterip düzeltme ve doğruları hakim kılarak, kolektif iradeyi güçlendirir. Bireylerde ve kolektif iradede yanlışların düzeltilerek doğruların gelişmesine hizmet etmeyen her eleştiri boşa harcanan bir çabadan başka bir şey değildir. Eleştiriyi bir bastırma aracı olarak kullananlar, eleştirinin amaçları noktasında bir eğitime ihtiyaçları oldukları bir gerçektir. Açık olan diğer bir olgu ise, eleştiri ve özeleştirme silahının doğru bir tarzda işletilmesi, partinin savaş içindeki düzeyinden, sahip olunan kadro ve militanların devrim ve sosyalizm mücadelesi

karşısındaki duruşlarından bağımsız değildir. Çünkü doğru bir eleştiri ve hatalar karşısında tereddüt edilmeden verilen bir özeleştirme, mücadelenin ilerlemesine, yoldaşlık ilişkilerinin daha da pekişmesine yol açar. Bunu yapmak da yüksek bir sorumluluk duygusunu gerektirir.

Peki yaşamın merkezine mücadeleyi koymayan, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak algılamayan, yoldaşların hatalarını düzeltme sorumluluğunu ve bilincini taşımada problemlili olan bir düşünüş tarzı bu silahları kullanmada doğru pratik bir duruş sergileyebilir mi? Bu soruya tereddütsüzce evet demek mümkün değildir. İşte demokrasi adına, yaman eleştiricilik adına meşru zeminde yapılamayan ya da yapıcı değil, yıkıcı bir işleve sahip olan tüm eleştiriler bu problemlili kavrayışının ürünüdür. Ve meşru zeminde dile getirilmeyen her eleştiri, dedikodu kültürünün ürünüdür. **Dedikoduculuk, devrimci eleştiri kültürüyle ve demokrasiyle bağdaşmaz.**

Sınıf savaşımında tüm militanların yapıcı, yerinde ve zamanında yapılan eleştirilere ihtiyacı vardır. Bugün bu ihtiyaç daha ileri düzeyde kendini hissettirmektedir. Doğru temelde yapılan eleştirilerde ısrarlı olmak olumlu sonuçlar getirebilir. Eleştiriyorum, eleştiriyoruz ama bir şey değişmiyor diyenler, eleştirilerini ve eleştiri silahını kullanmada izledikleri yöntemleri her seferinde gözden geçirmelidir. Eleştiride yöntem zenginliğini yaratmak, olumlu sonuçlar elde edilen pratikler üzerinde daha bir derinleşmek olması gerektirir. Tecrübelerden yararlanmak, tecrübeleri doğru tarzda yorumlamanın adı ve anlamı da budur. Bizim yapmamız gereken de bu olmalıdır.

"Evet, gerçekten de gözleriniz geleceğe dönük bir şekilde savaşmalısınız. Bunu yapabilmek için içimizdeki en iyi şeylere hitap etmeli, son elli yılda Çin'de Kızıl bayrağın simgeleştirdiği umudun tekrar tekrar canlandırılması, arzu ve cesaretin körüklenmesi, neşe ve hiddet duygularının ayaklandırılması, sevmek ve nefret etmek için çağında bulunulmalıdır. Mao Zedung kısaca, devrimin bir ihtiras dramı olduğunu ifade eder" (Çin Kültür Devrimi Tarihi)

Evet, içimizdeki en iyi şeylere hitap etmeliyiz. En kötü koşullarda dahi sınıf savaşımının kaçınılmazlığına ve sınıf bilinçli proletaryanın zaferine inanmalıyız. Düşmana nefret, sınıf dostlarına ve emekçilere karşı güven duymak, onları sevmek tamamen sınıfsal ve ideolojik bir duruş sorunudur. Kitlelere güvenlerini yitirenler, ne içindeki iyi şeylere hitap edebilirler ne de yarınlara, yaşatılan iyi ve güzel şeyleri görüp hatırlayabilirler. Çünkü onların kalbi umuttan yana değil, umutsuzluktan yana çarpıyor. Gözleri iyi şeyleri değil, hep kötü şeyleri görmekle meşguldür. Sınıf savaşımı bu tür karamsar ve umutsuz düşünüş sahipleriyle yol almaz. Sınıf savaşımı başarı ve zaferi hayal olmaktan çıkarma cesaretine sahip olan militanlarla yürütülür.

Evet, yarının başarısını bugünden güvence altına almak için, bugünün sorunlarını çözmeye aday ve yarının teminatı olacak kadroları sınıf

savaşımı içinde yaratmak bugün öncelikli görevlerden biridir.

Çünkü, doğru bir politika belirlemek tek başına yetmez. Doğru politikayı anlamlı kılacak ve maddi güce dönüştürecek olan kadro ve ileri militanlardır. Doğru politika kendi kadrosunu yaratır tezi elbette doğrudur. Ama yaratma sürecine köprü olarak asgari düzeyde öncü kadro ve ileri militanın ilk hamlede olması da zorunludur.

Yani doğru politikayı kiminle uygulayacağız? Kiminle hareketsizliğe hareket kazandıracacağız? Devrimi kiminle beyinlerde iktidar yapacağız? Kiminle moralsizliğe moral, cesaretsizliğe cesaret kazandıracacağız? vb. Bunları söylemekle her şeyin bir avuç kahramanla hal olacağını söylemiyoruz. Ama ideolojik kırılmaların yaşandığı, devrim ve sosyalizm davası karşısında tereddütlerin olduğu bir ortamda, yetmişlerin devrimci kahramanlığına ihtiyaç vardır. Kavga-yı yaşamının merkezine oturtan, özveride sınırlı tanımayan militanlara ihtiyaç vardır. Unutmamak gerekir ki böylesi süreçlerde herkes, aldığı talimatla görevlerine namludan fırlayan mermi gibi sarılmıyor. Tam aksine böylesi süreçlerde bu özelliklere sahip olan militanların sayısı azdır. Ama etki güçleri fazla olacağı kesindir, sessizliği bozacak, mücadele alanlarında kızıl alevleri tutuşturacak olan da bu ideolojik donanıma sahip olan kavganın hesapsız militanlarıdır.

Kitleleri harekete geçirecek olan da bu güçtür. Çünkü kitleler bu propaganda ve ajitasyonu yürüten, haksızlığa ve adaletsizliğe karşı namluda huzursuz olan mermi kadar huzursuz ve asi olan militanların gözlerinde kendi özgür geleceğini görür. Sağlam ve pratikleri uyum içinde olan her militanın söylemlerinin etki gücü kitleler içinde büyüktür. Yani, tüm mesele inanmak ve inandırmak da. İnandırmayan zaferin müjdecisi değil, bozuncusu olur. İnançsızların ve bozuncuların yoğun olduğu bir süreçte, sınıf mücadelesi kurak bir bahara benzer.

Sınıf savaşımı kurak baharlar da yaşayabilir, yaşamıştır. Ancak değişim sürekli, hareket daimidir. Sürmekte olan sınıf kavgasının ilerleyişi ezenlerle ezilenleri birbirinden ayırıyor. Ezilenlerin öfkesi ve kini birikmeye devam ediyor. Devrimci militan görece durgunluğun içindeki bu hareketliliği bilerek hareket eder. Ezilenlerin içindeki isyan duygusunu hissederek yaşar. Kurak baharların kendine duyduğu ihtiyacın farkında olarak sorumluluk taşır, görevlerine tam bir özveriyle sarılır. İşte devrimin kadrosunda bu özellikler vardır. Halk kitleleri devrimin kadrosundaki bu özellikleri görmelidir, yaşamalıdır. İşte ancak o zaman, sınıf savaşımının ilerlerken kaçınılmaz olarak yarattığı çöplükten gelen oportünist sesler işitilmez olur; ancak o zaman geleceğin ışıklandırılmış güzergahı gözlerin içine oturur...

Militan bir hareketin militan birer savaşçısı olmak işte bu yüzden gereklidir...

Fransa'da üniversiteler ve sokaklar işgal altında!

Fransa'da öğrenci grevleri şubat ayından beri sürüyor. Üniversite Öğrencileri Sendikası'nın açıklamasına göre ülke genelindeki 84 üniversitenin 59'unda öğrenciler boykotta.

larına giriş ve çıkış engelleniyor. Bununla birlikte üniversite öğrencileri, liseli öğrenciler, işçiler ve öğretim üyeleriyle birlikte büyük eylemler düzenliyorlar. 7 Şubat'taki eyleme 400 bin kişi, 7 Mart'taki eyleme ise 1 milyon kişi katıldı. 16 Mart'taki eyleme ise polis 350 bin kişinin katıldığı iddia ederken, eylemciler gerçeğin bunun 4 katı olduğunu savunuyor. Eylemler ülkenin dört bir yanında düzenleniyor.

Bu eylemlerin yanında işgal eylemleri de düzenleniyor. Fransa'da 68 hareketinin sembollerinden olan Sarbonne Üniversitesi öğrenciler tarafından işgal edildi. 8 Mart'ta 30 civarında öğrenci tarafından işgal edilen Sarbonne Üniversitesi'ndeki direnişe 11 Mart'ta polis barikatını aşan yaklaşık 600 öğrenci daha katıldı. Sabaha karşı polisin düzenlediği saldırı ile işgal sona erdi. Aynı gün işgale destek için dışarıda toplanan 2 bin öğrenci de polisle çatıştı. Bu Sarbonne Üniversitesi'nde, 68'den sonra gerçekleşen en büyük işgal eylemiydi.

16 Mart akşamı ise öğrencilerle polis arasında çıkan çatışmada polis öğrencilere plastik mermi ve gaz bombalarıyla saldırdı. Eylemci öğrenciler ise saldırıyı molotof ve taşla cevapladı.

Fransa'da toplumsal muhalefet aralıklı olarak patlamaya devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda tüm ülkeyi sarsan göçmen gençlerin isyanı Fransa'yı yangın yerine çevirmiş, tüm baskılara karşın günlerce sürmüş, göçmenler, üzerlerindeki ırkçı baskılara, ekonomik sorunlara isyan etmişti.

Şubat'tan bu yana ise Fransa sokaklarını öğrenciler ve işçiler dolduruyor. Eylemciler yalnızca barışçıl eylemlerle yetinmiyor, üniversiteleri, okulları işgal ediyor, sokaklara barikatlar kurup polisle çatışıyorlar.

Üniversite ve lise öğrencilerini, öğretim üyelerini, işçileri birleştiren temel mesele ise Fransız hükümetinin 8 Mart'ta kabul ettiği CPE adlı yasa. Yasa, 26 yaşından küçük gençlerle 20'den fazla işçi çalıştıran yerleri ilgilendiriyor. Yasaya göre, ilk defa çalışma yaşamına atılan 26 yaşından küçüklerin patron tarafından 2 yıl içinde, gerekçe göstermeden işten çıkarılması mümkün kılınıyor. Hükümet bu yasanın ülkedeki yoğun işsizliğe karşı bir önlem olarak çıkarıldığını savunsa da, bu bahaneler, Fransız halkını inandırmıyor. Fransa halkı, bu yasanın sosyal haklarına yönelik önemli bir hak gaspı olduğu bilinciyle eylemlerine devam ediyor.

Fransa, Batı Avrupa'da işsizliğin en yüksek olduğu ülke. Özellikle gençler arasında işsizlik çok yaygın. Fransa'da her 4 gençten biri işsiz. Bu oran, yoksul semtlere gidildikçe % 50'ye kadar yükseliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu genel ekonomik krizin bir yansıması olan bu durum, Fransız emperyalizmi açısından içinden çıkılması güç bir durum yaratıyor ve çare olarak emekçilerin haklarına saldırılar düzenleniyor.

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac, Fransız Başbakan Villepin'i desteklediğini açıklasa da, başbakanın iyi bir durumda olmadığı ortada. Kamuoyu desteğinin azaldığı başbakan, 16 Mart'taki büyük eylemlerin ardından eylemcilere diyalog çağrısında bulunmak zorunda kaldı.

Fransa'da eylemler ise güçlenerek devam ediyor. Fransa'da benzer bir yasa 1994'de de meclis tarafından kabul edilmiş; ancak öğrencilerle işçilerin direnişleri sonucu 2 ay sonra yürürlükten kaldırılmıştı. Fransa'da gençler bu örneği tekrar yaşama geçirmek istiyorlar.

Ülkede öğrenci grevleri şubat ayından beri sürüyor. Üniversite Öğrencileri Sendikası'nın açıklamasına göre ülke genelindeki 84 üniversitenin 59'unda öğrenciler boykotta. 38 üniversitede fakülte bina-

Nepal'de kuşatma devam ediyor!

Nepal'de Halk Savaşı emin adımlarla zafere doğru ilerliyor. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in hazırladığı plana uygun olarak eylemler başarıyla devam ediyor.

14 Mart'tan itibaren Nepal'in başkenti Kathmandu, Halk Kurtuluş Ordusu tarafından ablukaya alınmış durumda. Gericı rejimin sıkıştığı başkent çevresi gerillalar tarafından çevrilmiş durumda. NKP(Maoist)'in yaptığı açıklamada ablukanın 3 hafta süreceği, 3 Nisan'dan itibaren ise Kral iktidardan kovulana kadar süresiz genel grev ilan edilecek. Genel grev boyunca ulaşım duracak, fabrikalar, okullar, işyerleri kapalı kalacak, büyük kitle eylemleri düzenlenecek.

Basının verdiği bilgilere göre ablukanın 5. gününde başkentte hayat durmuş durumda. Gericı devletin yetkilileri bu ablukanın, geçen yıl 1 hafta süren ablukaya nazaran çok daha sıkı olduğunu ifade etmekte. Gıda, benzin vb. temel ihtiyaç maddelerinde sıkıntı yaşanmaya başlamış durumda. Sebze fiyatları başkentte % 80 arttı. Polisin verdiği bilgiye göre günde binden fazla kamyonun girip çıktığı başkente, ablukadan bu yana yalnızca birkaç kamyon girdi.

Gericı devlet ise umutsuzca yardım arayışına girmiş durumda. Nepal Kraliyetinin bakanları ABD, Çin, Hindistan gibi ülkelerle görüşmeler yaparak yardım arıyorlar. Kraliyetin devrilmesi için Maoistlerle ittifak yapan 7 muhalefet partisi ise, kendi içinde görüş ayrılıkları yaşamakta. Delhi'de toplantılar alan muhalefet partileri abluka ve genel grev konularında anlaşmaya çalışıyor. Gericı devletin İçişleri Bakanı Kamal Thapa ise Maoistlerle işbirliği yaptıkları için muhalefet partilerine karşı zor kullanmaktan çekinmeyeceklerini açıkladı.

Nepal devriminin zaferinin arifesinde saldırılarını yoğunlaştıran NKP(Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu, Nepal halkının yüzlerce yıldır acısını çektiği gericı, zorba rejimden kurtuluşunun garantisi olmaya devam ediyor.

Hindistan'da Maoistler Kızıl Koridor oluşturdular...

Hindistan'da Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde yükselen Halk Savaşı, emperyalizmin ve faşist Hint devletinin gündemine daha fazla girmekte. İki Maoist partinin birleşmesinin ardından taktik saldırıları yoğunlaştıran ve Kızıl İktidarlarını genişleten Maoistler, alternatif bir güç olarak Hindistanlı emekçilerin desteğini daha fazla almakta.

Bununla birlikte, Nepal'de ülkenin büyük bölümünü kurtaran Nepalli Maoistlerin zafere ulaşmasını engellemek amacıyla Hindistan devletinin ve ABD emperyalizminin işgal planlarının daha da netleştiği bu süreçte Hindistanlı Maoistlerin mücadelesi de, Nepal devriminin geleceği açısından önem kazanmaktadır. Bu bilinçle hareket eden Hindistanlı Maoist-

ler etki alanlarını Nepal sınırına doğru genişletmeyi ve bu bölgelerde kurtarılmış bölgeler yaratmayı önüne koymaktalar. Bu planın karşılığını da alıyorlar.

Hindistan devriminin yükselişini yerinde incelemek için kızıl iktidarları ziyaret eden CNN haber ekibinin verdiği bilgiye göre Hindistanlı Maoistler, kızıl iktidarlarının bulunduğu Andhra Pradesh eyaletinden Nepal sınırına kadar uzanan bir Kızıl Koridor oluşturdıklarını açıkladılar. Bu bölgede Dandakaranya Kurtarılmış Bölgesi'ne bağlı Janatana Sarkar Kızıl İktidarı bulunuyor.

Bu kurtarılmış bölge 92 bin kilometrekare genişliği ile Kerale eyaletinin 2 katı büyüklüğünde bir alanı kaplıyor. Dandakaranya Devrimci Halk Komite-

si başkanı Sannu, CNN'e yaptığı açıklamada iktidarlarının Hint devletinden tamamen bağımsız olduğunu, üretimi geliştirmek için tüm halkın kooperatiflerde kolektif bir şekilde çalıştığını aktarıyor. Yine, kurtarılmış bölgeye bağlı 5 bölge sekreterlerinden biri olan Ganish Uyike ise bu bölgeye ilk geldiklerinde 25 kişi olduklarını, orman görevlerinin, hükümetin ve toprak ağalarının sömürüsüne son vererek halk iktidarını kurduklarını, binlerce insanın saflarına katıldığını açıklıyor. CNN ekibi kızıl iktidarda çocukların da örgütlü olduğunu ve oyunlarında dahi gerilla taktiklerini sergilediklerini belirtiyor ve şu yorumda bulunuyor: "Maoistler yalnızca iyi savaşmıyorlar, iyi yönetebildiklerini de kanıtıyorlar."

Miloseviç öldü!

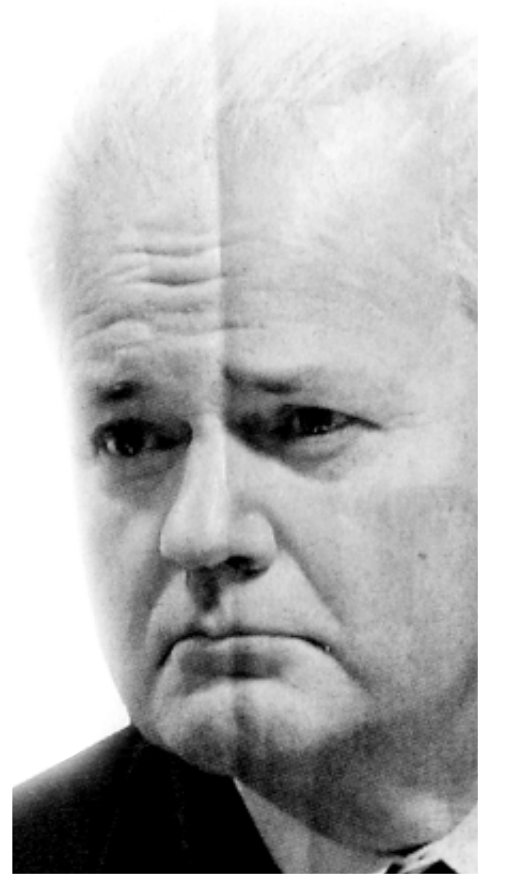
Yugoslavya'nın eski devlet başkanı, savaş suçlarından dolayı yargılandığı Lahey'deki hücrelerinde 14 Mart günü ölü olarak bulundu. Miloseviç'in nasıl öldüğü konusunda çeşitli iddialar ileri sürülse de bu ölümün çeşitli şüpheleri de doğurduğu ortadadır. Miloseviç'in kaldığı Scheweningen Hapishanesi Birleşmiş Milletler'in denetiminde, maksimum güvenli ve yüksek teknolojinin kullanıldığı bir hapishane olarak bilinmektedir. Böylesi bir hapishanede tutuklunun ölümünün nedeninin bilinmemesi küçük bir ihtimaldir.

1999 baharında ABD/NATO kuvvetlerinin Yugoslavya'ya yönelik sürdürdüğü 78 günlük hava bombardımanının ardından gelişen süreçte yakalanan Miloseviç, ABD ve NATO tarafından kurulan sahte bir mahkemede yargılanmaktaydı. Savaş suçlarından dolayı yargılanan Miloseviç'i

yargılayanların künyesine bakıldığında, bu mahkemenin de niteliği anlaşılacaktır. Mahkemenin amacı ABD/NATO'nun Yugoslavya'ya yönelik askeri saldırganlığını meşrulaştırmaktır. Saddam ve Miloseviç davalarında olduğu gibi emperyalistlerin, diktatör oldukları ve savaş suçu işledikleri için kimseyi yargılamaya hakkı yoktur. Çünkü tüm savaş suçları ve diktatörler emperyalist-kapitalist sistemin bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. ABD emperyalizmi geçmişten bugüne işgal ettiği onlarca ülkede yaptığı katliamlar ve yarattığı yıkımlarla dünya halklarının düşmanı olarak teşhir olmuş durumdadır. Yugoslavya'da, Afganistan'da, Irak'ta sivilleri, büyük küçük demeden katleden, binlerce insana Ebu Garib, Guantanamo gibi kamplarda işkence eden, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine azgınca saldıran ABD'dir. Pinochet, Marcos, Mobutu gibi diktatörleri, askeri darbeleri destekleyen ABD emperyalizmidir. Dünya üzerindeki tüm katliamların, soykırımların, açlığın, sefaletin, zulmün kaynağı emperyalistlerdir. Ülkemiz halkı da ABD emperyalizmi-

nin gerçek yüzünü çok iyi bilmektedir. Ülkemizi yarı-sömürge haline getiren, cuntaları destekleyen, üsler açan ABD emperyalizmidir. Ve aynı emperyalist devletler utanmadan kendi çıkarlarını bozan diğer gerici iktidarları, diktatörleri demokrasi, özgürlük adına yargılama cüretini göstermektedir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren halklara, örgütlere, kişilere yönelik saldırganlığına hız vermektedir.

Emperyalistler ve onların borazancıları olan medya ikiyüzlüdür. Miloseviç'in gerici yönetiminin yarattığı yıkımlara, Balkanlardaki savaşların sonuçlarına "üzülerek" Miloseviç hakkında ağzına geleni yazan, onun kasaplığını, halk düşmanlığını, diktatörlüğünü manşetlerde mahkum eden medya, ülkemizde ise Kürt ulusuna ve emekçi halka yönelik uygulanan topyekün saldırı kampanyasının ön cephesinde yer almadan çekinmemektedir. Açık ki, emperyalizmi, faşizmi ve her türden gericiliği yargılayarak tarihin çöplüğüne yollayacak olan enternasyonal proletarya ve onun önderliğindeki dünyanın ezilen halkları olacaktır!

Evrensel Bakış

İRAN GÜNDEMİ VE ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE ÜZERİNE-2

Geçen sayımızda, İran gündemi bağlamında anti-emperyalizm anlayışına ve önümüzdeki süreçte anti-emperyalist birleşik bir devrimci cephe yaratmanın önemine değinmiştik.

Günümüzdeki her ABD karşıtlığına anti-emperyalist bir nitelik yüklenmesi, gerçek anti-emperyalistliğin kıstaslarının ne olduğunun veya nasıl olması gerektiğinin sorgulanmasını da beraberinde getirmiştir.

Emperyalist saldırganlığın giderek artmasıyla birlikte, bugün tüm dünyadaki ezilen emekçi yığınlarda sisteme karşı giderek yükselen bir hoşnutsuzluk söz konusudur. Bu saldırganlığın başını çeken gücün ABD emperyalizmi olması, işgallerin ve katliamların O'nun öncülüğünde gerçekleşmesi, halkların öfkelerini doğrudan ABD emperyalizmine yöneltmektedir. Bu durum ise diğer emperyalist güçlerin, özellikle de AB emperyalizminin bu saldırganlıktaki rolünü arka plana itmekte, hatta zaman zaman işgal vb. fiili saldırıların karşısındaymış gibi bir hava yaratılmasını da beraberinde getirmektedir. Tıpkı Irak işgali öncesinde Almanya ve Fransa'nın sözde işgal "karşıtlıkları" gibi. Oysa bu "karşıtlık" sadece ve sadece buradaki çıkarlarının zedelenmesinden kaynaklıydı-ki zaten işgal sonrası bir biçimde işgale dahil oldular.

ABD dışındaki emperyalist güçlerin süreçteki rollerinin ve kimilerinin bunlarla olan ilişkilerinin yadsınmasından hareketle, anti-emperyalist niteliğe ilişkin en büyük kafa karışıklığı, daha doğrusu yanlış, en çok da Latin Amerika'daki gelişmeler özgülünde yaşanmaktadır.

Bu gelişmelerin başında gelen ve üzerinde en çok tartışılan ise, "halkçı", "sos-

yalist" vb. nitelikler yüklenen Venezüella başkanı Chavez'le ilgili gelişmelerdir. Kendisinin ABD karşıtı görünen pratiği, bazı kesimlerin O'na bu nitelikleri yüklemesine ve anti-emperyalist kategoride değerlendirilmesine yol açmaktadır.

Ancak, bu değerlendirmelerde bulunanlar, nedense aynı Chavez'in, AB emperyalistleri ile olan çeşitli ve kamuoyuna fazla açılmayan ekonomik vd. ilişkilerini bir tarafa bırakalım, bugün emperyalistler arasındaki dünya hakimiyeti kavgasında giderek büyüyen iki büyük emperyalist güç olan Çin ve Rusya ile girdiği "yakın" ilişkileri nedense görmezden gelmektedir. Chavez bu iki ülke ile, başta yüksek miktarlarda silah alımı olmak üzere, birçok ekonomik-siyasi ilişki geliştirmektedir. Hangi tipte ve sayıda silahlar aldığı, bu ilişkilere dair kamuoyuna yansıyan bilgiler arasındadır. Peki bu durumda hala Chavez'in anti-emperyalistliğinden söz edebilir miyiz? Hayır! Chavez olsa olsa ABD karşıtı olarak değerlendirilebilir- o da şimdilik!

Son dönemde "halkçı" vb. söylemlerle iktidara gelen bir diğer Latin Amerikalı lider de Morales'dir. Ancak O'nun ne kadar "halkçı" olduğu da, kısa bir süre önce halkların katili ABD'nin eli kanlı bakanı Rice ile kol kola, güllükler dağıtarak karşısına geçtikleri kameralara yansıyan görüntülerde ortaya çıktı!

Latin Amerika'da son süreçte iktidar olanların ne kadar "sosyalist", "halkçı" veya "anti-emperyalist" olduklarına ilişkin örnekleri daha da artırmak mümkün. Ancak bu örneklerde ortaya çıkacak tablo aynı olacaktır.

Latin Amerika'daki durumu özetleyecek olursak: Burada iktidara gelen mevcut önderliklerin arkalarına aldıkları rüzgar, köklü devrimci bir alt-üst oluşu ön gören hedefleyen devrimci bir rüzgar değildir. Bu rüzgar, sistem içi çözümleri ön gören reformizm rüzgarıdır. Bırakalım devrimci olmayı, anti-emperyalist dahi değildir. Çünkü anti-emperyalist olmanın kıstası, bir emperyalist güce karşı olup, diğerleri ile işbirliği içinde olmayı değil, bir bütün olarak, tüm emperyalist güçlere, bu güçlerle tüm ilişkilere karşı olmayı gerektirir. Bunu da bırakalım; en önce kapitalizme karşı olmak ilk kıstastır. Chavez ve Morales örneklerinde, her ne kadar "sosyalizm" söylemi parlatılsa da ülkenin sosyo-ekonomik yapısı böyle söylememektedir. Uygulanan "sosyal reformları" ise sosyalist iddiasındaki hiç kimse böyle değerlendiremez (umarız).

Ancak buradaki gelişmeler bize aynı zamanda halkların sosyalizmi yeniden kurtuluş umudu olarak görmeye başladıklarının mesajını da vermektedir. Çünkü buradaki halk yığınları oylarını esas olarak sosyalist söylemlere vermiştir. Geriye, doğru önderliklerle rüzgarı bu yöne çevirmek kalıyor.

Latin Amerika gerçeğini, İran gündemi ile birlikte yeniden hareketlenen Ortadoğu sürecinde yeniden tartışılmaya başlanan anti-emperyalist mücadele ve anti-emperyalizm anlayışı bağlamında üzerinde durulması gereken bir mesele olduğu için ele aldık. Çünkü bu süreçte oluşturulmaya çalışılan-oluşturulması gereken anti-emperyalist birleşik devrimci cephe, anti-emperyalizm anlayışı noktasında net bir görüşü de gerektirmektedir.

Bu süreç aynı zamanda, emperyalizmi tüm kurum ve kuruluşları ile birlikte ortadan kaldırmayı ve tüm insanların, özgür, eşit, baskısız, sömürsüz, barış içinde yaşayacağı bir dünya kurmayı hedefleyen devrimci güçlerin, sistem içi "iyileşmeleri" ön gören reformist güçlerle aralarına

net bir çizgi koymalarını da gerektiren bir süreçtir.

Aynı çizginin netleşmesi bugün Ortadoğu'da yükselen İslami hareketler açısından da geçerlidir. Bunlar bölge halklarına başka alternatif sunamadığı için yükselmişler ve bunların önderliklerinin halkları götürcekleri yer ortaçağ karanlığıdır. Emperyalizmin komünizme karşı kendisinin yarattığı ve büyütüp beslediği bu hareketlerin, bugün çıkarları gereği karşı oldukları emperyalist güçlerle ittifak yapmayacağına garantisizdir. Onların güçlü olduklarında, hele de iktidar olduklarında ittifak yapmayacakları, hatta İran örneğinde olduğu gibi vinçlerin ucunda sallandracakları yegane güçler, devrimcilerdir.

İran devrimi aynı zamanda ABD emperyalizmine karşı bir devrimdi. Ancak Humeyni'nin iktidara taşınmasında, ona özel uçak tahsis eden, propaganda faaliyetinde sayısız olanaklar sunan Fransız emperyalizminin oldukça büyük payı vardı. İran, devrim sonrası devrimi birlikte yaptığı devrimcileri zindanlara doldurup, işkence eden, katliamdan geçirirken, AB emperyalistleri ile olan ilişkilerini geliştirerek, günümüze kadar sürdürdü.

Sonuç olarak: Bu süreçte, özellikle de İran gündemi özgülünde yaratılması gereken anti-emperyalist birleşik devrimci cephe anti-emperyalizm anlayışının ayaklarının yere basması, diğer bir deyimle de, yerli yerine oturması için, hem bugün Latin Amerika özgülünde yükselişe geçen reformist- revizyonist anlayışa karşı, hem de Ortadoğu'da direnen güçlerin çoğunluğunun İslami kesimler olmasından kaynaklı, bunların anti-emperyalist olarak değerlendirilmesi anlayışına karşı, ideolojik temelde mücadele verilmesi zorunludur. Aksi bir tutum ve bu yönlü kafa karışıklığının sürmesi, emperyalizme karşı gerçek bir karşı koyuşu değil, onu güçlendirecek, halkların kurtuluşunu ortadan kaldıramasa bile, geciktirecek olan, yanlış sonuçları da beraberinde getirecektir.

Kadın sorununun saflarımızdaki yansımaları üzerine-2-

Kendine Güvensizlik

Güven "Korku, çekinme ve kuşku duymadan inanma ve bağlanma duygusu, itimat; yüreklilik cesaret." Kendine güvensizlik, öz güvensizlik, kişinin kendine güvenmeme duygusudur.

Saflarımızda nasıl ortaya çıkmaktadır: Özellikle kadın yoldaşlarımız bir şeyler yapma konusunda kendilerine güvenmemekteler. Komutan, parti üyesi, siyasi sorumlu olma konusunda güvensizlik, yapabilecekleri bir dizi konuda geri durma, kendi zaafalarının üstüne gitmeme, noksanlıklarını abartma, bir noktaya takılıp kalma, kendini küçümseme şeklinde ortaya çıkıyor. Elbette en başta kadın yoldaşlar gelmiş oldukları toplumun etkisi dolayısı ile hep ikinci planda kalmak istemektedir. Ama zorunlu kalındığında ise istenileni yapmaktadırlar.

Aktif devrimci mücadeleye katılmamız bir kadın olarak önemli bir adım, toplumun bize biçtiği gerimisyona indirdiğimiz büyük bir darbe oldu. Toplumdaki edilgen kadın tipine indirilmiş bir darbe olduğu kesindir. Ama kesinlikle yeterli değildir. Hele de bu sorunun çok karmaşık ve köklü bir sorun olduğunu düşündüğümüzde büyük bir adım atmakla beraber, henüz yolun başlarındayız.

Biz devrimci kadınlar, kadın sorununu toplumdaki bir kadın gibi kabala, açık bir şekilde yaşamadığımız için çoğu zaman bu sorunun farkında bile olmuyoruz. Aslında

birçok duygu, düşünce ve davranışımızın kökeninde toplumun bizlere yüklediği olumsuz özelliklerin izleri var fakat bunları göremediğimiz durumlar çokça oluyor. Bu durum şunu da gösteriyor; o derece işlemiş ki bu, toplumdaki kadın bakış açısı bize, onu kendimizde fark edemiyor, rahatsızlık duymuyor, dolayısıyla da gündemimize alıp çözmeye pek yanaşmıyoruz.

Yapabileceğimiz bir şeyi "yapamam", kolayca yapacağımız bir şeyi "acaba yapabilir miyim?" kaygılarıyla karşıladık, ilk aklımıza gelen bu olumsuz düşünceler oldu çoğu zaman. Yani toplumun bize ördüğü duvarları biz de kendi kafamızda ördüğümüz ve onları hala (büyük bir bölümünü) yıkmadığımız için kendi kendimizi geriliğe mahkum etmiş durumdayız.

Önce kendi zincirlerimizi kırmalıyız; kafamızdaki zincirleri. En zor iş insanın kendini yenmesi, en büyük zafer insanın kendine karşı kazandığı zaferdir. Lenin'in söylediği gibi: "Yapamıyorum değil yapmıyorum deyin." Yani yapılamaz diye bir şey yok. Aslında yapmak istememek ya da yapamayacağını düşünmek, subjektivizm var. Eğer herhangi bir şey yapılabiliyorsa onu biz de yapabiliriz, eğer bir şey yapılamıyorsa onu ilk yapan neden biz olmayalım? Farkında olmadan çoğu zaman toplumun biz kadınlara bakış açısıyla bakıyoruz kendimize. "Ben şunu yapamam, çok zor, acaba yapabilir miyim" gibi ifadeleri en çok biz kadınlar kullanıyoruz. Toplumun bizlere güvensizliği bizim de kendimize güvensizliğimizi doğurdu. Lenin'in dediği gibi bizim yapamayacağımız bir şey yok. Bizi engelleyen ne erkeklerdir ne de toplumdur. (Biz bu toplumun geri yanlarına bayrak açarak bu saflara geldik zaten.) **Bizi engelleyen dolayısıyla da mücadele edeceğimiz, açacağımız esas engel kendimizdir.** Birçok şeyi yapamayacağımız için değil yapamayacağımızı düşündüğümüz için yapamıyoruz. Yani en baştan kafamızda kaybediyoruz. Bir şeyi kazanmanın ön

koşullarından biri de ona inanmaktır. Bertolt Brecht "mücadele edenler yenilebilirler, mücadele etmeyenler ise zaten yenilmiştir" diyor. Esas mesele kafada; kendimize güvenmekte, başaracağımıza inanmaktadır. Zorluklarla, kendi geri yanlarıyla savaşmayanlar güçlü olmazlar, güçlenemezler. Kendimize güvenimizi kazanmamız, edilgenliklerimizi kırmamız ancak kendimizle uğraşmamızla mümkün. Ama böyle bir çabaya girmeyenler yenilgiyi, geri olmayı ve geri kalmayı kabullenmiş ve baştan kaybetmişler demektir. Bizim yaklaşımımız teslim olmak, boyun eğmek değil, değiştirmektir. Devrimcilik de bu değil midir zaten; **eskiyi yıkmak ve yeniyi kurmak.** Bu da ancak mücadeleyle oluyor.

Mesela, çevremizde belki birçoğumuz görmüşüzdür; (boşanma, ölüm, terk edilme gibi) çeşitli nedenlerle artık evin direği, dayanak noktası olan bir erkeğin olmaması sonucu hayata atılan kadınları. Bu kadınlar sonuçta hayatını sürdürebilmek, çocuklarına bakabilmek için hayatın içine dalmış ve birçok zorlukla mücadele etmek zorunda kalmıştır. Çünkü o gerçek hayatın, hayatın zor ve mücadele isteyen yönlerinden yalıtılmış, pasif, seyirci olarak sürdürdükleri konularına son verip gerçek hayata atıldıkları zaman kendilerine güvenlerinin geliştiğini, daha girişken, tuttuğunu ko-

paran, daha fazla düşünen, kendilerini daha rahat ifade eden insanlar haline geldiklerini görürüz. Onların bu gelişmelerinin nedeni (her ne kadar bir zorunluluk, yaşamın dayatması sonucu olsa da) pratik içine girmeleri ve karşılaşılan sorunlarla mücadele etmeleridir. Bir kadın olarak çünkü edilgen kabuklarını kırıp kendi gerçek güçlerini görmeleri dikkate alınması gereken bir durum. Kadınların edilgenlikleri, kendine güvensizlikleri pratikten, gerçek hayattan yalıtılmalarından ama bu yalıtılmanın gerekçeleri bilimsel değil. Yani kadınlar gerçekten, objektif olarak (fiziksel, düşünsel, zeka, ruhsal, biyolojik, duygusal vs.) güçsüz, yeteneksiz, yetersiz, beceriksiz oldukları için hayatın dışına itilmediler. Tersine bedensel ve zihinsel olarak hayatın dışına itildikleri için, özne değil nesne muamelesi gördükleri ve bu durumu kabullendikleri için edilgen ve kendine güvensiz oldular. Öyleyse dışına itildiği hayatın tekrar içine girildiğinde, ancak o zaman edilgenlik ve güvensizlikler kırılıyor, açılıyor.

Biz devrimci kadınlar olarak hayatın bize dayatmasını beklemeden, bu meseleyi yani bu toplumda yetişen ve şekillenen, toplumun feodal ve burjuva değerleri sonucu üzerimizde barındırdığımız tüm geri yanlarımızı atmak için kendimizle mücadele etmek zorundayız. Daha doğrusu mücadele etmek zorunda olduğumuzu kavramalıyız. Bir sorunu çözmek için önce onu kavramak, sorun olarak görmek bundan da öte çözülmesi gerektiğini gerçekten ama gerçekten içimizde hissetmek, gerçekten istemek gerekiyor.

Bir kadın gerilla Devam edecek

Devletin "demokrasicilik" oyunu bir mahkeme komedisine dönüştü...

8 MART İŞKENCECİLERİNE DAVA: PERDE I

Geçtiğimiz yıl **Saraçhane** ve **Be-yazıt Meydanı**'nda **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü** nedeniyle yapılan kutlamalara polisin biber gazları, cop ve tekmelerle vahşice saldırısı sonucu yüzlerce kişi yaralanmış ve yine birçok kişi de gözaltına alınmıştı. İlk saldırı (Saraçhane) henüz eylem başlamamışken bekleme aşamasında; diğeri ise (Beyazıt) basın açıklaması bittikten sonra yani kitle dağılırken gerçekleşmişti. Yani her iki saldırıda "suç" olarak gösterilen eylem sırasında olmamıştı...

Bu eylemin olduğu gün AB Troykası'nın Türkiye'de oluşu ve saldırının tüm Avrupa'nın gözü önünde gerçekleşmiş olması tüm Avrupa ve dünyanın gözünü Türkiye'ye çevirmesine neden olmuştu. "Demokratikleştik, artık Türkiye'de işkence tarihi kanışmıştır, AB'ye girmemizin önünde engel yoktur..." vb. açıklamalarla AB'ye girmek için Avrupa'ya şirin görünmeye çalışan TC hükümeti, bu kez 8 Mart kutlamalarında işkenceyi tüm dünyaya naklen izlettirdi. Ve Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadın erkek herkese dünyanın gözü önünde meydan dayağı çekildi. İlk anda herhangi bir tepki gelmedi kimseden. Taa ki AB "şoke olduğunu.." açıklayana kadar...

Günlerce insanlar kadınlar gününde kadınların nasıl acımasızca dövüldüklerini konuştu. Diğer ülkelerde de günlerce konuşulan bu görüntüler bizlere hiç de yabancı, uzak gelmiyordu aslında. Çünkü bu görüntüler ilk defa yaşanmıyordu ülkemizde. Bu kez farklı olan yalnızca AB Troykası'nın Türkiye'de bulunuyor oluşu ve tüm dünyanın bu görüntüleri naklen izlemiş olmasıydı. AB'nin "şoke olmasının" ardından hemen açıklamalar yapıldı. Ardından bu hatanın telafisini yapmak için yetkililer işe koyuldu. Hemen dört tane üst düzey müfettiş atandı olayı incelemek üzere. Bunlardan birisi vali yardımcısıydı. Bir an önce suçlular bulunmalı ve bu "münferit" olay açıklığa kavuşturulmalıydı(!) Türkiye'nin hanesine yazılan olumsuz not, bulunacak birkaç suçlu polis memuruyla düzeltilmeliydi(!) Öyle de yapıldı.

EMNİYET AMİRLERİ SUÇSUZ(!)

14 Mart 2006 günü ilk duruşması görülen davada yargılanan 54 polis ve bir o kadar da onları korumak üzere çevik kuvvet polisleri ve olayda yaralananlardan 11 kişi hazır bulundu.

Olay anında yaralananların (bunların her birinin yaralandıklarına

dair adli tıp raporları bulunmaktadır); Emniyet Müdürü, yardımcısı, Çevik Kuvvet Şube Müdürü ve Çevik Kuvvet polisleri hakkında yaptıkları suç duyurusunun ardından hızlı bir şekilde Çevik Kuvvet'te görev yapan 54 polis memuru hakkında soruşturma açıldı. Ancak asıl emirleri veren üst düzey yetkilileri hakkında (Emniyet Müdürü ve yardımcısı, Çevik Kuvvet Şube Müdürü, İçişleri Bakanı) değil de o gün ya olay sırasında araçta görev yapan ya da olay yerinden çok uzakta görev yapan polisler tespit edilip bunlar hakkında soruşturma açılmıştı. Amaç soruşturmanın bir an önce kapatılması için o gün dayak olayına katılmadıkları kanıtlanabilecek polisler tespit edilmişti. Yani asıl saldırı emrini verenler ve uygulayanlar suçsuz bulundu.

Konuyla ilgili Mahkeme kararı da şöyle açıklandı: "Şüpheliler Emniyet Müdür Yardımcısı olan **Şefik Kul**, **Hakan Aydın Türkeli** ve **Şükrü Pekgil**, İstanbul İl Emniyet Müdürü ve Çevik Kuvvet Şube Müdürünün, görevlerinin gereklerini yasalardan kendilerine verdiği yetkileri kullanmak suretiyle yerine getirmiş oldukları, dolayısıyla görevlerini kötüye kullanmadıklarının anlaşılması nedeniyle şüpheliler hakkında üzerlerine atılı suçlardan dolayı kamu adına kovuşturmaya yer olmadığına karar verildi..." Ve 54 polisin yargılanmasına devam edildi.

MÜFETTİŞLİK İFADELERİ BASKI ALTINDA ALINMIŞ...

Yargılanan polisler elbette bütün suçlamaları reddettiler. Orada yaralananlardan, coplu, biber gazlı saldırılardan habersizlerdi(!) Ya da kendilerinin hiç alakaları olmamıştı. Oysa olayın hemen ardından olayı incelemek üzere görevlendirilen müfettişlere verdikleri ifadelerde suçlamaları kabul etmiş, amirler aklanmıştı. Oysa şimdi durum farklıydı. Bütün polisler istisnasız müfettişlere verdikleri ifadeleri reddettiler. Gerçekçe ise ifadelerinin baskı altında alınması, söylemedikleri şeylerin yazılmasıydı.

Ne AB demagojisi ne Türkiye egemenlerinin bu göstermelik davası, alınlarına bulaşan karalıktan kendilerini kurtaramayacaktır. **Bilinmelidir ki emekçi kadınların hak alma mücadelesi bir bütün olarak ülkemiz emek mücadelesiyle ilintili yükselmektedir. Bu baskıların ve işkencelerin toptan ortadan kaldırılması da bu mücadelenin başarısıyla paralel yürüyecektir.**

Silahıyla kalemini birlikte kuşananlar-2-

Kamplar; küllerle kaplanan öfkenin ateşi...

Gassan Kanafany'nin edebiyatçı/gazeteci/yazar/sanatçı yönlerinden bahsetmeden önce, devrimci Gassan Kanafany'nin tarihine bir göz atmamız gereklidir, o zaman neden İsrail'in ilk hedefleri arasında yer aldığını daha net bir şekilde anlarız.

Filistin; intifada ve katliam

Bu yazıda devrimci /örgütçü/sanatçı/yazar Gassan Kanafany'yi ele alırken, tarihten bahsetmemek olanaksızdır. Değişimi sağlayan tarihinin kendisidir. Filistin tarihinin bütün mecralarını gözler önüne sererken de, gelişen bütün siyasi olaylarıyla birlikte doğru da okumak gereklidir. O zaman kolayca anlaşılır; neden Gassan Kanafany sıradan vatansız küçük bir burjuva oluşumdan sıyrılıp, köklü bir değişimden geçerek -düşünce/pratik- safını değiştirerek devrimci oldu?

Kısa bir tarihi hatırlatma...

Filistin halkı Siyonizm tarafından planlı ve sistematik bir şekilde, iki aşamaya topraktan edilmiştir.

İlk aşama; Siyonizmin ilk genel konferansında (1892) alınan kararlar doğrultusunda, akıllıca bir şekilde ve zamana yayarak, Filistin'de yaşayan Yahudilerin aracıyla toprak alınmasıyla başlamıştır. Genel bir yargı vardır Filistinlilerin toprağını kendi rızasıyla sattıkları şeklinde. Oysa orada yaşayan herhangi bir Filistinli Yahudi, ister Osmanlı zamanında olsun, ister İngilizlerin işgali zamanında, bu topraklarda rahatça alım/satım yapabiliyordu, böylece Filistin'de yaşayan bu Yahudiler aracılığıyla bu topraklar elde edilmiştir. Ancak seçtikleri yerler ve kurdukları yerleşimler belirli ve itinayla seçilmiş yerlerdir.

İkinci aşama; 1946'da Filistinlilere karşı savaş başlatılmıştır. "**Palfor antlaşması**" (Palfor; zamanında İngiltere Dışişleri Bakanlığı) ile 1919'da Yahudilere vatan vaat edilmişti zaten, bu ve buna ilaveten İngilizlerin işgali zamanında Yahudi örgütleri sistematik bir şekilde silahlandırıldı, hafif silahlardan ağır silahlara kadar donatıldı. Yahudiler açık ordularını kuruyorlardı, sadece uygun bir zamanı kolluyorlardı. Seçtikleri zamanlama da mükemmeldi, **İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı**'na giren ve yorgun düşen kapitalist devletler kendi yaralarını sarmakla meşgulken, Siyonizmin projesini uygulamak için daha uygun bir zaman olamazdı. Sözde, Siyonizmin deyimiyle, ilk mücadeleleri işgalci İngiliz gücüne karşıydı -sözüm ona bağımsızlık

savaşıydı- oysa gerçek tam aksiydi. Yahudilerin planlı bir göçü vardı İngilizlerin işgali zamanında. Bir de Avrupa ülkeleri **Hitler**'in yaptığı zulmün vicdan azabıyla ve onun getirdiği bir göz yumma -susma politikası- ile içten içe bu savaşın gizli destekleyicisiydi. Avrupa ülkeleri bununla yetinmeyip yıllık para yardım paketleri başlatmışlar -bunlar sonraki yıllarda da, günümüzde de devam etmektedir- savaş aynı planla ve aynı yayılma politikasıyla yapıldığı gibi, sistematik ve demografik dağılıma göre yapılmıştır. Filistin halkı sürgün edilerek şehirlerinden edilmiştir, kimi zaman katliam yapılarak kimi zamanda silah zoruyla **Lübnan**, **Ürdün** ya da **Suriye**'nin sınırına doğru göçe zorlanarak sürgün edilmiştir. Yıllarca gizli bir planla birlikte ilk açık adımı atan Siyonizm hareketi, sistematik ve demografik dağılıma göre bu planı uygulamıştır. 1948'de İsrail Filistin halkını sistematik ve demografik dağılıma göre iki ayrı bölgeye; **Batı Şeria** ve **Gazze Şeridi**'ne sıkıştırdı. Bunun dışında bazı şehirlerde yaşayan Filistinliler ve özellikle de eski mahallelerde yaşayan Filistinliler bilinçli ve planlı bırakılmıştır, İsrail aynı yılın kasım ayında devlet kurduğunu ilan etmiştir.

Sürgüne zorlanan Filistinliler komşu Arap ülkelerine (Ürdün, Lübnan, Suriye) kamplarda sürgün olarak yerleştirildi. Kamplardaki sefil yaşam şartları, gerici Arap ülkelerinin gerçek yüzünü ve Filistinlilere olan tutumunu gösteriyordu ve aynı zamanda küllerle kaplanan Filistin halkının öfkесinin ateşi de saklanıyordu bu kamplarda.

Gassan Kanafany ve kamplar

12 yaşında göç eden Gassan Kanafany ve ailesi, böyle yerlerde yaşadı. İlk önce babasının çalıştığı şehir (babası avukatı) olan Yaffa'dan göçe zorlandılar (Yaffa katliamından sonra). Kuzeyde bulunan **Akka**'ya, kendi memleketine dönmek zorunda kaldılar. Akka'da şehir yakınlarında bulunan evlerine yerleşmişlerdi, evleri şehir dışında Arap güçleri (kurtarma subayları) adı altındaki küçük ordularla ve Filistin direnişçilerinin oluşturduğu grupların barındığı yere yakındı. Abisi şöyle anlatır; "**onlara yemek ve kahve getirirdi, saatlerce onların konuşmalarını dinlerdi**". Güç dengesi Yahudilerin yanındaydı ve savaş kayıp edildi, tekrar ailesiyle birlikte Lübnan'a göçe zorlanı, sonra oradan Suriye'ye. Bu acı dönemin çaresizliğinin **Gassan Kanafany**'nin hayatına büyük bir etkisi oldu, devrimci, edebiyatçı, düşünür yazar bir insan olarak hayatını yönlendirdi. Çok erken denecek bir yaşta farklı işlerde işçi olarak çalışmaya başladı. Çocukluğunda Filistin'den göç etmeden önce Yaffa'da "**Ferir**" okulunda Fransızca ve İngilizce iyi bir eğitim alan parlak bir öğrenciydi, ablası onun zekasını fark etti ve hep destek oldu, sürgünde gündüz çalışan çocuk, geceleri ablasının (öğretmeni) kitaplarının dünyasına daldı, değişik ve farklı mecmualar, gazeteler...Erken yazmaya başladı, bu zeka ve çalışma azmi ödüllendirildi, 17 yaşında geldiğinde "**Rai**" gazetesinde baş yazarlardandı, yazıları hep Filistin halkının trajedisini taşıyan eserlerdi. Filistin halkının kendi kade-

rinden kaçmaması, gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini, o genç yaşta o kısa hikayelerde bile seziliyordu. Kampların sefil yaşamı, isyan ve devrim ruhunu taşıyan insanların doğuşunun yeri, yüzbinlerce insan daracak alanlarda ve yokluk içinde yaşıyordu. Bunun için de Filistin devrim mücadelesi daha çok Filistin dışındaki civar Arap ülkesinin kamplarındaydı, örgüt ve direniş gruplarının oluşumu ve doğuşu için uygun bir ortamı. İçten içte kapitalist dünyayla işbirliği yapan gerici Arap ülkeleri, Filistin'in direniş gruplarına ses çıkarmıyorlardı başlarda, daha sonra Filistinlilerin örgütlenme biçimi ve niteliği birçok Arap ülkesini rahatsız etti. Filistinli örgütlere ilk gerçekleştirdikleri dayatma, silahlarını yaşadıkları kampların dışında taşımayacaklarıydı; İkinci dayatma İsrail sınırına sızmayı yada İsrail devletine karşı askeri operasyon yapmayı yasakladılar, sonra aleni bir savaş başlattılar. Filistinlilere karşı ilk acımasızca savaş başlatan ülke Ürdün'dü, **Kral Hüseyin** bildiği gibi, İngiliz adamıydı. Eğitimini İngiltere'de tamamladıktan sonra, ülkesine döner dönmez İngilizlerin desteğiyle babası **Kral Abdullah**'a deli damgası vurarak tahtından indirmişti. **Vadi İrbid Katliamı** bütün dünyanın gözleri önünde yaptı (Kara Eylül Örgütünün ismi bundan ilham aldı) durum Suriye'de yada Lübnan'da farklı değildi. Bu acı ve uzun süreç Gassan'ın büyüdüğü ve yetiştiği çağdır,

inandı. Ayrıca feodal gerici Arap ülkeleriyle bir yere varılmayacağı gerçeğini ve Arap ülkelerini, iktidarlarının emperyalizmin sadık destekleyicileri olduğunu savundu.

Devrimci Gassan Kanafany

1967'de Filistinli devrimciler **FHKC** örgütünü kurduklarında esas üç çekirdekten oluşuyordu. FHKC bilinenin aksine bir **ML** parti ya da örgüt değildi, örgütün oluşumu küçük burjuva devrimci denen, çoğu öğrenci gruplardan oluşan üç fraksiyonun birleşimiydi; ana temeli olan Milli Arap Hareketi ve iki küçük gruptan oluşan **Dönüş Gençleri** ve **İntikam Gençleri** adları altında olan direnişçi örgütlerin çekirdiğinden oluşmuştu, FHKC örgütünün tabanı içinde bu milliyetçi, vatansız duygularıyla bir yere varılmayacağına inanıp savunanlardandı. Gassan Kanafany, kendi deyimiyle; "**Davada başarılı değilsek eğer; dava değildir değişmesi gereken, biziz.**" Bu kısa sözü ne kadar haklı olduğunu belirtiyordu. **George Habbaş**'la ve onlara inanlarla birlikte bu inancı taşıyordu. FHKC'nin ilk kurultayını yapmadan önce, örgütün içinde, tabana inerek, bildiri ve uzun araştırmalar yaparak, okutarak ve tartışarak savunup durdular; Sloganla ve hamasetle bir yere varılmayacağına, sağcı direniş şekli ve felsefesi ile bir yere varılmayacağına, uzun bir stratejiyle donatılmış bir gerilla savaşı başlatmadan bir yere varılmayacağına, halk sava-

şını Filistin'in içine taşınması gerektiğini, gerici Arap ülkeleriyle işbirliği yaparak başarılı olunamayacağını, sadece dışardan gerçekleştirilen operasyonlarla bu uzun direnişte başarılı olunamayacağını, sadece kamplarda devrimin başarılı olamayacağını, örgütün bir halk partisine dönüşmesi gerektiğini, devrimci örgütlerinin stratejisini çizmeden, düşmanını, dostunu belirlemeden asla başarı sağlamayacağını, silahlı mücadelenin yanında, devrim kültürüne aynı silah sevdasını taşımak gerektiğini, Filistin devrimini emperyalizmin bir parçası, dünya devriminin bir parçası yapmak gerektiğini, esas düşmanın Arap gerici devletlerdi ve sömürgeci emperyalizm olduğunu, var olan Arap ülkelerinin iktidarlarının yıkılmasını sağlamak için Arap devrimci hareketlerine destek sağlamak gerektiğini... Marksizm'i yeni kurulan FHKC'nin en basit hücrelerinden liderlik piramitindeki en yüksek mertebeye kadar geniş bir devrim niteliğinde tartışma olanağını yarattılar, böylece kurultaya girildi.

FHKC'nin stratejisinin temelinde uzun gerilla savaşına dayalı silahlı örgütte dönüşme evresini sağlayan ve bunun için var gücüyle çalışan ve başarılı bir şekilde ilkelerini yerleştiren liderlerindendi Gassan Kanafany.

Kurultay bildirisinin siyasi kısmının tamamına yakın, **George Habbaş** ve **Gassan Kanafany**'nin kendi elleriyle yazıldığı FHKC'nin içinde herkes tarafından biliniyordu, bu siyasi bilinçle FHKC'nin nitelikçi değişimi böylece olmuştu.

Gelecek yazıda; Filistin içinde mücadelesinin potansiyel yükselişi ve Gassan Kanafany'nin FHKC'nin içinde neden önceliği içeriye -Filistin içine- verdiğini anlatacağız.

Kanafany vatansız direnişçi grupların içinde yer aldı, **Milli Arap Hareketi** adı altında bir örgüte mensuptu ve faal üyesiydi. **Şam Üniversitesi'nin Arap Edebiyatı** bölümünden mezun olan Kanafany, eğitimci olarak örgütünün atadığı yerlere giderek değişik Arap ülkelerinde de işini sürdürdü. Filistin davasına karşı Arap ülkelerinin açık ya da gizli tutumlarının bu milliyetçi direniş zihniyetiyle bir yere varılmayacağı gerçeğini anladı. Siyonizm projesinin aslında sömürgeci devletlerin emperyalizmin temel parçalarından olduğuna

Uyanıkken düş göremezsın...

Geçmiş asırlara dayanan Siyah direniş hareketinde iki eğilim vardır. Birincisi, sahibi hastalandığında, “Neyin var efendi, hasta mıydı?” diye soran ‘ev kölesi’ tavrının tipik bir örneği olan ve Martin Luther King, Jr.’da simgelenen ‘medeni haklar’ modeli; ikincisi, sahibi yatağa düştüğünde, efendisi bir an önce ölsün diye dua eden ‘tarla kölesi’ tavrını benimseyen ve Malcolm X’in çizgisinde somutlanan derin direniş hareketi. Kara Panterler Partisi, Malcolm X’in çizgisinde, tüm mücadelesini Siyahlar’ın nihai kurtuluşuna adanmış bir ‘kitle şiddeti’ne dayalı bir özgürlük hareketiydi. Aralarındaki bu derin farktan ve ABD emperyalizmi için yarattıkları tehlikenin farklılığından dolayı bugün, Martin Luther’in doğumgünü Amerika’da Ulusal Bayram olarak kutlanırken, Mumia Abu Jamal halen hapisanede tutulmaya devam ediyor, ABD’de yaşayan siyahların polislerce dövüldüğü görüntülerin altında ABD emperyalizmi diğen ülkelerin halklarını “özgürleştirmeye” devam ediyor...!

Martin Luther King, Morehouse Koleji Sanatlar Fakültesi, 1948 sosyoloji mezunudur. 1955’te Boston Üniversitesi’nde felsefe doktorası yapmıştır. 1954’de, Martin Luther King, Alabama-Montgomery’deki Dexter baptist kilisesi papazı olmuştur. Montgomery otobüs boykotlarında liderlik etmiştir. Otobüs boykotları, ülkedeki ayrımcılık yüzünden çıkmıştır. Bayan Rosa Parks’ın bir beyaza kendi oturduğu yeri vermemesi üzerine çıkan gerilim sonrası boykotlar görülmüştür. Siyahların ayaklanmaları başlamıştır. Martin Luther King, eylemine, ABD yönetiminin otobüslerde gerçekleşen ayrımcılığı durdurmasıyla beraber son vermiştir.

İrkların eşitliği, inancı için çabalamış, haksızlıklara karşı şiddeti öngörmeyen direniş savunmuştur. Alabama eyaletinin Montgomery kentinde ilk protesto gösterilerini düzenleyen King, Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde barışçı eylemleriyle tanınmıştır. King, daha sonra Washington, D.C.’de Ağustos 1963’te Lincoln Anıtı’nın önünde ünlü “Bir Rüyam Var” konuşmasını yapmıştır. Martin Luther King’in başlattığı barış yanlısı protesto eylemleri, 1964 Yurttaş Hakları Yasası’nın çıkmasını sağlamıştır. Yasayla Amerika Birleşik Devletleri’nde ırk ayrımcılığı yasaklanmıştır(!) İnsan hakları için ve siyahların ikinci sınıf vatandaş olmaktan çıkarılması için yaptığı çalışmalarla King, 1964 Nobel Barış Ödülüne layık görülmüştür.

Martin Luther King, Tennessee eyaletinin Memphis kentinde 4 Nisan 1968’de bir suikast sonucu yaşamını yitirmiştir. 1986’dan beri her yıl Ocak ayının üçüncü Pazartesi günü ABD’de King’in doğum günü Ulusal Bayram olarak kutlanıyor. Oysa bugün herkes ABD’deki ırk ayrımcılığının devam ettiğini, ülkedeki siyahların ve göçmenlerin en kötü koşullarda yaşamak zorunda bırakıldığını biliyor. “Rüyalar ülkesi” ABD, içinde yaşayan ezilenler için bir “kabus” olmaya devam ediyor. Sadece uyanık olanlar düş görmüyor.

Siyah Özgürlük Hareketi içinde Martin Luther gibi “barışçıl” olmayanlar da vardı. WASP kısaltmasıyla (Beyaz, Anglosakson, Beyaz Amerikalılar) nitelendirilen Amerikan Sistemi’nde siyahların özgürlük mücadelesi, Afrika’dan gemilerle getirildikleri döneme kadar uzanıyor. Ebu-Cemal, Kara Panterler Partisi’nin bu tarihsel siyah hareketinin, özellikle 19. yüzyıldaki hareketlerin bir devamı olduğu görüşünde. Parti’nin ortaya çıkışında 1965 yılındaki Watts ayaklanmasının yeri büyük. ABD’de bu yılın en önemli politik olayı olan

ayaklanma, siyahların öfkesinin adeta bir patlaması olarak nitelendirilebilir.

İşte Kara Panterler Partisi bu ayaklanmanın ateşiyle ortaya çıktı. Martin Luther King, barışçıl eylemleri kullanmayı savunup, devrimci şiddeti reddederken, Kara Panterler Siyahlara yönelik büyük şiddete karşılık vermek ve oluşan öfkeyi tutarlı bir siyasal harekete dönüştürmek üzere kuruldu. Parti, örgütlükten uzak ayaklanmaların düzensizliğine son vermek ve devrimci alternatifi gündeme getirmek istiyordu. Tarihteki sistem karşıtı hareketlerin çoğu gibi böyle bir oluşum ancak gençler arasından çıkabilirdi. Bob Seale, 1960’lı yılların ortalarında dünyanın dört bir yanında devrim rüzgârlarının estiği ve Martin Luther King Medeni Haklar Hareketi’nin ABD’nin güneyinde yükselmekte olduğu bir dönemde California’daki Merritt College öğrencisiydi. Bir gün Huey Newton adında inançlı ve bilgili bir öğrenciyi rastladı. Bu rastlantı Parti’nin doğuşuna sebep olacaktı. İki gencin dertleri ortak: Siyah Amerikalılar, yüzyıllardır aradıkları şeye, özgürlüğe nasıl ulaşacaktı? İkisi de ortak seslerini temsil edecek bir örgüt arıyordu. Ancak sınıfsal bir bakış açısını savunuyor, Medeni Haklar Hareketi’nin seçkinlerinden uzaklaşmak istiyorlardı. Franz Fanon’un anti-sömürgeci ve anti-emperyalist bakış açısından ve siyah milliyetçisi Malcom X’den etkilenmişlerdi.

Kısa sürede küçük de olsa bir grup oluşurdular. Öz-Savunma için Kara Panterler Partisi adıyla 1966’da kurulan örgüt, daha sonra Kara Panterler Partisi adını alacaktı.

Parti, bir medeni haklar grubu değildi, laikti, aktif direniş öneriyordu ve yönelim bakımından sosyalistti. Mao Zedung’tan etkilenmişlerdi, Mao’nun ünlü Kızıl Kitabını ellerinden düşürmüyorlardı. Watts’ta ortaya çıkan isyancı ruh, yabancılaşmış getto insanların on binlercesini Kara Panterler’e katılmaya ya da onu desteklemeye yöneltecek etkili bir toplumsal güç oluşturduğu için parti kısa sürede büyüyecekti.

Partinin ilk icraatlarından biri silahlı polis izleme devriyeleriydi. Silahlı panterler, geceleri polis çevirmelerini ve tutuklamalarını uzaktan gözlemliyor, polisin durdurduğu zanlılara hukuki haklarını bildiriyordu. Bu tür eylemler güçlü bir örgütlenme aracı oldu. Nisan 1967’de siyah bir gencin Richmond’da öldürülmesi üzerine parti yoğun protesto gösterileri düzenledi. Bu arada aynı ay ‘The Black Panther Community News Service’in ilk sayısı basıldı. Parti’nin ortaya çıkışından altı ay

sonra bir başka olay, örgütü ülkenin dört bir yanındaki milyonlarca insanın zihnine sokacaktı. 2 Mayıs 1967’de Parti’nin silahlı üyeleri California Eyalet Meclisi’ni işgal etti. Eylemde Bobby Seale dahil yirmi beş Panter tutuklandı, ancak bu parti için büyük bir reklam olmuştu. Bu olay partiyi yerel olmaktan çıkardı. Artık ülkenin dört bir yanında genç kadın ve erkekler şube kurmak istiyordu. Parti, bundan sonra üç yıl içinde giderek genişledi. 1969’a gelindiğinde kırktan fazla şubesi ve yemin ederek parti üyeliğine alınmış binlerce üyesi vardı.

Kara Panterler’in bu derece büyük bir harekete dönüşmesinin bir nedeni de, ilk günlerinden beri topluma hizmet etmeyi çok ciddiye almasıydı. 1968’de Seattle şubelerini başlattı. Panterler, esnaftan yiyecek topluyor, gerekli personeli bir araya getirip mahalle çocuklarına kahvaltı hazırlıyordu. 1971’e gelindiğinde ücretsiz sağlık, giyecek, ulaşım, ambulans gibi ona yakın program geliştirilmişti.

Ancak parti için topluluk hizmeti aynı zamanda devrimci mücadeleyi biraz daha ileriye götürmek, komünal direniş köprübaşları elde etmek, değişime uygun bir iklim yaratmak demektir. Bu girişimlerden biri de Devrimci Halkın Anayasa Kongresiydi (DHAK). Yeni bir toplumun temelini oluşturacak devrimci bir üstyapının geliştirilmesinin bir yoluydu bu. Bu, soldaki çeşitli hareketleri bir araya getirecek bir girişim olarak hayal edilmekteydi. Çeşitli öğrenci grupları, sosyalist örgütler, kadın grupları, yerli grupları, eşcinsel ve lezbiyen grupları kongre katılımcıları arasındaydı. 1970’de ülkenin dört bir yanından gelen altı bin katılımcıyla gerçekleştirilen DHAK, Kara Panterler içinde milliyetçilikten sıyrılan bir çizgiyi öne çıkarttı.

Kara Panterler’in ülkenin en büyük toplumsal hareketi haline gelmesine sistem cevap vermekte gecikmedi. FBI COINTELPRO (Counter Intelligence Program-Karşı İstihbarat Programı) ülkedeki sistem karşıtı hareketlere, özellikle de siyah hareketlere karşı oluşturulmuş bir nevi kontrgerilla örgütüydü. COINTELPRO, 1956 ile 1971 arasında siyah gruplara karşı iki yüz doksan beş eylem düzenledi. Bu örgütün doğrudan müdahaleleri dışında profesyonel olduğu bir alan daha vardı: Harekete kendi ajanlarıyla sızmak. Bu baskın ve saldırıların kamuoyunca kabul edilmesini sağlayan ise Amerikan medyası oldu. 1971’de bir grup Kara Panter’in Pennsylvania’daki bir FBI bürosuna gizlice girmesi ile belgeler kamuoyuna aktarıldı ve COINTELPRO deşifre oldu.☺

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemal Ferhat: Dersim Hozat-Peyik (Çağlarca) Köyü doğumlu olan Cemal Ferhat, Nisan 1980’de Hozat’ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Emin Uğurlu: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982’de Almanya’da geçirdiği bir trafik kazası sonucu şehit düştü.

Veysel Yıldız: Kürt milliyetinden olan Veysel Yıldız bir Partizan olarak 28 Mart 1982 yılında Malatya’da gözaltına alınır. Yaşı 40’ın üzerinde olan Veysel Yıldız yoğun işkencelere rağmen ser verip sır veremeyerek 31 Mart 1982’de katledilir.

Ali Uçar: 1959 Dersim Ovacık Güney Konak (Çakperi) doğumlu olan Ali Uçar, Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle 1976 yılında tanışır. Bu süreçten sonra birçok kamulaştırma ve cezalandırma eyleminde yer alan Uçar, 80 sonrası oluşturulan ilk askeri komisyon içerisinde yer alır. Son olarak görev yaptığı Bakırköy-İncirli’de bir evi boşaltmaya gittiğinde düşmanın kurduğu pusuya düşer. Ali Uçar düştüğü pusuda kendi imkanları ve olanaklarıyla çatışır. Bu çatışma sırasında 6 Nisan 1983’te şehit düşer.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984’te İzmir Buca Hapishanesi’nde yakalandığı bir hastalık sonucu şehit düşer.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu’nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp Partizanlarla yeni tanıştığı bir dönemde eski arkadaş çevresinde çıkan bir kavgada Nisan 1997’de yaşamını yitirdi.

Davut Kirman: 1950 Artvin Şavşat doğumlu, Gürcü milliyetindedir. Proletarya Partisi’ne her türlü olanaklarını sunmaktan geri durmamıştır. Hasta olduğu dönemde bile gözaltına alınmasına rağmen teslim olmamıştır. Son günlerini Uluçanlar Hapishanesi’nde geçiren Partizanların Davut amcası, tahliye olduktan kısa bir süre sonra yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle Nisan 1998’de yaşamını yitirdi.

Ölüm Orucu Şehitleri: Adil Kaplan 7 Nisan 2001 (MKP), Bülent Çoban 7 Nisan 2001 (DHKP/C), Meryem Altun 1 Nisan 2002 (DHKP/C), Yusuf Aracı 26 Mart 2003 (DHKP/C)

Talat Türkoğlu: 1 Nisan 1996’da gözaltına alınarak kaybedildi.

Nurettin Öztük: Kurtuluş dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. 1971’de Suriye’ye giderek El-Fetih hareketine katıldı. 5 Nisan 1984’te faaliyetlerine Türkiye’de devam ederken gözaltına alınıp kaybedildi.

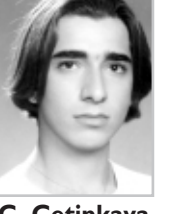
Emin Uğurlu

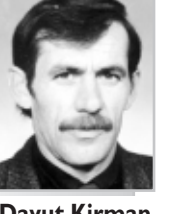
Veysel Yıldız

Ali Uçar

C. Çetinkaya

Davut Kirman

Ancak devlet Kara Panterler'i zeki bir stratejiyle parçalamayı başardı. COINTELPRO tarafından partinin öne çıkan liderlerine sözde başka liderlerden yazılmış düzmece mektuplar gönderildi. Her mektup diğer parti liderinin kusurunu veya yanlışını eleştiriyordu. Yaşanan bölünme sonunda **Oakland**'da bir **Batı Şubesi**, **New York**'da bir **Doğu Şubesi** kuruldu. Bu ayrılıktan sonra bu kez devlet değil kardeşlerinin eliyle panterler öldürülmeye başladı.

İki grup arasındaki çatışmalar FBI'yı sevindirirken birçok panterin hayallerini yıktı. Bu bölünmeden sonra farklı bölünmeler de yaşandı ve 1982'de Kara Panterler tamamen tarihe gömüldü.

Kapitalizmin "barşının" kendi lehlerine bir "ticarethane" barışı olduğunu **Kara Panterler Partisi kurucularından Huey Newton**, 1972 yılında şunları söylüyordu: "Şunu unutmayın; kapitalistler, ancak onları ticareti ve iktisadi ideolojileri altına girmeyi kabul ettiğinizde barışçı bir birlikte varoluşu kabul edeceklerini id-

dia etmektedirler." (Ebu-Cemal, s.102) Örneğin projeniz "**Devrimci Bir Halkın Anayasası**" gibi bir proje ise ve bu projeyle hazırlanacak anasayada ABD'nin kanlı dışlisi olan ordusunu dağıtıp onun yerine halk milisinin alacağı yazılıysa, ABD'nin saldırganlığını ve başka

devletlerin içişlerine karışmasını yasaklayan bir uluslararası haklar yasası yer alıyorsa ve bu anayasa kongresinin toplanması 1970 tarihini taşıyorsa, belki de hepsinden önemlisi **KPP'nin istihbarat sorumlusu Eldrige Clever**'in Vietnam'daki siyah askerlere mektup yazıp "Orada Vietnamlıları öldürmeleri için emir veren ırkçı domuzları hemen öldürmeye başlamalarını" (Ebu-Cemal, s. 124) ardından da **Kara Panterler Partisi** Milislerini Vietnamlıların yanında savaşmaya

çağırıyorsa, kapitalizmin barış içinde gerçekleştirmesine izin verdiği projelerin nasıl "**projeler**" olduğunu ve bunun dışında ne olursa olsun nasıl baskıyla, zora, hatta cinayetle, kısımlarla sonlandırıldığını anlatıyor. Kara Panterler Vietnam'dan Filistin, Cezayir mücadelelerine kadar, **Clever**'in "Dünyanın her yerindeki devrimcileri destekliyoruz. Biz savaşımızı tek ve aynı olarak görüyoruz; emperyalizm ve kapitalizme karşı savaş. Ve bu savaş bölünemez" diyordu. Bugün de ABD'de **Afro-Amerikalıların** özgürlüğünü savunan ve sisteme yedeklenmeyen **Malcom X Taşra Hareketi** gibi örgütlenmeler mevcuttur.

(Kaynak: Mumia Ebu Cemal, Biz Özgürlük İstiyoruz-Kara Panterler Partisi'nde Geçen Bir Hafta-Agora Kitaplığı, 1. Basım Aralık 2004. Çev: Mehmet Harmanacı)

GÜN'DE DÜN...

24 Mart

1970. Adana Hapishanesi'nde 900 hükümlü ve tutuklu hapishane yönetimine karşı isyan başladı.

25 Mart

1961. Adalet Bakanlığı idam cezalarının hapishane bahçelerinde infaz olunması hakkında karar aldı.

1988. İstanbul'daki Metris Askeri Hapishanesi'nden 29 tutuklu ve hükümlü firar etti.

27 Mart

1950. Bizim Köy'ün yazarı Mahmut Makal tutuklandı. Mahmut Makal, köyün ekonomik ve sosyal yapısını kötü gösterdiği gerekçesiyle, hem Cumhuriyet Halk Partisi hem de Demokrat Parti döneminde çeşitli baskılarla karşılaştı.

1976. Dışişleri Bakanı Çağlayangil ile ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger Washington'da Savunma İşbirliği Anlaşması'nı imzaladı. Bu anlaşmaya göre, Türkiye üslere izin verecek, Amerika Birleşik Devletleri de buna karşılık Türkiye'ye 4 yıl için 15 milyar lira verecekti.

1991. İstanbul Valiliği memur sendikalarını mühürletti. Bu olayı protesto eden 2000 kişilik memur grubuna polis saldırdı, 6 kişi yaralandı.

28 Mart

1939. Madrid General Fransisco Franco'nun faşist güçlerinin eline düştü. İspanya İç Savaşı sona erdi.

30 Mart

1996. Beş yıl önce bugün, İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura, T. Kürdistanı'ndan göç edenlere İzmir'e girişte vize uygulanmasını istedi.

31 Mart

1925. Şeyh Sait Ayaklanması'nın olduğu bölgede, Divan-ı Harb tarafından verilen idam cezalarının ayrıca onay gerektirmeden yerine getirilmesi hakkındaki kanun kabul edildi.

1 Nisan

1991. tarihinde Türk Hava Yolları ve Havaş'ta çalışan 10.500 işçi greve başladı.

2 Nisan

1990. Siirt'in Batman ilçesinde 15 bin esnafın katıldığı kepenk kapatma eylemine güvenlik güçleri müdahale etti. Kepenkleri balyozlarla açtı.

3 Nisan

1949. 12 ülke Washington'da Kuzey Atlantik Antlaşma Örgütü'nü yani NATO'yu kuran anlaşmayı imzaladı.

4 Nisan

1951. Amerika Birleşik Devletleri'nde, atom bombası sırlarını Sovyetler Birliği'ne verdikleri iddiasıyla Julius ve Ethel Rosenberg ölüm cezasına çarptırıldı. Yargılama boyunca suçsuzluklarını tekrarlayan Rosenberglar 19 Haziran 1953'de elektrikli sandalyede idam edildiler.

1987. 12 Eylül 1980'den 1987'ye kadar 14 bin kişinin yurttaşlıktan çıkarıldığı açıklandı.

Bir direniş senfonisiydi "Onlar"

Kavganın ateşle harmanlanan topraklar, nice direnişlere gebedir geçmişten günümüze adında isyanı barındıran. Her direniş bir sonrakinin mayası olmuştur. **Pir Sultan**'ların mayası **Seyit Rıza**'larda yoğunlaşmıştır zalimlere karşı. **Demirci Kawa**'nın ateşi **Mazlum Doğan**'ın bedeni olmuştur ihanete ve teslimiyete karşı. **Kaypakkaya**'nın direngenliği on yıllardır somutlaşmıştır işkencehanelerde sınav verenlerin

bedenlerinde. Her direniş ayrı tarihlerde ve mekanlarda da yaşansa, iradenin, kararlılığın ve inancın ortaklaştığı paylar olmuşlardır

ezilenlerin haklı savaşlarında.

İşte böylesi direnişlerin bir halkasını oluşturur **30 Mart 1972'de Kızıldere Direnişi**. Mustafa Suphi'lerin kanlarıyla kızıla boyanan Karadeniz, "**ONLAR**"ın kanını taşıyan Kızıldere'yle bulunduğu yerde daha bir kırmızıya çalar rengini. Kan kırmızıya kesen Karadeniz bir direniş tanıklık ediyordu 1972 30 Mart'ında. Dört bir yandan sarılmış, her taraftan kurşunlara hedef olan kerpiç bir evde "ONLAR"ın; "**Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik**" diyen savaş sloganlarıyla yankılandı Kızıldere. Sadece direniş mi? Devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden birinin de önemli halkalarından birini oluşturuyordu Kızıldere. Çünkü "ONLAR"ı Kızıldere'de buluşturan Devrimci Eylem Birliği üç devrimcinin yaşamına karşı sıkılan kurşunu oluşturuyordu. **THKO Önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan**'ın idam kararını engellemek için **THKP-C** önder ve savaşçıları

Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Ertuğrul Kürkçü, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve THKO'dan Ömer Ayna ile Cihan Alptekin'i Kızıldere'de bir araya getiren devrimci dayanışma Türkiye Devrimci Hareketinin mihenk taşlarından biridir.

Dönemin devrimci silahlı karşı koyuşun yaratıcılarından olan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın yakalanmalarıyla başlayan ve haklarında verilen idam kararının iptal edilmesi için yapılan eylemler sürecinde çok geniş bir yelpazede tepkiler açığa çıkarken böylesi bir tepkide diğerlerinden farklı olarak somutlaşıyordu Kızıldere'de silahların namlusunda. Deniz'lerin id-

amını engellemek için **Ordu Ünye**'de bulunan **Nato Üssü**'nden üç İngiliz Teknisyeni kaçırarak THKP-C ve THKO önder ve savaşçıları kaçırdıkları teknisyenlerle birlikte **Niksar**'ın **Kızıldere Köyü**'nde bir eve yerleşirler. Ancak Mahir Çayan ve arkadaşlarının kaldığı ev, **30 Mart 1972'de** TC askerleri tarafından kuşatılır. Askerlerin "**teslim olun**" çağrıları yankılanır Kızıldere'de. "**Arkadaşlarla bu arada toplandık ve şartlarımız kabul edilmediği taktirde ölmek var, dönmek yok**" diye karar verdik" çatışmadan sağ olarak kurtulan Ertuğrul Kürkçü'nün anlatımları "teslim olun" çağrıları karşısında sergilenen direnişin en yalın ifadesiydi. Öyle ki Onlar'ın kararlılığı operasyona katılan dönemin **İçişleri Bakanı Ferit Kubat**'ın O güne ilişkin Mecliste yaptığı açıklamalarında şöyle ifade ediliyordu egemenler tarafın-

dan. "Devamlı ihtar ve tekliflerimiz karşısında 'Biz buraya dönmeye değil Ölmeye geldik' diyorlardı. Bu sözlerden ölmeye ve öldürmeye kararlı oldukları tarafımızdan anlaşmıştır." **30 Mart 1972'de** saat 14:00'de faşist TC ordusu tarafından başlatılan ve 10 devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan Kızıldere'de Tarihe düşülen not bir kez daha direniş oldu. **12 Mart 1971** muhtırasının gölgesinde gerçekleştirilen bu katliam karşısındaki direniş ve devrimci dayanışma aradan geçen 34 yıllık zaman zarfında birçok direniş içerisinde filizlendi ve boy verdi. 12 Mart muhtırasıyla başlatılan "**Balyoz Operasyonu**" sırasında aranan insanların içerisinde olan on devrimcinin katledilmesiyle devlet, Kızıldere'nin son olduğunu bağıırıyordu bur-

juva medyada. Ancak yapılanlar tarihin her kesitinde olduğu gibi gerçekleri çarpıtanlar olmuşlardır. Çünkü Kızıldere ne ilk, ne de sondu. Yüzyıllar önceden aldığı direnişçi ruhu yüzyıllar sonrasına devredecek kadar tarihi bir direnişle "Onlar" ölümsüz-

leştiler.

ONLAR, Türkiye Devrimci Hareketine bıraktıkları bu direnişin bir parçası olarak ölümü göze alarak yaşama geçirdikleri devrimci dayanışma örneği ile bir başka anlamlandırdılar bu direnişi. Nasıl ki Kızıldere direnişi kendinden sonraki direnişlere ilham vermişse, sergiledikleri devrimci dayanışma örneği de yolumuzu aydınlatan bir meşaledir.

Son değildi Kızıldere, son olmadı. **Mahirler, Cihanlar, Ömerler, Kazımlar, Hüdayiler...** Son olmadı Onlar. 34. yılında Kızıldere'den devralınan direniş ruhu isyan ateşlerinin tuttuğu her mevzide bir kıvılcımdır bugün. Çünkü Kızıldere'den yükselen direniş bayrağı emekçi halkın kurtuluş mücadelesinin içerisinde çıkıp gelmiştir.

İntihar eden polis mi?

Yaşamın her anına nüfuz eden çarkın belki de en meşhur dişlisidir polis. Devletin dokunan eli, gören gözü, vuran kasıdır. İşkence yapan beynidir. İktidarı almıştır arkasına, bu yüzden korkusuzdur. Polis sadece üniformalı değildir. Her hamlesi ile emeğe daha fazla yabancılaşan, her adımı ile sonunu biraz daha yakınlaştıran, can çekişen ve her günde ölen çarkın bir parçasıdır. İntihar eden, yaptıklarıyla emekçilerin öfkesini, düşmanlığını kazanan faşizmdir.

Son dönemlerde artan polis intiharları, burjuva-feodal basında "hak ettiği" yeri bulamasa da, geniş çevrelerin karıştığı bir tartışmanın yaşanmasına neden oldu. **Emniyet Genel Müdürlüğü**'nün yaptığı araştırmaya göre 1991-2006 yılları arasında toplam 380 polis intihar etmiş. Özellikle 2000 yılından sonra intiharlarda ciddi bir artış yaşanmış.

Televizyonlarda izlemeye alışık olduğumuz görüntülerin aksine bu kez, polis kendisine "saldırıldığı" için gündemdedi. En son Meclis'te görevli polis memuru Bayram Kafalı'nın intiharı, gözleri tekrar polislerin üzerine çevirdi. Konu polisin intiharından çok kredi kartlarının kullanımı ve alınacak tedbirler, çıkarılacak yasalarla bağlanmaya çalışıldı, üstü kapatıldı, kredi kartı borcundan dolayı yaptıkları harcamalar sorgulandı. Olayın böyle dikkat çekmesi intihar edenin sıradan bir kamu görevlisi değil polis olmasından kaynaklanmaktadır. Bu intiharın basına yansımından kısa bir süre önce **Bağ-Kur**'da çalışan bir kamu emekçisi, Defterdarlık'ın sürgün kararını haber alınca bunalıma girmiş ve intihar etmişti. BES üyesi olan kamu emekçisinin üstelik baskılar yüzünden intihar etmesi bizim "duyarlı" basınımızı, yetkilileri rahatsız etmedi. Hatta gazetelerin köşelerinde küçük harflerle anılmayı bile hak etmedi. Ancak sıra "devletin polisine" gelince işler değişti...

İktidarın koruyucu güçlerinden biri olan polis, diğerlerinden farklı olarak toplumsal olaylarda ve adli vakalarda devletin otoritesini tesis etmekle görevliydi. İş böyle olunca polisin yıpranan imajı, devletin makyajını tazelemesini de gerektirecekti. Çünkü polis asla devletten ve sistemden ayrı bir kurum değildir. Aksine sistemin çarklarının düzenli işleminde vazgeçilmez bir yeri vardır. Polis yetkileri, davranışlarıyla devletin gücünü temsil eder. Toplumun diğer kesimlerinden üstündür. "Halkın mal ve can güvenliğini" sağlıyordur. Kullandığı otomobil, giyimi, kimliği her şeyiyle farklıdır. Sivil değildir kısaca. Polis sadece hırsızları yakalayan, kötülerin peşinden koşturana fedakar, cesur, mert, vatan aşkıyla yanıp tutuşana değildir; aynı zamanda toplumun "yoldan çıkmamasının", egemenlerin saltanatını sürdürmesinin garantisidir. Bu yanı sıra çarkın önemli bir dişlisidir. Sistem dışına taşabilecek, sisteme yönelebilecek akımları denetleyen, gözetleyen otorite, iktidar adına el koyan-

dır. Bu kurumda yaşananlar, sistemin nasıl soluk alıp verdiğinin ayakta kaldığının resmidir. Ona verilen eğitim faşist bir zihniyetten, gericilikten, yabancılaşmadan, bencilikten gıdasını alır ve çıkara dayalıdır, devlete itaati emreder, düşünmeyi yasaklar, insani olanı çürütür. Bu yüzden çürümüştür, her yanı dökülen yozlaşmanın, gericiliğin, faşizmin aynasıdır. Adli ve toplumsal olaylarda kitlelerin karşı karşıya kaldığı polis şahsında, devlettir. Onun nezdinde iktidardır, otoritedir; onun kültürü, yaşamıdır.

"Fedakar iyi polis..."

Medyanın yaşamımıza girmesiyle birlikte ilk karşılaştığımız görüntülerden biridir "kahraman" polis. Her türlü fedakarlığı yapan, kötülerin amansız takipçisi, altın kalpli, iyi polis! İstisnasız her dönem yapılan sinema filmlerinde aslan yürekli, cesur polis kötü kalpli mafya babalarının, ka-

tillerin korkulu rüyasıdır. Kimi zaman bunu görevinden alınma uğruna bile olsa yapar. Tek derdi kötülerden arınmış, insanlığın mutlu bir dünyaya ulaşmasıdır. Bunun için gece gündüz demeden halkına hizmet eder. Ülkemizde Yeşilçam'ın unutulmaz eserlerinin büyük bir çoğunluğunda esas oğlan mutlaka polistir. Dillere destan olmuş iyi polis **Cüneyt Arkın** bunlardan sadece biridir. Burada devlet, polis maskesi altında suçlarını aklarken aynı zamanda toplumun en sevilmeyen kurumunun imajını tazelemiş, halkın iyiye güzele dair

duygularını da kendine yedeklemiş olur. Örneğin; Yeşilçam'ın karakollarında işkence yoktur, polis kibardır, rüşvet almaz, yalan söylemez, cebinde yol parası bile yoktur, gecekonduda oturur. Özellikle gençler üzerinde etkisi olan "Memoli" vb. tiplmelerle sistem kendisine muhalif olabilecek en büyük kesimi, ileri duygularından tutarak içine kanalize etmektedir. Polis; toplumu psikopatlardan temizleyen sorunları çözen halk arasındaki ilişkileri düzenleyen, sıcak yüzlü, babacan olandır. (Oysa yaşananlar göstermektedir ki, asıl psikopat olan en küçük hak arama talebine bile kitleye öldürüsiye saldıran polisin kendisidir ve yaşanan bu intihar olaylarının elbette bu durumla bir ilgisi vardır.) Sokaklarımıza bir kar yağmasın, rüzgar çıkmasın kameralara ilk boy gösteren soğuğa tipiye rağmen görevlerini büyük bir aşkla icra eden üniformalılardır. Onlar çocuklarımızın güvenini sağlayan, kötülüklerden koruyan birer melek bizim için. Yaşayan birer iyilik perisi onlar, kötülerin kabusu, küçüklerin hayali birer masal kahramanı.

Devletin vicdanı polis(!)

Onca güzel öyküye, şirin görüntüye, samimi pozlara rağmen polis toplumun halkın gözünde hak ettiği tahta oturuyor. Yapılan kamuoyu anketlerinde en çok korkulan, sevilmeyen kurum şampiyonluğunu kimseye kaptırmıyor. Böylesine övgüler dizilen, güzel işler yaptığı söylenen polis neden halkın gönlünü fethedemiyor? Çünkü madalyonun gerçek yüzünde masallar, su perileri, kahramanlar değil gerçekler yatıyor.

Bunun için sadece 2006 yılına bakmamız yeterli. **İnsan Hakları Derneği** tarafından açıklanan **2006 Hak İhlalleri Raporu**'na göre sadece İstanbul'da **2 bin 737** kişi gözaltına alınmış 204'ü işkenceci geçirmiş, 6 kişi dur ihbarına uymadığı gerekçesiyle vurulmuş. 11 kişi ise "faali meçhul". Bugün ülkemizde karakola gitmek halkımızın gözünde büyük bir korku yaratmaktadır. Burası soğuktur, işkenceyi, dayağı, küfürleri hatırlatmaktadır. Buradan hep kötü haberler gelmiştir. Biri işkencede katledilmiştir, biri kendini asmıştır, küçücük çocuklara tecavüz edilmiştir. Manisa'da gözaltına alınan gençlere tecavüz eden polisler hala hafızalarımızda-

Onca güzel öyküye, şirin görüntüye, samimi pozlara rağmen, polis toplumun halkın gözünde hak ettiği tahta oturuyor. Yapılan kamuoyu anketlerinde en çok korkulan, sevilmeyen kurum şampiyonluğunu kimseye kaptırmıyor.

dır. Biz polisi sadece kırmızı ışıkta, park cezası keserken değil sendikaya üye olduğumuzda, iş istediğimizde, çalışma şartlarının ağırlığını dile getirdiğimizde, maaşımızın verilmediğini duyduğumuzda, ikramiye, grev, toplu sözleşme, 8 saatlik iş günü için yürüdüğümüzde; katliamlara, işgale, suç ortaklığına sessiz kalmadığımızda gördük. Biz onunla, tacize ve tecavüze uğradığımızda, okulumuzda öğretmen olmadığını söylemeye cesaret ettiğimizde, "okumak için paramız yok" diyebildiğimizde, tarlada "üretmiyoruz" sesimiz yankılandığında tanıştık. Ve hiçbirimiz sevmedik!

Biz polisin; sokak ortasında halkı kurşunlarken, okul önlerinde uyuşturucu satarken boy boy resimlerine bakacağız; yeni yeni sauna çeteleri, küre operasyonlarında mafya babalarıyla milletvekilleriyle kol kola hatırlayacağız. Hayallerimizin yıkıldığı, masum öykünün bittiği iyilik meleklerinin buharlaştığı anı tekrar hissedeceğiz, Susurluk'tan geçerken. Semtlerde "fuhuşa dur" demek için yürürken önümüze çıkan taşları kaldırdığımızda o gülümseyecek bize. Tescilli katillerle düğünlerde halaylarla poz verecekler utanmadan. Kısacası insan olduğumuzu hatırladığımız, her adımda yanımızda olacaklar. Özgürlük yürüyüşümüzde sıklıkla eşlik edecekler bize. Mitinglerde yine en çok onları sayacağız. Bizi hiçbir **1 Mayıs**'ta, **8 Mart**'ta yalnız bırakmayacaklar.

Yaşamın her anına nüfuz eden çarkın belki de en meşhur dişlisidir polis. **Devletin dokunan eli, gören gözü, vuran kasıdır. İşkence yapan beynidir. İktidarı almıştır arkasına, bu yüzden korkusuzdur.** Polis sadece üniformalı değildir. Her hamlesi ile emeğe daha fazla yabancılaşan, her adımı ile sonunu biraz daha yakınlaştıran, can çekişen ve her günde ölen çarkın bir parçasıdır. İntihar eden, yaptıklarıyla emekçilerin öfkesini düşmanlığını kazanan faşizmdir.

3. yılında Bağdat bombalar altında direniyor!

Irak işgalinin 3. yılında tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de emperyalist vahşet çeşitli eylemlerle lanetlendi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Divriği Kültür ve Dayanışma Derneği, **Kurtuluş Partisi**, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, 18 Mart Cumartesi günü saat 13:00'de **Taksim AKM** önünde toplandı. "**ABD Ortadoğu'dan defol! Irak'ta direnen halklar kazanacak**", "**Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak**" Koordinasyon pankartlarının arkasında siyasi parti ve Demokratik Kitle Örgütleri de kendi pankartları ve dövizleri ile katıldılar. Kortejler oluşturarak **Taksim AKM** önünden **Dolmabahçe**'ye kadar yürüyen yaklaşık 1000 kişi, "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "**Kahrolsun Amerikan emperyalizmi**", "**Irak halkı yalnız değildir**" gibi sloganlar atarak yürüdü. Eyleme **Türk-İş** mitinginden gelen **Tuzla Deri-İş** Şubesi de **ILPS** kortejinde "**No pazaran**" pankartı arkasına **DDSB** flamalarıyla katılarak destek verdi. Miting alanında bir süre daha atılan çeşitli sloganlardan sonra ortak sloganlar atıldı. Açılış konuşmasında, "**Irak, Filistin ve İran halklarının yalnız olmadığını haykırarak buraya toplandık. Irak halkı katlediliyor ama alt edilemiyor. Çünkü dünyanın tüm silahları insanlık onuru karşısında aciz kalıyor**" denildi. Ardından Irak ve Filistin başta olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda

bulunuldu. Koordinasyon adına basın açıklamasını **Yasemin Karadağ** okudu. Karadağ; "Demokrasiden bahsedemeyen emperyalistler, İsrail'in Filistin'de yaptığı katliama karşı tek kelime etmiyorlar. Bizler bu ülkenin anti-emperyalistleri olarak mücadelemize devam edeceğiz" dedi. Ardından **Grup Gece Tutuştu** türküsü ve marşlarıyla mitingde katıldı. **TAYAD** adına devam etmekte olan ölüm orucuna destek verilmesi yönünde bir duyuru konuşması yapıldı. **Grup Yorum**'un sahne almasıyla birlikte söylenen türküler ve marşlar eşliğinde halaylar çekilmesinin ardından eylem 15:30'da bitti.

ANKARA

Alınteri, **BDSP**, **HÖC**, **ÖDP**, **HKP**, **SDP**, **TKP** gibi partilerin, devrimci ve sosyalist gazete ve dergi okurlarının da

pankartlarıyla katıldığı miting, **Kurtuluş Parkı**'nda **SSK** İşhanı önünde toplanılıp **Kızılay**'a yürünerek gerçekleşti. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı mitingde işgal karşıtı sloganlar atıldı.

İZMİR

18 Mart günü saat 12:30'da **Kemeraltı** girişinde bir araya gelen **Partizan**, **Kaldıraç**, **BDSP**, **HÖC**, **ESP**, **TÜMTİS**, ve **ÇHD**, "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol, Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak**" pankartını açarak; sık sık "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Filistin'de intifada Irak'ta direniş kazanacak**", "**Emperyalist üsler kapatılsın**" vb. sloganlar eşliğinde bir araya geldi. Aynı içerikteki çeşitli dövizler ve işgal resimlerinin taşındığı eylemde kitle adına basın açıklaması yapıldı.

Süreç Gönen Deri işçileri lehine dönüyor

Gönen'de **Deri-İş Sendikası**'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan yaklaşık 320 işçinin direnişi, **22 Temmuz 2005** tarihinden bu yana devam ediyor. İrili ufaklı yaklaşık 40 fabrikanın bulunduğu **Gönen**'de sermaye ve uzantısı kolluk güçlerinin, çetelerin işçiler ve sendika üzerindeki baskılara rağmen direniş, ilk günkü gibi kararlılıkla devam ediyor. Sendikamızın açtığı işe iade davalarında yaklaşık 60 işçinin işe iade edilmesine karar verildi. Bu karara patronlar itiraz ederken, davalar halen **Yargıtay**'da. Patronlar karara itiraz ederek zaman kazanmaya çalışırken, **Gönen**'de deri sezonunun yaklaşması, kalifiye işçi bulunamaması patronları zor durumda bırakacaktır. Patronlar sendikal örgütlülüğün bölgeye girmemesi, ucuz, sosyal güvensiz, kaçak işçi çalıştırabilmek amacıyla her türlü yolu denerler. Kolluk güçlerini arkasına alan, paralı çeteler tutarak, yerel basını arkalarına alarak işçileri sindirmeye çalıştılar. **Deri-İş Genel Merkez** yönetimini "**terörist**" ilan ederek sendika üzerinde güvensizlik yaymaya çalıştılar. Bütün bu yıldırma, işçileri bölme saldırılarına rağmen işçiler sendikayla bütünleşerek hareket ediyorlar. Sezonun yaklaşma-

sıyla birlikte patronları zor günler beklemektedir. Bu süreçte patronlar işçileri kandırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Bugüne kadar işçileri kandıramayan, birlikteliği bozamayan patronların dışarıdan işçi getirmesi de zor görünmektedir.

Onların korkularını büyütmek Deri-İş Sendikası'nın işçilerle bütünleşerek hareket etmesiyle olacaktır.

Direnin başladığı günlerde sezon sonu olduğu için rahat hareket eden patronların etkileri şimdiden tutuşmaya başlamıştır. Onların korkularını büyütmek **Deri-İş Sendikası**'nın işçilerle bütünleşerek hareket etmesiyle olacaktır. Ancak bu şekilde **Gönen**'deki 1800'lü yılları aratmayacak ilkel, kölece koşulları düzeltmek mümkündür. Buradaki direnişi **Tuzla Deri işçilerinin**, **Çorlu Deri işçilerinin** direnişleriyle bütünleştirmek gerekmektedir. **Gönen**'de üretim yapamayan

patron, **Tuzla**'ya ya da **Çorlu**'ya, **Tuzla**'da üretim yapamayan patron, **Çorlu**'ya da **Gönen**'e, **Çorlu**'da üretemeyen patron, **Tuzla** ya da **Gönen**'e gitmek zorunda kalacaktır. **Deri-İş Sendikası**'nın örgütlü olduğu yerlerde üretim yapmak zorunda kalacaklardır. Bu fabrikalardaki işçilerin üretim yapmamaları, patronları masaya oturmaya zorunda bırakacaktır.

Tuzla'da ise sendikal oldukları için işten atılan, **24 Kasım 2005** tarihinde direnişe başlayan **Cevahir Deri** ile **6 Şubat 2006** tarihinde direnişe başlayan **Dünya Deri işçilerinin** direnişleri tüm saldırılara rağmen devam ediyor. **17 Mart Cuma** günü akşam saatlerinde **Dünya Deri** patronunun başka bir işyeri olan **Öz Deri**'de makinist olarak çalışan bir kişinin, kimliği belirsiz kişilerce dövülmesinin ardından, patronun şikayeti üzerine jandarma, polis bölgesi olan **Şifa Mahallesi**'ne polislerle birlikte giderek **Dünya Deri işçilerini** akşam evlerinden gözaltına aldı. Gözaltına alınan **Dünya Deri 2. işyeri** temsilcisi **Turgut Pullu**, **Erol Atalar** ile **Abdullah Toprak** bir gece **Tuzla Jandarma Karakolu**'nda tutulduktan sonra **Tuzla Savcılığına** çıkartılarak serbest bırakıldılar. (Kartal)

Has Alüminyum işçileri direnişte!

Dolayoba Sanayii'nde kurulu bulunan **Has Alüminyum Fabrikası**'nda çalışan işçiler, **DISK**'e bağlı **Birleşik Metal-İş Sendikası**'na üye olmalarının ardından patronun işten atma saldırısıyla karşılaştılar.

146 işçinin çalıştığı fabrikada, 96 işçi sendikaya üye olurken patronun sendikalaşmayı duymasının ardından ilk önce işçiler sendikadan istifa etmeye zorlandı. İşçileri çeşitli vaatlerle kandırmaya çalışan patron, bunu başaramayınca iki güvenlik görevlisini **23 Şubat 2006** tarihinde işten attı. İki işçinin işten atılmasının ardından fabrikadaki işçiler yemek boykotu, alkışlarla protesto eylemleri yaparken, **27 Şubat Pazartesi** günü 5 işçi daha keyfi gerekçelerle işten atıldı. Ardından bir işçi daha **7 Mart**'ta işten atılırken, işçilerin işten atılmaları "**küfür etmek**", "**hakaret etmek**", "**üretim zarar vermek**" gibi komik gerekçelerle açıklandı. Yetki tespiti için **bakanlığa** başvuru yapılırken işten atılan işçiler, **8 Mart 2006** tarihinde fabrika önünde çadır kurarak direnişe başladılar.

24 yıllık fabrikada sendikal örgütlenme ilk olarak 1998 yılında başlamış, o dönemlerde işçilerin örgütsüz hareket etmeleri sonucu patronun oyunları sendikal örgütlenmenin önüne geçmişti. Bugün eski deneyimlerinden ders çıkaran işçiler daha bilinçli ve örgütlü hareket ediyorlar. **Direnin** çadırının kurulmasının ardından **13 Mart** günü resmi polisler çadırın yanına gelerek işçilerden çadırı kaldırmalarını istedi. İşçiler ise "**çadırı kurmak yasal hakkımızdır. Kesinlikle kaldırmayacağız**" diyerek polisler tepki gösterdi. **Direnisteki işçileri** sanayiide bulunan diğer işçiler de ziyaret ediyor. **14 Mart Salı** günü ise işçiler, işe iade davası açmak amacıyla **savcılığa** başvurdular.

Direnin çadırında ziyaret ettiğimiz işçilerle sohbet ettik. 1999 yılından itibaren fabrikada çalışan işçi **Cemal** "**675 YTL maaş alıyorum. Kaç yıldır patronu sırtımızda taşıyoruz. Bir gün patronu sırtımızda taşımadım diye kapı önüne konudum. 4 kızım var, biri bu yıl üniversite sınavlarına girecek, bir diğeri ise daha bebe. Sosyal haklarımız olsun, toplu iş sözleşmesi yapabilelim, daha rahat bir nefes alalım diye sendikaya üye olduk. Sonuna kadar arkadaşlarla birlikte direneceğiz**" dedi. (Kartal)

İşçi-köylü'den

SUÇLULARI SUÇÜSTÜ YAKALAMAK...

Burjuva-feodal sistem çürümenin, yozlaşmanın ve küçülmenin en açık örneklerini göstermeye devam ediyor. Son günlerde burjuva-feodal medyanın renkli görüngülerinde, devletin çeşitli kademelerinde farklı düzeylerde ve yerlerde sorumlu olarak görev yapan **başbakan**, **bakan**, **milletvekili**, **general**, **vali**, **albay**, **emniyet amiri**, **savcı**, **polis**, **itirafçı**, **gümrük memuru**, **sanatçı**, **diyanet görevlisi** vb. birçok görevli çete başı, elemanı ve rüşvetçi olarak medyada boy göstererek, halkın karşısına çıkmaktadır. Gün geçmiyor ki burjuva-feodal medyada bu çürümüş ve yozlaşmış asalaklar ordusuna mensup **"görevliler"** medyada teşhir edilmesin ve icraatlarıyla sarsılmasın; çürümüş, yozlaşmış çıkar ilişkileri, karanlık oyunları ortaya serilmesin. Hemen her gün bu çete bozuntusu suçlular grubuna mensup katillerin icraatları kamuoyuna yansısın. Devletin en yüksek kademesinden en alt kademesine, en legal, açık örgütlenmesinden en illegal, gizli örgütlenmelerine kadar suç, rüşvete bulaşmayan görevli sayısı yok denecek kadar az.

Bu durumun son örneği, geçtiğimiz hafta boyunca kamuoyunu meşgul eden Şemdinli davasındaki gelişmeler oldu. Şemdinli İddianamesi'nde **Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Büyükanıt**'ın adının **"çete kurma"** suçu ile birlikte anılması, kimi kesimlerce laik, Atatürkçü ordu ile dinci hükümet arasındaki çelişme olarak yorumlanırken; kimileri tarafından da Büyükanıt'ın önünü kesme girişimi olarak algılandı. Elbette ki, meseleyi sadece bunlarla sınırlamak doğru değildir. Ancak burada önemli olan ve altı çizilmesi gereken noktalardan birisi devlet yetkililerinin yapmış olduğu açıklamalarda giderek artan fark ve pervasızlıktır. Yapılan tartışmaların hiçbirinde artık gerçek suçluların adı geçmemekte, halkın üzerine kurşun sıkanlardan, panzer sürenlerden söz edilmemektedir. Bunun en önemli nedeni de elbette Şemdinli olayları ile ilgili halk muhalefetine imvesinin giderek düşmüş olmasıdır. Öyle ki **11 Kasım 2005** tarihinde Başbakan Erdoğan; "... nereden ge-

lirse gelsin, kim tarafından yapılmış olursa olsun, kim yapmışsa bunun bedelini ödeyecektir" sözlerini sarfetmiştir. Yine aynı gün Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de **"...bu konu eskiden olduğu gibi kapalı ve karanlıkta kalmayacaktır"** sözleri ile ahkam kesmiştir. Ancak bugün gelinen aşamada burjuva-feodal basın aracılığı ile yapılan açıklamalardaki pervasızlıkta, toplumsal muhalefetin durgunluğunun önemli bir etkisi vardır.

Paranın ve zorbalığın egemen olduğu sistemde rüşvet, yolsuzluk, dolandırıcılık, **"namuslu"**, **"kahraman"**, **"vatansever"** erdemler gibi alkışlanmakta, taktir toplamaktadır. Bu suçlular ordusunun **"vatan bölünmez"** dediği şeyin aslında rüşvet tezgahının korunması olduğu ortaya çıkıyor. **"Vatansever"**, **"kahraman"** olarak yansıtılan her kademedeki devlet ve ordu görevlisi bir süre sonra medya aracılığıyla rüşvetçi, kalpazan, çete başı, katil, namussuz olarak ortaya çıkıyor.

Bir yandan sömürü ve talanın en ahksız, soysuz görüngüleri diğer yandan zulmün ve vahşetin dehşet verici zulüm örnekleri sunulmaktadır. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin örgütlediği her protestoda kolluk güçlerinin yaptığı ilk iş kitleyi şiddetle dağıtmak, haykıranları, slogan atanları susturmak için göstericilerin ağızlarını kapatmaktır. Aykırı sestem, protestodan, haykırıştan, sloganlardan bu kadar korkan sistemin kolluk güçleri, paralı bekçileri, aynı zamanda sömürücülerin, rüşvetçilerin, soyguncuların, dolandırıcıların, hırsızların önünde ceket düğümlemekte kusur etmemektedir. Onların sömürü ve çıkar ilişkilerini korumak, güvence altına almak, serbestçe dolaşmalarını kolaylaştırmak için her türlü uşaklığı yapmayı **"vatan görevi"** olarak yansıtıyorlar. **"Vatanın bölünmez, parçalanamaz bütünlüğü"** dedikleri şey egemen sınıfların özel mülkiyetlerinin bölünmezliği ve karlarının parçalanmazlığıdır; sömürünün, yağma ve talanın korunması, güvence altına alınmasıdır. Emekçilere kulübeyi çok görenler sömürücülere sarayı bile az bulmaktadır.

Sınıf bilinçli proleterler bu utanç verici haksızlıklara karşı geniş, etkili, çarpıcı ve anında teşhirleri örgütlemek göreviyle karşı karşıyadır. Lenin yoldaşın deyişle **"bir suçluyu suçüstü yakalamak ve onu hemen bütün halkın önünde ve her yerde teşhir etmek, bir sürü 'çağrılar' kaleme almaktan çok daha etkilidir."** (LENİN. Ne Yapmalı, Syf. 90) Tıpkı Şemdinli'de, Susurluk'ta suçüstü yakalandıkları gibi. Devletin, en üst kademesinden farklı düzeylerde yer alan sorumlularına kadar görevlileri son günlerde daha yoğun olarak suçüstü yakalanmaktadır. Ordu içindeki bu yozlaşmanın ve bu yozlaşmanın arka arkaya kamuoyuna yansımalarının önü elbette alınacaktır. Ordu kendi içinde dizginleri sıkılaştırarak, bununla birlikte **"terörle"** mücadelesini artık bildik **"Büyükanıt-vari"** yöntemlerle sürdürecektir. Ancak, halkımız bilmelidir ki, artık bu ordunun savunulacak bir şerefi kalmamıştır. Köylüleri kurşuna dizip yıllarca bunu gizlemenin, eski bir hükümlünün kitap evini bombalatmanın, çeteler içinde rüşvet için dilenmenin nesi sahiplenilebilir. Bunlar ordunun şimdiye kadar gizlenen gerçekliğidir. Foyalari arka arkaya çıkınca, en tepedeki paşaları suçlanınca egemen sınıfların sözcüleri anında güya ordunun, ancak aslında sömürü düzenini, bürokrat burjuva ve toprak ağası sınıflarının gerici düzenini korumak için nasıl da harekete geçti. **Deniz Baykal**'ın muhalif kanat olarak **R. T. Erdoğan**'a düşmanlığını artırdığı bu son zamanlarda, ordu Başbakan tarafından kutsanınca/kutsatılınca alını öpülecek kişi oluverdi... Demokrasileri sözde, halkçılıkları sözde, ayrı saflarda oluşları sözde; aynı sınıfların farklı sözcüleri; kavgaları ise **"ben daha iyi yönetirim"** üzerine...

Burjuva-feodal sistem, faşist karakterini sömürücü özünü gizleyememekte, haksızlığın, eşitsizliğin adaletsizliğin temsilcisi olmaktan ve bunun sonucu her geçen gün suçüstü yakalanmaktan kurtulamamaktadır. Sömürünün sorumlularını ve zulmün sahiplerini halkın gözü önünde, anında ve çarpıcı tarzda teşhir etmek, sınıf bilinçli proleterlerin ertelenemez görevidir.

Burjuva-feodal sistemin bunalımından yararlanarak, halkı uyandırmak, onu sarsmak amaçlı kapsamlı, çarpıcı, etkili ve anında teşhir yapmak, sistemin yıkılışını çabuklaştırmak amaçlı devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmalarını yoğunlaştırmak anın acil görevidir. An-

cak bilmeliyiz ki bu acil görevler kitlelerin eğitilmesi için asla yeterli olamaz. Kitlelerin eğitimi yine kitlelerin politik faaliyetleri ile tamamlanabilir. Sadece anlatıcının söylemleriyle, öğreticinin çözümleriyle hiçbir gerçek hikaye ya da sorun tümüyle anlatılmış ya da çözümlenmiş olmaz... Dinleyenin ya da öğrenenin kendi deneyimi yaratılmak zorundadır. Ancak bu sayede anlatıcının ya da öğreticinin niteliği diğerine aktarılmış olur. Bu nedenle devletin, sınıf düşmanlarının, sömürönerlerin, katledenlerin, zulmedenlerin ve bunların pratiklerinin bizzat kitlelerin eyleminde açığa çıkarılması gerekir. Salt devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla kitlelerin eğitilmesi, sorunun çözüleceği anlamına gelmez. Milyonlarca kitlenin politik eğitimi için sadece propaganda ve ajitasyonun yetmediği, bunun için kitlelerin bizzat kendi politik deneylerinin gerekli olduğu gerçeğinin mutlaka göz önünde bulundurulması gerektiğini akıldan çıkarmamak lazım. Ancak bu gerçeklik Proletarya Partisi'nin sosyal yaşamın bütün yönlerini bıkmadan usanmadan politik olarak teşhir ederek, en geniş kesimlere propagandasını yapacak, onlara yol göstermeye çalışacaktır. Ve bu çalışmalar kitleleri iktidar savaşımına taşıma amacıyla kilitlenmelidir.

Türkiye'deki son gelişmeler kitlelerin bilincinde bir hareketlenmeye kuşkusuz ki yol açmaktadır. Ancak bu hareketlenmenin nereye evrileceği sorusu tarafımızdan yanıtlanmadıkça, bu hareketlenmeye müdahale edilmedikçe kitlelerin politik deneyimini yaratmaya gücümüz yetmeyecektir. **Kitleler bazen politik devrimci hareketlerden daha hızlı davranabilir, pratik olarak onun önüne geçebilirler; bu bizlerin yetersizliğine işaret etmekle birlikte, daha da önemlisi hangi noktalarda bulunmamız gerektiğini de bize gösterir.** Görev gelişmelerin doğru tahlilini yapmak ve kitlelere düzenin nasıl işlediğini göstermekle birlikte ona nasıl müdahale edeceğini kavratmaktır. Kitlelerin kendi politik deneyimlerini yaratmak ve ona yön vermektir.

Sistemin politik teşhirinde ısrar, toplumsal pratiği yönlendirmede ısrarla anlam kazanır.

Devrimin alevlerini büyütmek için kitlelerin mücadelesini iktidar savaşına taşıyalım. Devrimci kavrayışımızı derinleştirelim!

SES, GSS'yi protesto etti

SES Mersin Şubesi GSS'yi protesto etmek için, **9 Mart 2006** tarihinde saat 16:00'da bir basın açıklaması yaptı.

Mersin Devlet Hastanesi önünde toplanan yaklaşık 100 kişi, kortejler oluşturarak AKP il binasına doğru yürüyüşe geçti. Yoldan yürüyen kitlenin önünü kesen polis **"kaldırımdan yürüyün, yoksa yürütmem"** diyerek uzun süre yürüyüşü engelledi. Yapılan görüşmeler sonucunda OPET'e kadar kaldırımdan yürüyen SES üyeleri, burada tekrar yola çıktılar. Ancak sözünü

tutmayan polis, yeniden kitlenin önünü kesti. Burada yapılan görüşmeler sonucunda geri adım atmayan SES üyeleri yoldan yürümek istediler, ancak kitleyi ablukaya alan Çevik Kuvvet, TMSŞ ve Güvenlik Şube polisleri tehditler savurmaya başladılar. Yapılan saldırıyı protesto eden SES üyeleri açıklamayı OPET önünde yaptılar.

Eylemde **"Emekçiye değil, çetelere barikat"**, **"Direne direne kazanacağız"**, **"Yılgınlık yok, direniş var"**, **"Hastaneler halkındır satılmaz"**, **"Zafer direnen**

emekçinin olacak" vb. sloganlar atılırken eyleme **Partizan**, **DDSB**, **ESP**, **DHP**, **SDP**, **DTP**, **EMEP**, **BES**, **Halkevleri**, **Eğitim-Sen** vb. kurumlar da katılarak destek verdi.

14 Mart 2006 tarihinde ise yine Mersin Devlet Hastanesi önünde toplanan SES üyeleri, burada bir oturma eylemi yaparak GSS'yi protesto etti. Devlet tarafından örgütlediği çok açık olan bir-iki provokasyon girişiminin olduğu eylem alkışlar ve sloganlarla bitirildi. (Mersin)

Newroz isyandır, isyan dağlarda...

Newroz isyandır!

19 Mart Pazar günü Sıhhiye Toros Sokak'ta toplanan DTP, EMEP, SDP, Halkevleri, Pirsultan Abdal Kültür Derneği, Ankara 78'liler Derneği, ESP, HÖC, Kaldıraç vb. polisin miting alanına giriş noktasında "Newroz İsyandır" pankartını anana sokmaması üzerine arama noktası önünde oturma eylemi yaparak sloganlar attı. Bir süre devam eden oturma eyleminde pankartın alınmasının ardından alkış ve sloganlarla alana girildi. (Ankara)

Newroz ateşini körükle

İzmir'de 19 Mart günü Gündoğdu Meydanı'nda Newroz mitingi yapıldı. Bu yıl DTP, EMEP, ESP ve SDP tarafından organize edilen ve mitinge; Partizan, DHP, Kaldıraç, ÖMP ve Köz "Newroz isyandır, Ortadoğu'da işgale karşı isyan kazanacak" ortak pankartı açarak katıldı. Gümrük'te bulunan DTP'nin önünde toplanarak, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji Newroz, biji serhıldane", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na kadar yüründü.

Bu arada Kadife Kale'den yürüyüşe geçen yaklaşık 3000 kişilik grubun önünün polis tarafından kesilmesi ve yürüyüşe izin verilmemesi üzerine, Cumhuriyet Meydanı'ndaki kitle bu durumu protesto etti. Bunun üzerine polis kitle arasında kısa süreli bir çatışma yaşandı. Polisin kitlenin üzerine gaz bombası atması üzerine polise taşlarla karşılık verildi. Bir süre devam eden gerginlik sırasında birkaç işyerinin camları da kırıldı. Tertip Komitesinin araya girilmesiyle sakinleştirilen eylemde Kadife Kale grubunun gelmesi üzerine ortam yeniden gerildi. Üzerlerinde "Öcalan siyasi irademizdir" tişörtleri ve konferadalizm bayrakları olan kitleyle polis arasında bir süre gerginlik ve arbede yaşandı. Bayrakları ve tişörtleri içeri almak istemeyen polis bariyerini zorlayan bir grup topluca içeri girmek istedi. Polisin birkaç kişiyi gözaltına almak istemesine tepki gösteren kitle, yeniden arama noktasına doğru harekete geçti. Gözaltına alınmak istenenlerin bırakılmasıyla mitinge devam edildi.

Daha sonra Gündoğdu Meydanı'na yürüyen yaklaşık 20 bin kişilik kitle sık sık "TC şaşırma bizi dağa taşırma", "Öcalansız dünyayı başınıza yıkarız" vb. sloganlar attı.

Mitingde yapılan konuşmaların ardından sahne alan müzik gruplarının söylediği ezgilerle kitle halaya durdu. (İzmir)

İzmir

Demirtaş'ın sokakları

Newroz ateşiyle harlandı

Mersin'in Demirtaş Mahallesi'nde Newroz bu yıl Demirtaş Pirinç Fabrikası arkasındaki yolda 18 Mart 2006 tarihinde 16:00'da büyük bir Newroz ateşi yakıldı. Toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle alkış ve sloganlarla ateşin etrafında halay çekmeye başladı.

Toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle alkış ve sloganlarla ateşin etrafında halay çekmeye başladı.

Mersin

Sık sık "Biji Newroz", "Biji serok Apo" vb. sloganlar atılırken devletin kolluk güçleri panzerlerle Newroz ateşini söndürmek için eylem yerine geldi. Partizan kitlesinin panzerlere taşlarla karşılık vermesi üzerine bütün halk polisle çatışmaya başladı. Ateşin sönmesi üzerine kitle polise daha çok taş atarak polisleri püskürttü. Sokaklara çöp tenekeleri ve odunlarla barikat kuran kitle, eylem yerine gelerek tekrar ateş yaktı. Buradan her yıl Newroz'un kutlandığı Pazar Sokağı'na giden kitle burada da ateş yakarak barikatlar kurdu.

Pazar Sokağı'na doğru yürünürken kitlenin içinden "Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşıyla gelecek", "Mazlum, Kemal, Zilan savaşa devam", "Kemal Pir'in katili patron-ağa devleti" vb. sloganlar sık sık atıldı. Kitlenin atılan sloganlara eşlik ettiği, alkış ve ıslıklarla destek verdiği görüldü.

Pazar Sokağı'nda da süren çatışma boyunca polis üç defa geri püskürtüldü. Saat 16:00'da başlayıp, saat 22:30'da biten eylem süresince Partizan kitlesi aktif şekilde yerini aldı.

* Mersin'in Demirtaş Mahallesi'nde Newroz kutlamaları 19 Mart 2006 tarihin-

de de devam etti. Saat 18:00'de başlayan eylem gece geç saatlere kadar sürdü. Kürt halkı alkışlar ve ıslıklar eşliğinde Newroz ateşi yakarak Pazar Sokağı'nda toplanarak eylemi başlattı.

Bu esnada "Biji Newroz, yaşasın Newroz-Partizan" yazılı pankart ve flamlalarla eylem yerine gelen Partizan kitle si alkışlarla karşılandı. Mahalle halkının yaptığı eyleme aktif şekilde katılan Partizan kitlesi sık sık "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Kürt Ulusuna özgürlük halk savaşıyla gelecek", "Newroz isyandır, isyan dağlarda", "Umut dağlarda Partizanlarda" vb. sloganları haykırdı. Kürt halkı da sloganlara katılırken polis kısa süre içinde panzerler eşliğinde eyleme saldırdı. Kitle panzerlere taşlarla karşılık verdi.

Bir grup gencin Yumuktepe Karakolu'na saldırıya yöneldiği sırada kitlenin önüne çıkan iki sivil polis aracı taşlanarak tahrip edildi. Polis silahlarını ateşleyerek olay yerinden kaçmak zorunda kaldı. Buradan Demirtaş eski son durağına gelen kitle burada yakılmış olan ateşi daha da harladılar. Buraya da gelen panzerlerle kitle arasında yaklaşık iki saat daha çatışma sürdü. Kitle eylemi kendi iradesiyle sona erdirdi. (Mersin)

Newroz, direnen halkların özgürlük meşalesidir!

Newroz, zulme isyanın adıdır. Newroz

Demirci Kawa'nın çekiciyle zalim Kral Dehak'ın beynini parçalayıp zulmüne son veren günün adıdır. Ancak birileri birçok direnişin simgesi olan tarihi günler gibi Newroz'un içini de boşaltmaya çalışmaktadır. Bu bilinmelidir ki, Zalim Dehak'lar var olduğu sürece Demirci Kawa'nın isyan ateşi hiç dinmeyecek, taki Dehaklar yok oluncaya dek.

19 Mart günü Gökdere Bulvarı'nda Newroz DTP, Partizan, ESP, İHD, EMEP, SDP tarafından ortak yapılan miting kutlandı. Saygı duruşu ile başlayan Newroz'un açılış konuşmasını yapan DTP Bursa İl Başkanı Nizam Kapan "Bu topraklar üzerinde bugüne kadar 28 kez Kürt isyanı bastırıldığını 29. Kürt isyanının ise devam ettiğini, isyanları şiddet kullanarak çözemeyiz" diyerek, barış ve özgürlük taleplerinde ısrarcı olacağını söyledi. Tertip Komitesi'nin ortak metnini okuyan İHD Bursa Şube Başkanı Abdülaziz Akyol "Ortadoğu halkları özgürlük istiyor ve yüzyıllardır Demirci Kawa'nın zalim Dehak'a karşı yaktığı özgürlük ateşini, halklar bir meşale gibi elinde taşıyor. Emperyalist ABD Irak'ta kan akıtmaya devam ediyor. ABD ve işbirlikçileri Irak'la yetinmeyip, İran'ı, Suriye'yi tehdit ediyor" vurgusunu yaptı. Akyol Kürt halkı üzerinde baskı, şiddet ve asimilasyon uygulamalarına değinerek, "Taleplerimiz açıktır. Kürt halkını inkar politikalarından vazgeçilsin. Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılar kaldırılmalı. Operasyonlar durdurulsun. Tüm siyasi tutsaklara özgürlük" dedi. DTP Meclis üyesi Sibel Öz de bir konuşma yaparak halkın Newroz'unu kutladı. Mitingte kitle sık sık "Biji Newroz", "Biji Bıratıya Gelan", "Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP", "Selam olsun İmralı'ya bin selam", "Biji Serok Apo" vb. sloganları haykırdı.

Her kurum kendi pankart ve flamları ile katıldı. Partizan kitlesi "Emperyalizm, Irkçılığa ve şovenizme karşı Newroz ruhunu kuşan" pankartı ile katıldı. Ve "Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşıyla gelecek", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" vb. sloganlar attı.

(Bursa)

Bursa

Umudu dağlara taşıyan Kürt halkı meydanlarda isyan geleneğine sahip çıktı!

“Newroz Pîroz Be!”

Tarihi sayısız başkaldırı, direnişlerle ve kanla yazılmış olan Kürt halkının, özgürlük taleplerini haykırdığı gün olan **21 Mart Newroz Bayramı** Türkiye'nin dört bir tarafında ateşler yakılarak kutlandı. **Demirci Kawa**'nın zalim **Dehaq**'ın egemenliğini sona erdirdiği gün yaktığı ateş, bugün hala aynı sıcaklığıyla ezen ulusların ciğerini yakıyor. Newroz kelimesinin harflerini bile sonsuz kinlerini bir nebze olsun bastırmak için değiştirmeye çalışırken; bir yandan da “21 Mart Bahar Bayramı” adlandırmasıyla tarihsel gerçekliğini yok etmeye, içini boşaltmaya çalışıyorlar. **Şemdinli**, **Şırnak** ve **Derim**'de yasaklanan Newroz kutlamaları, tüm yasaklamalara karşı Türkiye Kürdistanı'nda sessizlik dönemini yırtmak için bir çığlığa dönüşürken, son dönemde artan ırkçı-faşist-şoven saldırılara karşı “**yolu yok savaşmaktan başka**” mesajı veriyordu bir anlamda. 2005 Mersin Newroz kutlamalarında başlatılarak gün be gün yaygınlaştırılmaya çalışılan faşist saldırılar karşısında “**barışçıl mücadele**”, “**demokrasi**” söylemleriyle Kürt halkının öfkelerini ve tepkisini dizginlemeye çalışan ulusal hareketin bu politikalarının yeterince hayat bulmadığı özellikle İstanbul'da yapılan kutlamalarda kendisini gösterdi. Bugün için sessizce ifadesini bulan ancak alanlarda kendisini somut olarak gösteren ve her fırsatta karşımıza çıkan Kürt sorunun çözümünün dağlarda olduğu ve en küçük demokratik hakların dahi

silahlı mücadeleyle kazanılabileceği gerçeği, kendisini gerek gerilla resimlerinin yoğun olarak taşınması gerekse de “**PKK**”nin sık ifadelendirildiği konuşmalarda coşkun ve heyecanın yükselmesiyle hissettirdi. Son dönemde **Türkiye Kürdistanı**'nda başta Hakkari/Şemdinli olmak üzere artan saldırılar, köylere geceyarısı baskınları, gerillaya yönelik geliştirilen on binleri bulan asker sayılarıyla yapılan operasyonlar, gerilla cenazelerinin tanınmayacak hale getirilmek için en vahşi yöntemlerle işkencelerden geçirilmesi, Kürt kelimesinin dahi unutturulmak istenmesi vb. pratikler karşısında harekete geçmeyen ulusal harekete karşı sessizce tepki gösterilmesi, **Kazlıçeşme**'de yapılan kutlamalara katılımda en somut biçimde kendisini gösterdi.

200 bin

şinin katılımının beklendiği **19 Mart**'ta yapılan Newroz kutlamalarına **50 bin kişinin** katılımı coşkuyu düşürdü. Özel Harekat Timleri, Çevik Kuvvet'in yoğun yığınak yaptığı miting alanında sık sık helikopterler uçuş yaparken, sahne “**İrkçılığa şovenizme Karşı Halkların Kardeşliği İçin Newroz'a Hoş geldiniz**”, “**Bu baharı genç Kawaların direniş ruhu ve mücadelesi ile Güneşimizin özgürlüğüne dönüştüreceğiz**”, “**Kürt sorununun çözümü için Kürt diline Anayasal güvence ve siyasal genel af istiyoruz**” pankartları ile donatıldı. Kürt tarihinde yer alan 28 isyanın birincisi ve ilk olması anlamıyla en önemli olan isyanın yıldönümünde sarı-kırmızı-yeşil renkli yöresel kıyafetleri, bayrakları ve yazmalarıyla yediden yetmiş binlerin bulunduğu Kazlıçeşme'de, **DTP İl Başkanı Doğan Erbaş**'ın kitleye yönelik konuştuğu konuş-

mada, DTP ile birlikte barış ve demokrasi yolunda yeni bir açılıma gidildiğini kaydetti. Yasal düzenlemelerin yapılarak demokratik ve legal olarak mücadele etmenin koşullarını yaratmasını istediği hükümetin yıllardır renkleri ve kimlikleriyle orta yerde duran Kürt halkının sesine kulak vermesini istedi.

Demokratik kitle örgütleri temsilcileri de sahneye çıkarak kitleyi selamladılar. **Vardiya Müzik Grubu**'nun söylediği Türkçe/Kürtçe marş ve türkülerle halay çeken kitle, sık sık “**Newroz pîroz be**”, “**AKP şaşırma bizi dağa taşırma**”, “**Biji serok Apo**”, “**Biji biratiya gelan**”, “**PKK halktır halk burada**”, “**Biji aşiti**” sloganlarını atarak PKK lideri Abdullah Öcalan'ın resimlerini ve pankartlarını taşıdılar. Kapatılan Demokratik Halk Partisi (DEHAP) Başkanı **Tuncer Bakırhan** da yaptığı konuşmada Kürt sorununun barışçıl yöntemlerle çözülebileceğini; ancak devletin ve hükümetin bu konuda adım atmakta ısrar ettiğini belirtti. Sorunu PKK'nin bitirilmesi olarak algılayan hükümete 1924'ten beri kendisini gösteren Kürt sorunu içerisinde PKK'nin varlığının 29. isyan olduğunu söyledi. PKK'nin bitirilmesiyle dahi Kürt sorununun çözülemeyeceğini ifade eden Bakırhan bu konuda tüm yetkili makamların üzerine düşen görevleri yerine getirmesini istedi.

Alanda önceki senelere oranla devrimci kurumların katılımının da yüksek olduğu gözlemlendi. PKK bayrakları ve pankartları dışında **MLKP** ve **TKEP/L**'nin pankart açarak yürümesinin yanında alanda “**Biji Partî me TKP/ML**”, “**Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordusu TIKKO, TMLGB**”, “**Halk Ordusu TIKKO katillerin peşinde**” vb. sloganlar atıldı. Newroz kutlamasında sahne alan **Çetin Oraner**, **Uğur Karataş**, **Dengbeş Kazo**, **Koma Çiya** ve **Rojhan Beken** söyledikleri Kürtçe ve Türkçe türkülerle çekilen halaylara eşlik ettiler. Newroz Bayramına “**Newroz serhildan e**” pankartıyla katılan Partizan kitleleri ise bayraklarıyla alandaki yerini aldılar. **Partizan** korteji de sık sık “**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**”, “**Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşıyla gelecek**”, “**Em gerilla gerilla azadiya ser çiya**”, “**Faşizmi döktüğü kanda boğacağız**”, “**Halkların katili patron-ağa devleti**” vb. sloganları attılar.

(İstanbul)

